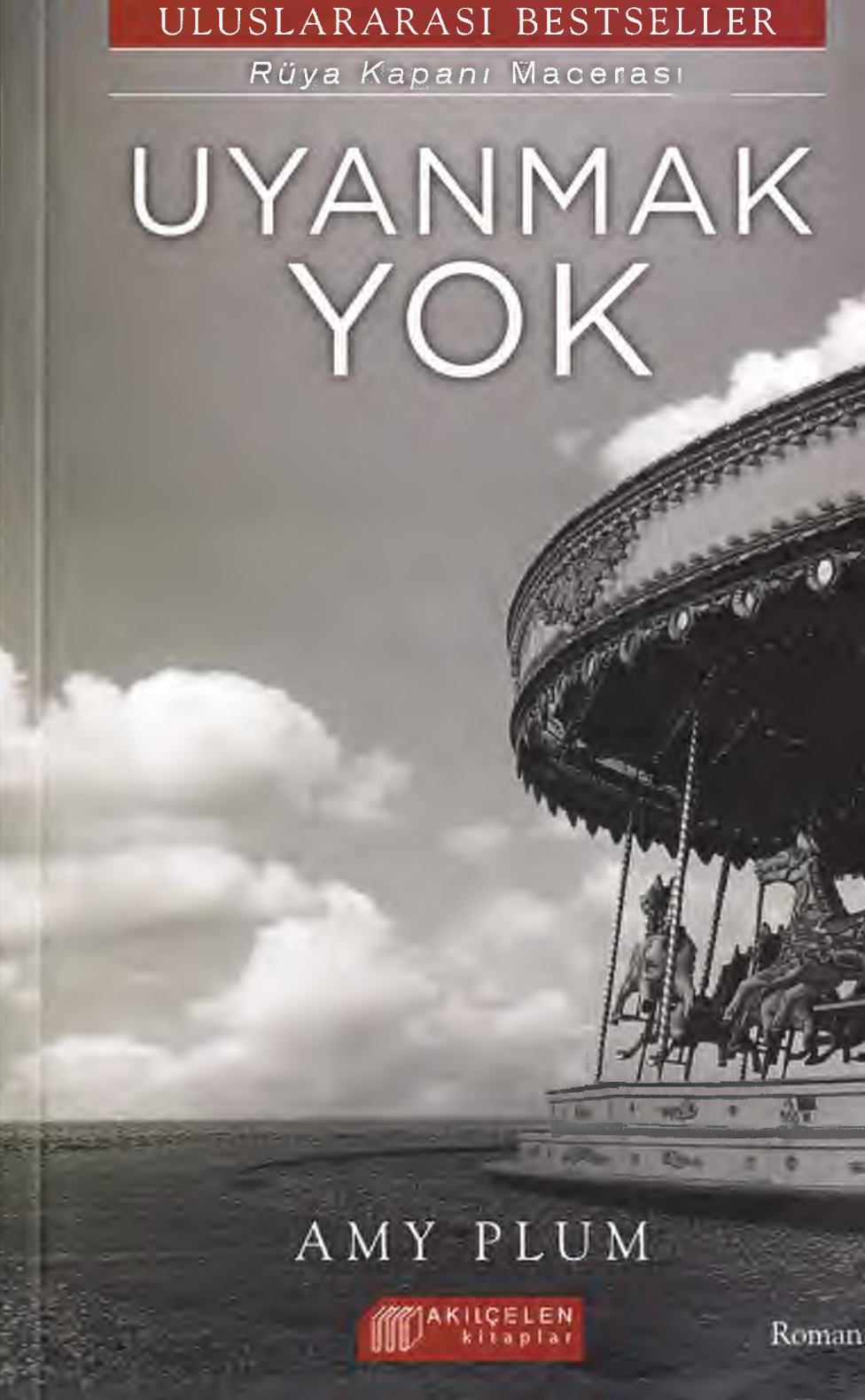
ULUSLARARASI BESTSELLER

Rüya Kapanı Macerası

UYANMAK YOK

AMY PLUM

AKILÇELEN kitaplar

Roman

UYANMAK YOK

AMY PLUM

UYANMAK YOK

AMY PLUM

Çeviri:
Esra Çakıruylası

AKILÇELEN
kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 26649

Kitabın özgün adı ve yazarı: Neverwake, Amy Plum

Kitabın telif hakkı Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.
©2018, Amy Plum

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

Akılçelen Kitaplar, Arkadaş Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ISBN: 978-605-2382-16-5
ANKARA, 2018

Çeviri : Esra Çakıruylası
Redaksiyon : Derin Erkan
Yayına Hazırlık : Zeynep Kopuzlu Taşdemir
Sayfa Düzeni : Özlem Çiçek Öksüz
Kapak tasarımı : Lodos Tasarım
Baskı : Bizim Büro Matbaa Dağıtım Basım Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Büyük Sanayi, 1.Cad., Sedef Sok. No:6/1, İskitler/ Ankara

Max, Jenna, Ant ve olağanüstü zihinleriyle hayatlarımızı ve dünyayı aydınlatan diğer herkese...

Oysa rüyalar taş duvarları aşıp gelir, karanlık odaları aydınlatır, aydınlık odaları karartır ve kişileri istedikleri gibi girerler, çıkarlar ve çilingirlere gülerler.

—J. Sheridan Le Fanu, *Carmilla*

BÖLÜM 1

JAIME

SON SEKİZ SAAT TAM BİR KÂBUS GİBİ GEÇMİŞTİ.

O sabah erken saatlerde yedi gencin aynı anda komaya girişine tanık olmuştum. Ve ondan kısa bir süre sonra içlerinden bir tanesi, on dokuz yaşındaki bir kız, kalp krizinden ölmüştü. Ardından, daha dakikalar öncesinde, on sekiz yaşındaki bir çocuk da neredeyse aynı şekilde ölüyordu... ona şok cihazıyla müdahale etmeseydim ölmüş olacaktı yani. Yaptığım çılgınca bir hareketti, etraflıca düşünmeye zamanım olsa yapar mıydım, emin olmadığım bir şeydi, özellikle de o ana kadarki tek pratiğimi plastik manken üzerinde yapmış olduğumu hesaba katınca.

Ve işte buradaydım, uyku araştırma merkezi Pasithea'nın bu loş laboratuvarında dikilmiş, hayatta kalan altı genci hastane yataklarında seyrederken kalbim bangır bangır metal müziğin davul solosu gibi atıyordu. Gençler bir kablo ve tüp ormanıyla bağlı oldukları o bipleyip duran, ışıkları yanıp sönen kolonun etrafına tıpkı bir tekerleğin çubukları gibi yelpaze şeklinde dizilmişlerdi.

Ama şimdi yelpazede bir boşluk vardı –cesedi götürülmeden önce üç numaralı Beta deneği BethAnn'in yattığı yatak boştu.

Dr. Zhu ve Dr. Vesper az önce kurtardığım çocuğun, Fergus'un,

yatağında debelenirken söküp attığı serumu yeniden bağlamışlardı. Vesper yerlere dökülen besleyici sıvıyı paspaslıyordu. Sıvıyı silmek için yere çömelişi onu her zamankinden daha da fazla akbaba gibi gösteriyordu. "Ona beta bloklayıcı vermemiz lazım," dedi.

Zhu başını öne salladı, telefonuna gitti ve birini arayıp ilacı getirmesini istedi. Ben bir tarafıma inme inmesin diye nabzımı yavaşlatmaya çalışırken onlar son derece normal davranıyorlardı. Ama biliyordum ki bu zoraki sakin tavırlarının altında onlar da en az benim kadar korkuyorlardı. Bunu Vesper'ın alnında parlayan terden ve Zhu'nun normaldeki hızlı yazışının aksine klavyesinin üstünde kararsızlıkla gezinip duran ellerinden okuyabiliyordum. Zhu kafasını kaldırıp bakışlarımı yakalayınca hemen monitörüme döndüm.

"O çocuğun hayatını kurtardın," demişti bana. Ama ikimiz de biliyorduk ki işler kolaylıkla ters de gidebilirdi. Zaten gölgeli yüz ifadesi beni övmekle kovmak arasında gidip geldiğini gösteriyordu: Belki de ben böylesine kırılgan bir ortamda tutulmak için biraz fazla serseri mayın sayılırdım.

Eğer beni gönderirse, bu bütün hayallerimin sonu demek olurdu. Yaptığım şey hakkında rapor tutarsa tıp fakültesine asla giremezdim. Burs kazanmayı falan zaten rüyamda görürdüm. Yani özetle bu kariyere toptan veda ederdim.

Peki ya sonra elimde ne kalırdı? Detroit'in sokaklarına geri mi dönerdim? Ya da annem gibi bir ofis işi bulabilir miydim? Telefonlara bakıp birilerinin kahvesini getirmek için fazlasıyla zeki olan annem gibi...

Zhu ve Vesper'ın güvenini geri kazanmak zorundaydım. Geleceğim buna bağlıydı.

Patronları Bay Osterman benim orada kalmamı istediğini açıkça ifade etmişti. Denekleri komaya sürüklemekle kalmayıp aynı za-

manda bir tanesini de öldüren bu çağ ötesi insomnia tedavisinin raydan çıkışının –doktorların kendileri dışında– tek görgü tanığı bendim. Çıkıp da olayın araştırmacıların suçu olmadığını söyleyebilecek tek kişi bendim. Kabahat o acayip depremdeydi ve onlar, bir çözüm bulmaya çalışırken denekleri stabil tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Köprüyü geçene kadar ayıya dayı demek zorundalardı. Şu anda beni başlarından atamazlardı.

Ya da atabilirler miydi? Belki de patronları aşırı tepki veriyordu ve benim şahitliğim olmadan da durumu pekâlâ sorunsuz atlatacaklardı. Ya da belki patronlarını hiç dinlemeyeceklerdi bile. Her hâlükârda dikkatli olmak zorundaydım.

Bakışlarım ekranımdaki yedi pencerede gezindi ve sonra "ikinci denek" etiketli Fergus üzerine odaklandı. Gözlerini açtığı anı düşündüm. Doğrudan bana bakmıştı ve gerçekte neler olup bittiğine dair çılgın teorimi, benim bile inanmaya cüret edemediğim teoriyi doğrulayan bir soru sormuştu: "BethAnn kurtuldu mu?"

Bu iki sözcük, yedi gencin, komada gibi gözükseler de, bir şekilde birbirleriyle bağlantı hâlinde olduğunu şüphe götürmeyecek şekilde kanıtlıyordu. Fergus BethAnn'e –büyük olasılıkla hayatında hiç tanışmadığı bir kıza– bir şey olduğunu başka nereden bilebilirdi ki? BethAnn de son nefesinde, Afrika'da askerler tarafından vurulduğuna dair bir şeyler söylemişti. Ve ben nihayet bundan Vesper'a bahsetme cesaretini gösterdiğimde, Vesper bunun ölmekte olan bir kızın bilinçaltının tutarsız hezeyanları, sayıklamaları olduğunu söylemişti. Ve bir anlamı olmadığını da.

Ama beşinci denek Remi Afrika'da bir soykırım yaşamıştı. Ailesi askerler tarafından öldürülmüştü.

Fergus BethAnn'in tehlikede olduğunu biliyordu. BethAnn de belli ki Remi'nin geçmişi hakkında bir şeyler biliyordu. Deneklerin

bir şekilde birbirlerinin düşüncelerine erişimi olmalıydı. Hatta belki iletişim kurabildikleri bir yerdeydiler. Kulağa deli işi gibi geliyordu. İmkânsız gibi. Ama başka da açıklaması yoktu.

Fergus'a BethAnn'in öldüğünü söylediğimde, bana, "Rüyalar yüzünden. Rüyalar bizi öldürüyor," demişti.

Geribildirim monitörlerine göreyse beyin dalgaları o kadar yavaştı ki rüya görmeleri mümkün olamazdı. Ama ben düşünmeye başlamıştım... hatta artık emindim... monitörler yanlıştı. Acaba deprem sırasında hasar mı gördüler diye merak ediyordum. Ya da belki denekler normal beyin dalgası izlemelerinde görünmeyen bir bilinç hâli yaşıyorlardı. Beyin dalgası monitörlerini yapanların ölçmeye kalkışmayı dahi akıllarına getirmedikleri bir hâl. Bilinçaltı hâlinde ortak bir bilinç. Ortak paylaşılan rüyalar.

Fergus kalp krizine girmeden önce ona neler olup bittiğini ve doktorların onları nasıl uyandıracakları üzerinde çalıştıklarını söylemiştim. Daha da önemlisi onu dikkatli olması için uyarmıştım. Kendisiyle birlikte orada hapsolan gençlerden birinin tehlikeli olduğunu keşfettiğimi söylemiştim. Bir psikopat olduğunu hatta.

Ama kim olduğunu söyleme şansım olmamıştı. Ya da dört numaralı deneğin üç başka gencin yakınlardaki ölümüyle bağlantısı olduğunu ve psikiyatristinin onun sorumlu olduğundan şüphelendiğini de anlatamamıştım. Kuşkularım doğruysa ve orada hepsi bir aradaysa, Sinclair diğerlerine de zarar verebilecek miydi? Onları da öldürmek için nasıl bir motivasyona ihtiyacı olurdu?

Psikopatların simgesi hâline gelmiş manipulasyon kullanımı ve empati yoksunlukları dışında onlar hakkında bildiğim fazla bir şey yoktu. Kişinin o cinayet hezeyanına kapılışını tetiklemek için ne olması lazımdı, bilmiyordum. Ama ortak kâbusların içine sıkışıp kalmanın potansiyel olarak tehlikeli ve zihinsel açıdan istikrarsız bir in-

sanın içindeki en iyiyi ortaya çıkaracağını hiç sanmıyordum. Hatta böyle bir durumun en özenli şekilde saklanan psikozu bile ateşlemeye yetebileceğinden korkuyordum.

BÖLÜM 2

CATA

GÖZLERİMİ AÇTIM. YERDE YAN YATMIŞ HÂLDE, BİR DİZİ PASLI METAL çöp tenekesine bakıyordum. Hareket etmeye çalıştım ama sırtımda hissettiğim büyük ağırlıkla olduğum yere çivilenmiş gibiydim. Boynumu uzatıp baktığımda beş kat boyunca yükselerek çimento grisi bir gökyüzüne uzanan tuğla duvarlar gördüm. Birkaç metre ötede biten uzun ve dar bir çıkmaz sokaktaydım.

Her şey puslu ve kızıldı, sanki etrafa kan rengi güneş gözlüklerinden bakıyordum. Gözlerimi kırpıştırdım ama görüşüm düzelmedi. Sonra duman kokusu almaya başladım.

Çöp kutuları yanıyordu. Kapakları bir bir havaya uçarak fışkıran alevlerin arasında şangır şungur sesler çıkarıyordu. Ve duman bulutları kusuyorlardı. Bir yandan öbür yana dönmek için kendimi kasa kasa ellerimi kaldırınca gövdemin etrafına sarılı olan ipleri gördüm. Ve birden Fergus'u kâbusun içine getirmek için yaptığım planı hatırladım.

Boşluk'ta kalbiyle ilgili bir şeyler söyleyip sonra birden bilincini kaybetmişti. Onu geride bırakırsak neler olur korkusuyla, tam rüzgâr bizi kapıdan bu yere fırlatmadan önce ötekilerden Fergus'u bana bağlamalarını istemiştim. Ve plan işe yaramıştı; Fergus da ka-

pıdan geçmişti. Ama şimdi ikimizi de tehlikeye sokuyordu.

"Ant! Sinclair! Remi!" diye bağırdım. Ve çok da uzaktan gelmeyen sesler duydum.

Ant'in ufak, endişeli yüzü görüş alanıma girdi, alevler kafasının arkasında ateşten bir hâle gibi dalgalanıyordu. Bu hâliyle yün bere giymiş bir azize benziyordu. Beresinin kulaklıkları da iyice aşağı çekilmişti.

"Fergus'un iplerini kes!" diye bağırdım, dumandan boğulacak gibi. "Çabuk!"

O sırada sırtından sarkan arbaletle Remi çıkageldi ve Fergus'la ikimizi birbirimize bağlayan ipleri kesmeye başladı. Ant de kendi bıçağını kılıfından çıkarıp yardım etmek üzere diz çöktü.

Sinclair gelip başucuma çömeldi. "Gözlerime bir şey oldu," dedi, sokağa bakınarak. Dumanı engellemek için eliyle ağzını ve burnunu kapatıyordu.

"Benimkilere de," dedim. "Her şey kırmızı oldu, sende de öyle mi?"

"Evet. Sanki nişan dürbününden bakıyorum gibi," dedi.

"Bana da aynısı oldu," dedi Remi. Ve iplerden birini kestikten sonra geri kalanını güçlükle çekiştire çekiştire bizi çözmeyi başardı. Fergus'un ağırlığının sırtımdan indiğini hissettim ve dönüp bakınca gür siyah saçları suratına dağılmış bir hâlde yanlamasına yere yığıldığını gördüm.

Göz ucuyla karşı tarafımızdaki bir kapı önünde yere çömelmiş duran rahatsız edici ama tanıdık bir siluet fark ettim. Bakışlarımı ona odakladıkça titreşmeye başladı, yüzü benim yaşlarımda bir delikanlınınkinden, hatları önce tebeşirle çizilmiş sonra da silinmiş gibi gözüken amorf bir bulanıklığa dönüştü. Çocuk sol kolunu sağ kolu yardımıyla askıya almış gibi tutuyordu ve omzuna yakın bir yerden oluk oluk kan akıyordu.

"Aman Tanrım, bu o!" dedim. Herkes bakmak için döndü.

Pat diye bir parazit sesiyle birlikte, ki kulak zarım delindi sandım, çocuk aniden, insana benzeyen ama kafası acayip bir şekilde horoz kafası olan bir yaratığa dönüştü. Altında çizgili pijama, üstündeyse deli gömleği vardı.

Tepemizden gelen bir erkek sesi bütün sokakta yankılandı, "Çık oradan, Brett. Orada olduğunu biliyoruz. Bizi duyabildiğini biliyoruz."

Arkasından bir kadın sesi geldi: "Ne olur gözlerini aç, tatlım. Bak hepsi geçecek. Yeter ki konuş bizimle. Bize neler gördüğünü anlatmaya çalış."

"Açık konuşabilir miyim?" dedi bir başka ses.

"Neden olmasın?" dedi adam. Sesi kederle yüklü, kederle ağırlaşmış gibiydi. "Artık bizi duyuyor gibi bile görünmüyor baksanız ya."

"ÖAU konusunda müzakere ettiğimiz gibi, dejenerasyona uğrayan beyin hücreleri bir daha asla geri gelmiyor. Hâlihazırda gidenleri kurtaramayız. Kurtaramayız. Kurtaramayız." Ses robot gibi birkaç kez yankılanıp sonra sustu. "Brett! Adı Brett!" diye çığlık attı Ant. Kendini çoktan Fergus'un yanma, yere atmış, başını kucağında tutmaya başlamıştı. Bakışlarını bana çevirdi. "Parazitli yaratık ... Rüyalarda ben hep kırmızı* diyor sanıyordum, meğer onca zaman Brett diyormuş. Bize adını söylemeye çalışıyormuş!"

"Vay canına," dedi Sinclair. "Eğer bu sesler onunla konuşuyorsa o zaman onun rüyasındayız demektir! Senin dediğin şey neydi, Cata? Hani bu çocukta bir sorun mu var diyordun ne diyordun?"

"Ant'in birbirimizi Rüya Kapanı'nda nasıl gördüğümüzü açıkladığı zamandı," dedim. Ant eldivenli elini dumandan korunmak için burnuna kapatmış bir şekilde beni izliyordu. "Sen kendimizi nasıl

* İngilizcede "red" kırmızı anlamına gelir ve Brett ile ses benzerliğine sahiptir. (çn)

algılıyorsak öyle görünüyoruz dememiş miydin, şeylerimizi kullanmadığımız için..." diye devam ettim, Ant'e bakarak.

Neyse ki Ant imdadıma yetişti, "Eğer Rüya Kapanı'ndaki her şey bizim zihnimizdeyse, o zaman duyu organlarımızı da tipik şekilde kullanmıyoruz demektir: burnumuzu, gözlerimizi, kulaklarımızı. Duyduğumuz, kokladığımız, hissettiğimiz her şey düşüncelerimiz tarafından üretiliyor. Birbirimize görünüş şeklimiz de sadece kendimizi nasıl algıladığımızın bir yansımasından ibaret."

Ant utanmış, sıkılmış görünüyordu. Ona gülümsedim. Artık yanında sürekli tercüme yapacak bir George olmadığı için, daha normal bir şekilde iletişim kurmak zorunda kalacağını fark etmiş gibi görünüyordu.

Horoz-kafa tıpkı eski bir televizyon gibi titrek titrek kımıldanırken birdenbire çürümüş deriyle kaplı bir iskelete dönüşüverdi. Ceset bir nöbet geçiriyormuş gibi kasılıyor ve kıvranıyordu.

"Yuh artık!" dedi Sinclair. "Eğer kendini böyle görüyorsa kafası baya güzel demektir. Ya da zır delidir. Buradan toz olup gidelim."

"Dikkat!" diye bağırdı Remi. Dönüverince sokağın cadde tarafından bir şeyin son sürat bize doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm. Kaldırımlarda gümbür gümbür gümbürdeyen toynak sesleriyle, atlardan bir duvar üstümüze geliyordu.

"Yardım edin Fergus'u kaldıralım!" diye bağırdım gürültünün içinde. Ve hep beraber Fergus'un pelte gibi bedenini ite çeke güçlükle alevler içindeki iki çöp bidonunun arasına aldık. Yanında Ant'le Remi'nin de sıkışabileceği kadar yer vardı, ama Sinclair'la ikimiz yaklaşmakta olan hayvanların yolu üzerinde açıkta kalmıştık.

"Çabuk!" diye haykırdı Sinclair, beni sokağın karşısına sürükleyerek. Kendimizi yanan iki bidonun arasında kalan duvar dibine atarken yan tarafa fazla yanaşmış olacağım ki kızgın demir omzumu

dağlayıp geçti. Sinclair beni kendine doğru çekti ve sürü dört nala yanımızdan geçerken kollarıyla iyice sararak korumaya aldı.

Atlar da Brett'in son dönüşümünü aynen yansıtacak şekilde kemiklerinden çürük etler sarkan iskeletler hâlindeydi. Dişlerini göstere göstere kafalarını sallarken, kandan kabuk bağlamış ağızlarından etrafımızdaki duvarları titreten tüyler ürpertici çığlıklar kopuyordu. Atlar sokağın sonundaki duvara doğru son hız koşup orada bir bir kaybolurken gevşek tuğlalar da tepemizden aşağı yuvarlanarak toz toprak yağdırıyordu.

"Hay böyle..." diye söze başladı Sinclair, ama o bile az önce tanık olduğumuz dehşetin seviyesine erişebilecek küfrü bulamadı. Ve vazgeçip, beni tekrar yandan sararak sağıma soluma baktı. "İyi misin?" dedi. Yüz hatları korkudan gerilmişti.

Konuşamıyordum bile. Sinclair temkinli bir şekilde başını dışarı çıkarıp ortalıkta üstümüze gelmek üzere olan başka canavarca bir şeyler var mı diye bakındı, sonra beni çekip ayağa kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Bu tesellinin verdiği rahatlama hissinden memnundum, başımı omzuna gömdüm ve nefesimi düzeltmeye çalıştım.

Bir an sonra kafamı geriye doğru atıp ona baktım. "Sence neredeyiz?" dedim.

"Bir delinin rüyasındayız," diye cevap verdi. Sonra ansızın elleri sırtımdan yukarı doğru çıkarak başımı iki yandan kavradı. Ve Sinclair eğilip beni öptü.

Geriye sıçradım. "Bu da neyin nesiydi?" dedim, dudaklarımdaki tuz ve duman tadını silerek.

"İstediğinin bu olduğunu sandım. Beni öp der gibi bir titreşim yayıyordun," dedi, ağzını alaycı alaycı bükerek.

Tenekeye değip tekrar kendimi yakmamaya dikkat ederek, ama kişisel alanımı korumak için de çırpınarak bir adım daha geriledim,

"O benim beni öp titreşimim falan değildi. Az evvel çürük at cesetleri tarafından eziliyorduk! Sen neden bahsediyorsun?"

Sinclair masum masum ellerini havaya kaldırdı. "Seni yanlış anlamışım. Üzgünüm. Ama tadın güzeldi. Sanırım hakkımı başka zaman kullanacağım," dedi.

"Çok beklersin o hâlde," dedim. Ama hiç oralı olmadı.

Dönüp, Fergus'un bedeninin yanı başına çömelmiş olan Remi'yle Ant'e baktım. Ant gözlerine inanamıyormuşçasına Sinclair'la bana bakakalmıştı. Onu suçlayamazdım. Böyle bir şeyin olmasını ben bile beklemiyordum. Tekrar Sinclair'a döndüm, ama her zamanki o esprili maskesinin altına saklanmıştı ve yüzü hiçbir şekilde okunamıyordu.

Tişörtümün etek kısmını yukarı çekip gitgide artmakta olan dumandan korunmak için ağzımı burnumu kapadım ve çocukların yanına koştum. "Siz iyi misiniz?" diye sordum. Ant de Remi de başlarını öne doğru salladılar.

"Burada kalamayız," dedi Remi, teneke bidonun arkasından uzanıp göz ucuyla sokağa bakarak. "Çok tehlikeli. Kapana sıkışıp kaldık. Kaçacak yer yok."

"Brett'in arkasındaki kapı var," dedi Sinclair.

Karşı tarafımızdaki Ceset Brett kafasının üstünde kolları yerine dokunaçlarını sallayıp duran bir yaratığa dönüşmüştü. Dokunaçlardan biri kopmuştu ve kopuk yerden kan fışkırıyordu.

"George ona mezarlıkta kazmayla vurduğu zaman da böyle görünüyordu," dedi Ant. Biz onu seyrederken, Brett de çoklu baygın gözleriyle bize baktı ve kapıya bir adım daha yaklaşarak uzantılarından biriyle beceriksizce kapı koluna vurdu.

"Onun rüyasındayız," dedi Sinclair. "Belki de onu takip etmemizi istiyordur."

Remi ikna olmamış görünüyordu. "Bize neden yardım etmek istesin ki?" dedi.

"Katedralde Fergus'un hayatını kurtarmış sonuçta," diye cevap verdim.

"Dediğin gibi, burada kalamayız," diye devam etti Sinclair. "Hem o kapının ardında her ne varsa, semerinden boşanmış zombi atlardan daha kötü olamaz herhâlde? Ben girelim derim."

"Fergus'u nasıl taşıyacağız?" dedim, yere serilmiş bedeni göstererek.

"Nasıl yani?" dedi Sinclair. Ayağının dibinde yatan şuurunu kaybetmiş çocuğu tamamen unutmuş gibi görünüyordu ve çoktan Brett'e doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Onu yanımızda götüremeyiz," dedi Remi.

Sinclair zaten dinlemiyordu. Durup döndü ve sabırsızca bana baktı.

"Onu burada böylece bırakamayız!" diye haykırdı Ant.

Remi bir Ant'e bir bana baktı, bıkkınlıkla yüzünü buruşturdu ve yumruklarını sıkıp beline koydu. "Galiba anlamıyorsunuz, hayatta kalmak demek strateji demektir. Burada buna sahip tek kişi de George'du. Ve artık o yok. Ya da en azından senin o büyük boy beyninin içine geri tıkılmış durumda," dedi, Ant'e kızgın gözlerle bakarak.

"Bizi aydınlatsana," dedim. "Senin stratejin neymiş?"

Remi artık dikkatimi çektiği için toparlandı. "Fergus'u Boşluk'ta bırakmalıydık. Daha şimdi bizi öldürtüyordu ve o şeylere... hayvanlara ezdirtiyordu." O anı hatırlayınca ürpertiyle titredi. "Onu yanımızda götürürsek bizi yine yavaşlatacak, olacağı o."

Remi dehşete düşmüş yüz ifademi görünce çabucak toparladı. "Onu bırakalım da tekrar kâbusların içinde hapis kalsın demiyo-

rum. Duvar'ı bekleyebileceğimiz güvenli bir yer bulunca geri gelir onu alırız."

"Sizin neyiniz var böyle?" dedim Sinclair'a bakarak. "İkinizin de? Onu geride bırakmayacağız."

"Ben şey yapmadım..." diye söze başladı Sinclair, ellerini masumane bir şekilde havaya kaldırarak. Ama Remi sözünü kesti. "Hayır, asıl *senin* neyin var?" Remi parmağını yüzüme doğrultmuştu. "Dördümüzün buradan canlı çıkmasındansa hepimizin ölmesini mi tercih ediyorsun? Peki sence Fergus ne isterdi?"

"Fergus'un ne istediği zerre kadar umrumda değil!" diye kükredim. "Onu yanımızda götürüyoruz o kadar."

Remi geri adım atmayacağımı gördü. Bana gözlerini kısarak baktıktan sonra Sinclair'a dönerek yenilgiyle başını iki yana salladı. Sinclair da omzunu silkerek gerisingeri yanımıza geldi.

"Nasıl taşıyacağız?" diye sordum Ant'e. "Boşluk'ta yaptığın gibi, burada da bize bir sedye yapabilir misin?"

Ant gözlerini kapadı. Bir an sonra açıp başını iki yana salladı. "Rahatlamam lazım. Burada yeterince rahatlamamın imkânı yok."

"Çantalarımızda bir şey var mı?" diye sordum, sırtımdaki çantayı indirip fermuarını açarak. İçinde bir fener, ince bir battaniye, bir de kamp matarası vardı. Kaldırıp hepsini Ant'e gösterdim, soran gözlerle.

Sinclair kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

Ant omuz silkti. "Neye ihtiyacımız olur bilemedim."

"Sorun değil," dedim, Sinclair'ı süzerek. "Bir dahaki sefere hepimiz planlamaya yardım ederiz."

Ant düşen tuğla ve molozların arasından ucu görünen paslı bir yangın merdivenini gösterdi. "Belki şunu kullanabiliriz," dedi. Ve oraya doğru gidip merdiveni yığının arasından silkeleyerek çıkardı.

"Çok ağır değil."

"Harika," dedim ve gidip merdiveni Fergus'un yattığı yere taşımasına yardım ettim.

Sinclair da uysal uysal bize yardım etmeyi kabullenmiş görünüyordu. "Bacakları uçtan sarksa bile gövdesini sığdırırız," dedi, yere eğilip Fergus'u koltuk altlarından kavrarken. "Sen ayaklarından tut."

Biz Fergus'u havaya kaldırırken Ant de merdiveni altına sürdü. "Bir deneyelim," dedim. Sinclair baştaki basamaktan tuttu. Ben de öbür uçtaki yan panellerden kavradım ve kaldırdık. Ağırdı, ama yapılabilirdi.

Fergus'un dizleri son basamaktan aşağı sarkarak bacaklarıma vuruyordu. Kendimi uyluklarının arasına sıkıştırıp Sinclair'a baş salladım. "Fena sedye olmadı," dedim.

Fergus'u tekrar yere indirdik. Duman artık öyle yoğunlaşmıştı ki gözlerim sulanıyordu. "Kapıdan içeri girmeye kesinlikle varım ama önce bir kontrol etmemiz gerekmez mi?" dedim. Konuşurken boğulacak gibi oluyordum, çıkan gaz yanık plastik gibi kokmaya başlamıştı.

Uydurma sedyeyle olan egzersizimizi kuşkulu kuşkulu seyreden Remi, "Ben bakarım," dedi. Fergus'u yanımızda taşımak konusunda pek coşkulu olmasa da hâlâ ekibin bir parçası olduğunu göstermek istiyordu. "Bu canavar çocuk... bana bir şey yapmaz değil mi?"

"Asıl biz onu yaraladık," dedi Ant, ileri atılıp Remi'nin yanma geçerek. "Brett," diye seslendi, "Seni takip etmemizi mi istiyorsun? O kapıdan içeri yani?"

Brett'in hayalet gibi sureti havaya yükselerek kapı eşiğinden dışarı doğru süzüldü ve geçmeleri için onlara yer açtı. Ant güven vermek istercesine bize dönüp baş sallarken Remi de ilerleyip kapı kolunu kavradı. Ve kola dokunur dokunmaz etrafımızdaki her şey de-

ğişti. Kızıl filtre yok oldu ve sokak bir tünele dönüştü. Sinclair'la ikimiz bir tren rayının üstünde duruyorduk.

Çok yüzlü Brett öyle tiz ve acı bir feryat kopardı ki, metalin metale sürtünmesi gibi çıkan sesi trenin fren çığlıklarında aynen tekrar yankılandı. Sağ tarafımda her salise daha da büyüyen bir çift ışık parladı.

"Merdiveni tut!" diye bağırdım.

Sinclair bana bakakaldı. Sonra benim kendi tarafımdaki ucu yakaladığımı görünce birden Fergus'u taşımamız gerektiğini hatırladı ve merdivenin baş tarafını kavramak için eğildi.

"Remi! Girin!" dedim.

"Ama ardında ne olduğunu bilmiyoruz..." diye söze başlamıştı ki arkasına dönüp bakınca birden rayları gördü. Sonra da yaklaşan treni. Kolu çevirdi, kapıyı savurarak açtı ve kendini içeri attı. Ant de hemen arkasından yuvarlanarak içeri daldı.

Bir metro treninin ön vagonu, sadece metreler ötedeki kavşağı dönmüş son sürat bize doğru geliyordu ve farları kör ediciydi.

Sinclair donakaldı, gözleri gelen trene yapışmıştı âdeta.

"Sinclair!" diye avazım çıktığı kadar haykırdım, onu sarsıp o felç hâlinden çıkarmak için.

Sinclair birden öyle bir ileri atıldı ki merdiveni neredeyse elimden düşürüyordum. Fergus'un bedeni tehlikeli bir biçimde yan yattı. Tutuşumu sağlamlaştırdım, merdiveni var gücümle silkeleyerek Fergus'u tekrar düzelttim ve yalpalayarak ilerledik.

Frenler kilitlenip acı acı öterken, Brett ve tren aynı kulak yırtıcı metalik çığlık sesini çıkarıyorlardı. Tam tren dibimizden gümbürtüyle geçmek üzereyken canavar-çocuk beni kapıdan içeri ittirdi.

BÖLÜM 3

ANT

UÇ UCA EKLENMİŞ İKİ OLİMPİK YÜZME HAVUZU (YANİ YAKLAŞIK yüz metre ya da üç yüz yirmi sekiz fit) uzunluğunda bir salonun içindeydik, ama genişlik tek havuz enindeydi (yani yirmi beş metre ya da seksen iki fit). Ve salonun iki uzun kenarı boyunca dizilmiş karşılıklı iki sıra dökme demir karyola vardı.

Tek kişilik bir yatak genelde doksan dokuz santimetre (otuz dokuz inç) genişliğinde olurdu, demek ki, aralarında birer yataklık, en sonlarda da yine birer yataklık boşluk bulunduğuna göre bir kenarda kırk dokuz yatak olmalıydı. Ama insanlar genellikle grupları çift sayılarla organize etmeyi tercih ettiği için öyle tahmin ediyordum ki her bir yanda ellişer, toplamda da yüz yatak vardı.

Havayı küf ve beklemiş idrar kokusu sarmıştı.

Karyola demirlerinin beyaz boyaları dökülüyordu ve incecik yatak minderlerinin üzeri ne olduğu kolaylıkla anlaşılan lekelerle doluydu: kan, idrar, dışkı.

Sondaki ve baştaki duvarda birer tahta kapı bulunuyordu ve kapalıydı.

Tek duvar boyunca yerden tavana kadar yükselen pencereler uzanıyordu. Genişlikleri iki yatak genişliği kadardı, aralarında da yarım-

şar yatak genişliğinde boşluklar vardı, demek ki otuz dokuz nokta altı, çift sayıya yuvarlarsak kırk pencere bulunuyordu. Camlardan bazıları kırıktı. Geri kalanlar da o kadar kirliydi ki dışarıyı görmek neredeyse imkânsızdı. Hava karanlık olmamasına rağmen içeri çok az ışık girebiliyordu.

Tavanın ortasından uçtan uca bir sıra lamba, saydım, yirmi beş lamba uzanıyordu, cam siperlikleriyse yine pislik içindeydi. Çoğu kırıktı, yalnızca en uzak uçtaki bir tanesi sağlam bir şekilde parlarken diğerleri farklı tempolarda titrek titrek yanıp sönüyordu.

Bu detaylar –sedye, çürümüşlük; tam burada, bu noktada yıllar önce olmuş bir felaketin hissi– içimde, sanki iç organlarımda bir reaksiyon tetikledi. Göğsüm sıkıştı. Boğazım kilitlendi. Nabzıma baktım. Kalbim normalden hızlı atıyordu.

Arka tarafımdan *dızz dızz* diye bir ses geldi. Canavar... Brett... pencerelerin yanında olduğu yerde süzülüyordu. Ayakları tam olarak yere basmıyordu, hatta aslında ahşap döşemelerin altında kalıyordu. Yeri tam denk getiremeyip fazla aşağıda duran bir hayalet gibi gözüküyordu gözüme. Kalbim hâlâ güm güm atıyordu.

Parmaklarımla yere vurmaya başladım, ama ikiden sonra durdum, çünkü yanımda neyim vardı hatırlamıyordum. Şapkam için bir vuruş. Eldivenlerim için iki vuruş daha. Cebime dokundum. Defterimle kalemim için iki tane daha. Beş şey ediyordu. Ve göğsüme bıçak gibi saplanan bir sancıyla George'u hatırladım. O benim altıncı şeyimdi. En önemli şeyimdi. Ve artık yoktu.

Onu göndermiştim. Göndermek zorunda kalmıştım. Fergus onun uğruna neredeyse ölüyordu. *Hâlâ da ölebilir*, dedim içimden. Sonra dönüp bakınca Cata ve Sinclair'ı merdivenin iki başında yere yığılıp kalmış hâlde gördüm. Fergus sedyeden aşağı yuvarlanmıştı. Kolları iki yana açılmış, başı öbür tarafa dönük vazi-

yette sırtüstü yatıyordu. Ayağa kalkıp hemen yanına gittim, yüzünü tavana doğru çevirdim ve elimi ağzının önüne tuttum. Avcumun içine sıcak hava üfledi. Göğsümü sımsıkı sıkan görünmez halat bir tık gevşedi.

Cata doğrulup elini alnına götürdü. Bana baktı, gözleri kırmızı kırmızıydı ve titriyordu. Duyguları ayırt etmeme yardımcı olsun diye ezberlediğim yüz ifadelerini tanıma kartları arasında gezindim. Cata şoktaydı.

İyi misin? gibi bir şey söylemem gerekiyordu. Ama sözler bir türlü ağzımdan çıkmadı.

"Ucuz atlattık," dedi Cata, dalgalı bir sesle.

Remi de az ötemizde yerde hareketsiz yatıyordu. Yanına gidip baş ucuna diz çöktüm ve elimi dudaklarının üstüne tuttum. O da nefes alıyordu.

Göz kapakları çırpına çırpına açıldı ve beni o kadar dibinde görünce sıçradı. *Ürkmüş,* dedim içimden, onun da duygusunu tanımlayarak. Gözlerini tekrar kapatıp sımsıkı sıktı. "Tepemde öyle sinsi sinsi durmak zorunda mıydın?" diye geveledi.

"Hayatta olduğundan emin olmaya çalışıyordum."

"Hayattayım işte. Şimdi biraz müsaade eder misin?"

Geri çekildiğim sırada Remi şakağını ovalıyordu. Ve eline bakınca kan bulaştığını gördü. Gözleri kocaman kocaman oldu. *Korkmuş,* diye belirledim içimden. Onu rahatlatmalıydım. "Ufak bir kesik sadece," dedim.

"Burası neresi böyle?" diye sordu, tişörtüyle yarayı hafif hafif tamponlayarak. Ciddi bir şeyi olmadığına ikna olmuş olacaktı ki etrafına bakındı.

"Kâbuslarda *neyin ne olduğu* belli mi ki?" dedi Cata ayağa kalkarak. "Brett'in anılarından biri de olabilir. Okuduğu bir kitaptan ya

da izlediği bir filmden bir sahne de olabilir. Zincirlerinden boşanmış hayal gücünün bir örneği de olabilir."

Bütün çevremiz ve oda sanki sistem hatası verir gibi bir an bozuldu, dalgalandı, sonra tekrar somut ve sabit hâle geldi. "Zincirlerinden boşanmış beyin gibi daha çok," dedi Sinclair. Öyle alçak sesle konuşmuştu ki bizden bir cevap beklemiyordu sanki.

Süzülüp duran Brett'e baktım. Gözlerini dikmiş odanın uzak ucuna doğru bakıyordu. Orada, köşede antika bir duvar piyanosu duruyordu ve ben izlerken yavaş yavaş piyano tuşlarının üzerine eğilmiş bir siluet ortaya çıktı. Uzun kollu bir gecelik giymişti, ip ip olmuş dağınık beyaz saçları vardı. Suratını göremiyordum, ama bana aklını üşüten büyük teyzem Ruby'yi hatırlatıyordu; dayım onu evinin arka bahçesindeki köpek kulübesinde yaşarken bulmuştu. Danua kulübesiydi gerçi, ama sonuçta... köpek kulübesiydi.

Piyano tuşlarının sesi tıpkı bir bandajın açılması gibi, diye geçirdim içimden ve bu teşbihten dolayı kendimi tebrik ettim. Bir süredir doğrusal olmayan düşünce egzersizi olarak teşbihler ve metaforlar üzerinde çalışıyordum. Şarkı yavaş, ama kaçınılmaz bir şekilde çalınıyordu, *ağıt gibi*. Parça minör anahtarındaydı ve tuşların çoğu akortsuzdu. Bu bana televizyonda gece geç saatte gösterdikleri şu eski moda korku filmlerini hatırlatıyordu.

"Çok güzel," diye homurdandı Sinclair, üstündeki başındaki tozu silkelerken. "Şu anda bir tek ürkünç çocuk sesleri koromuz eksikti zaten, sonra da *Mısır Çocukları*'nda mahsur kalırız artık." Bu filmi görmemiştim ama herhâlde filmin müziğinde şarkı söyleyen çocuklar vardı.

Sinclair'ın dikleşmiş çenesine ve baston yutmuş gibi dümdüz duran sırtına bakınca cesur davranmaya çalıştığını düşündüm, ama piyanoyu çalan kişiye bakmaktan kaçınıyordu. Dip tarafa göz gez-

dirdiğimde ihtiyarın parmaklarının tuşlara gerçekten dokunmadığını fark ettim, ama müzik aynen çalmaya devam ediyordu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, boğazım tıkandı. *Korku.* Beş kez yere vurdum ve derin bir nefes alarak kendime bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlattım. Bir süre sonra bitecek bir rüya... ama ne kadar bir süre?

Zihnimdeki o daima zaman tutmaya devam eden yere eriştim ve yüksek kalp atışıma göre yeni bir ayarlama yaparak hesapladım. "Yirmi sekiz dakika daha var," dedim ötekilerden ziyade kendime, ama söylediğim şeyin sessizlikte hepsinin aklına işlediğini görebiliyordum.

"Brett'in beyninde ne oluyor olabilir?" diye sordu Cata bir süre sonra.

"Sinclair deney sırasında 'beyninin yandığını' iddia etmişti," dedim, havada tırnak işareti yapmaktan kaçınarak. İnsanlar, günlük dil kullanmış olsalar bile, siz onların ifadelerinden bahsederken bundan genelde pek hoşlanmıyorlardı. "Ama geri kalanımızda böyle bir etki göremediğim için, bence pek olası değil."

Sinclair başını öne doğru sallayarak tezimi kabul etti. Brett'in kıvranan, pır pır titreşen formuna baktı. "Bahse girerim teste katıldığı sırada zaten çoktan ayvayı yemiş vaziyetteydi. Ve o sokakta duyduğumuz sesler de... kesin anne-babasının sesiydi."

"Bu öyle bildiğimiz basit kâbuslardan değil. Ne tür bir insomnia insanın rüyalarını bu kadar... tuhaflaştırır ki?" dedi Remi.

"Belki de çok çok uzun bir zamandır uyumadı ve bu onda sanrılara sebep oldu," dedi Cata.

"Hayır," dedim başımı sağa sola sallayarak. "Ben insomnia üzerine çalıştım ve..."

Sinclair bana garip garip baktı.

"Ne var?" dedi Cata.

"Yok bir şey," diye cevap verdi Sinclair, Cata'ya tek kaşını kaldırarak.

Cata ters ters başını iki yana salladı. "Sen devam et, Ant," dedi.

"Sana bir rahatsızlık teşhisi konduğu zaman o rahatsızlığı anlamaya çalışman gayet normal," dedim.

"Kesinlikle haklısın!" dedi Sinclair. Ama bunu içtenlikle mi söyledi, yoksa alay mı ediyordu, yüz ifadesinden kestiremiyordum. Onun ifadelerinin birçoğu benim yüz tanıma kartlarımın arasında yoktu.

Başımı sağa sola salladım. "Neyse, önemli değil."

"Haydi, Ant," dedi Cata yalvarırcasına.

İçimi çektim ve söyleyeceklerimi onları bana dik dik baktırtmayacak şekilde ifade etmeye çalıştım, "Seslerden bir tanesi ÖAU ve beyin dejenerasyonundan bahsetti ya. ÖAU ölümcül ailesel uykusuzluk demek. Deli dana hastalığı gibi, beynin bölümlerini yiyip bitiriyor. Kişi uyuyamıyor ve sonunda ölüyor. Bu olmadan önceyse halüsinasyonlar gördükleri, sanrılara kapıldıkları koskoca bir safha var."

Hepimiz dönüp Brett'e baktık. Tekrar Horoz Kafa olmuştu. Sinclair, "Eşi benzeri görülmemiş bir insomnia tedavisine yeter şart aranacaksa bundan daha uygun aday olamaz herhâlde," dedi.

"Ve eğer Rüya Kapanı'nda dışarıya kendimizi algıladığımız şekilde görünüyorsak, görüntüsü de açıklanmış oluyor. Kendini böyle görüyorsa, beyninde gerçekten büyük bir sorun olmalı," dedi Cata. Sonra Fergus'u tepeden tırnağa şöyle bir süzdü, yataklardan birine doğru yürüdü, lekelere bakıp burnunu buruşturdu ve temiz bir parça bulup oraya tünedi.

"Eğer beyninde pek rasyonel bir kısım kalmadıysa... hastalığın sanrı evresindeyse... belki de o yüzden Boşluk'a giremiyordur," de-

dim. "Rüya aşamasında sıkışıp kalmış olabilir."

Herkes bana az evvel elektriği icat etmişim gibi baktı. *(Teşbih.)* "Sadece bir hipotez," dedim. Salon tekrar kısa süreli hata verir gibi bozuldu. Ve penceresiz duvardaki yatakların her birinin üstünde kocaman birer ayna belirdi. Her bir aynadaysa aynı genç çocuğun tam boy görüntüsü vardı.

Çocuk sarışındı, bir deri bir kemik kalmıştı, gözleri boş ve odaksızdı. Horoz Kafa'nın giydiği çizgili pijamanın aynısını giymişti, ama deli gömleği yoktu. Pijama üstünün cebinden görünmez bir şey çıkardı ve saçını tarıyormuş gibi yaptı.

Bu kadar basit bir şeyin beni neden bu kadar güçlü şekilde etkilediğini anlamıyordum, ama çocuğun o boş bakışları, hayali bir tarağı yatakta dağılmış saçları üzerinde beceriksizce kullanmasıyla birleşince içimi ürpertiyle, istemsizce titretti.

Havada süzülen Horoz Kafa'ya baktım, ilk kez seğirtmeleri azalmış görünüyordu, pür dikkat aynalara bakarken sadece ara sıra görüntüsü kısacık bozuluyordu.

"Aynadaki çocuk gerçek hayattaki Brett," dedi Sinclair. "En azından, insana döndüğü zamanlarda yüzüne dair görebildiğin kısımlar ona benziyor."

"Evet, bu o," dedi Remi de.

"Kesinlikle deli gibi *görünüyor*," dedi Cata, aynadaki çocuk saçını taramayı bırakıp bu sefer de pijamasının düğmelerini iliklivormuş gibi yaparken. Düğmeler zaten yakasına kadar kapalıydı, ama çocuk büyük bir konsantrasyonla hareketi taklit ediyordu.

"Hangisi daha ürkütücü bilmiyorum. Müzikal şarkıları çalan kocakarı mı, yoksa tımarhanedeki günü için giyinip kuşanan pandomimci çocuk mu," dedi Sinclair.

"Tek boynuzlu at," dedi Remi.

"Ne?" dedi Sinclair.

"Şimdi tek boynuzlu at oldu. Piyanoyu çalan," dedi Remi, parmağıyla göstererek.

İp ip ayrılmış beyaz saçların yerine şimdi tıpkı o çıkmaz sokaktaki ceset atlardan birinin kafası gibi görünen bir kafa gelmişti, ama üstünden bir boynuz çıkıyordu. Kurumuş kandan oluşan bir hat boynun etrafını tıpkı kırmızı bir kurdele gibi çepeçevre sarıyordu (*teşbih*) ve kafa tam oradan kalın siyah bir iple gecelikli bedene dikilmişti.

Sanki bakışlarımızı sezmiş gibi, bu şey başını yavaş yavaş bize doğru çevirdi; kafası yüz seksen derece dönmüştü... yapabilmesi gerekenden çok daha fazla yani. Ağzı açılıp kapanarak şarkı söylemeye başladı, "Swanee Nehri'nin çok aşağısındaaaaa. Çok, çok uzaklardaaaa." Aynı Broadway şarkıcıları gibi genizden gelen zengin bir sesi vardı.

"Çüş artık!" diye ciyakladı Sinclair. Artık cesur davranmaya çalışmıyordu. Resmen korkudan 'çıldıracak' gibi görünüyordu.

"Müzikalci tek boynuzlu at kesinlikle daha korkunç," diye mırıldandı Cata, yaratık yavaşça piyanoya dönüp şarkı söylemeye devam ederken.

Aynadaki çocuk bu sefer de görünmez bir diş fırçası kullanmaya başlamıştı. Tepemizden bir yerden sokakta duyduğumuz sesin aynısı geldi ve o kadar yüksekti ki kulak zarım patlayacak sandım. Sesi bastırmak için beremin kulaklıklarını sımsıkı kulaklarıma yapıştırdım.

"Sence Brett bizi duyabiliyor mu, hayatım?" dedi kadın. Ama sesi şimdi biraz çarpık çurpuktu... Yavaşlatılmış gibiydi.

"Dr. Zhu seslerimizi duyabileceğini söylüyor, ama söylediklerimizi anlayıp anlamadığından emin değil," diye cevap verdi adam.

"Bu da işe yaramazsa ne yapacağız?" diye sordu kadın. "Klinik,

personellerinin bu kadar şiddetli bir vakaya uzun süre bakacak eğitime sahip olmadığını söylüyor."

"Zhu Priory'den bahsetti," dedi adam.

"Onu oraya gönderemeyiz. Orası tımarhane!" dedi kadının sesi, gitgide alçalarak ve yavaşlayarak ve sonunda sanki gıcırdar gibi durarak. Aynadaki Brett diş fırçalamaya devam ederken gözleri kocaman kocaman ve ifadesizdi.

"Akıl hastanesindeyiz," dedim. Bu sonuca ulaşmak için biraz tümdengelimli usavurmadan faydalanmış olmama rağmen hâlâ tahmin yürütüyordum, yani hâlâ bir miktar epistemik (bilgisel) belirsizlik söz konusuydu. Ama George olsa, *şimdi bunu ortaya atmanın zamanı değil,* derdi. Ve artık burada olmadığı için, o ne yapardı diye düşünmeye başladım. Ve sustum.

Cata başını öne doğru salladı. "Bence haklısın. Burası direkt Brett'in hayal gücünden çıkma olmalı. Muhtemelen en çok korktuğu şey bu... yani böyle bir yere koyulmak." Elini ağzına götürdü ve bir aynadaki çocuğa bir havada süzülen parazitli yaratığa baktı. "İnanılmaz derecede dehşet verici. Kim bilir neler yaşıyor, tahmin bile edemiyorum."

"Bütün bu rüya beyni bir hastalık tarafından yenilen birinden çıkıyor," dedi Remi.

Sinclair homurdandı. "Off. Hepten ayvayı yedik."

Şimdi "Moon River"ın son derece tiz bir yorumunu çalmaya başlamış olan piyanodaki yaratığın yan tarafında duran kapıdan bir çatırtı duyuldu. Ve kapının altındaki aralıktan koyu renkli bir sıvı içeri akmaya, çatırdama sesi de gitgide artmaya başladı.

"Bu ne..." diyecek oldu Remi ve ne olduğunu hepimizin birden fark etmesiyle birlikte debelenerek zar zor ayağa fırlayıp pencerelere doğru koştu. Yerden bir metre kadar yüksekteki pencere pervazına

tırmanarak korkudan tünediği sırada sızıntı da gitgide büyüyordu. Çatırtılar metalik bir uğultuya dönüştü, kapının altından akın akın giren hamamböcekleri koca bir kitle hâlinde vızır vızır yayılarak salon tabanının uç kısmını enlemesine dolduruverdi.

"Çabuk! Fergus'u bir yatağa çıkaralım!" diye bağırdım. Cata ve Sinclair donmuş hâllerinden çıkıp Fergus'u almaya koştular. Çocuğun bez bebek gibi bedenini yaka paça bir yatağa almayı başardılar ve kendilerini de aynı yatağın üstüne atarak bize doğru gelmekte olan böcek dalgasını dehşet içindeki yüz ifadeleriyle seyretmeye başladılar.

Ben de en yakın yatağın üzerine çıktım, fizikselden ziyade duygusal destek almak için de karyolanın demir başlığına sımsıkı yapıştım. Hamamböcekleri yollarına çıkan ne varsa her şeyin üzerine üşüşerek tırmanıyorlardı. Böcekler üstünü sararken tek boynuzlu at hâlâ çalmaya devam ediyordu. Suratına ulaşıp ağzının içine doluştukları sıradaysa öğürmeye, öksürmeye ve tükürmeye çalıştı. Sonra birden ayağa kalktı ve epilepsi krizi geçiriyormuşçasına çırpınmaya, dövünmeye başladı.

Böcekler Brett'e ulaştılar. Vücudu somut ve katı bir madde gibi gözükmese de ona da tırmanmaya başladılar ve o da çırpına çırpına yere yuvarlanıp, yerde kıvranmaya devam eden piyanistle aynı şekilde debelenmeye başladı.

"Tırmanıyorlar!" diye çığlık attım, çünkü böcekler benim yatağıma kadar gelmiş ve demir ayakları sarmaya başlamışlardı. Yatağın minder kısmına doğru akarak ayaklarıma üşüştüler, çıplak bacaklarımdan yukarı doğru çıktılar, tenimi tırmalaya tırmalaya şortumun içine girdiler, ardından tişörtüme doluşarak gırtlağıma vardılar. Gözlerimi sımsıkı yumdum, ellerimi birleştirip ağzımla burnumu kapadım.

Böcekler beremin kulaklıklarının altına, oradan da kulaklarımın içine girmeye başlayınca ellerimi bırakıp onları çıkarmaya çalıştım. Bir saniye içinde bütün yüzümü kaplamışlardı, artık ben de çırpınıyordum ve kafama vura vura... Sonunda yatağın üzerine yığıldığımda, sağır edici vızıltılı gürültünün içinde diğerlerinin dehşet dolu feryatlarını duyuyordum.

Tıkanmış burun deliklerimle birbirine yapıştırdığım dudaklarım arasından nefes almak için savaşırken göğsüm boğulmuş bir çığlığı nefes borumdan yukarı doğru ittiriyordu ki tam o sırada bütün etraftan aynı anda güm diye bir patlama sesi geldi.

Hamamböcekleri sanki kolektif bir bilinçle birbirlerine bağlıymış gibi birden duraksadılar. Ben de bu değerli saniyeleri onları yüzümden avuç avuç atmak, gözlerimden uzaklaştırmak için kullandım.

Dönüp bakınca Cata'yla Sinclair'ı yatağın üzerinde, Fergus'un iki yanına ilişmiş hâlde gördüm. Parlak kahverengi bir denizin dalgaları arasında sürüklenen bir cankurtaran sandalında gibi görünüyorlardı.

Diğer tarafımdaysa Remi böceklerin yarılamış olduğu duvarın tam üstündeki penceredeydi. Suratının dibindeki cam bölmeyi avcuyla sildi ve pis camdan dışarı bakmaya çalıştı. "Duvar!" diye bağırdı. "Duvar hemen pencerelerin dışında!"

Hamamböcekleri aniden harekete geçerek sardıkları her şeyin üzerinden geri çekilmeye ve akın akın uzak taraftaki kapıya doğru gitmeye başladılar. Sanki birdenbire çekimini kaybetmiş bir mıknatısmışım gibi beni bıraktılar. Dönüp Brett'e baktığımda yine ceset şeklini almıştı, üstünde böcek yoktu ve hiçbir şey olmamış gibi parazitlerle dızlamaya devam ediyordu. Gecelikli, çürük, tek boynuzlu atsa yerde hareketsiz yatıyordu.

Böcekler sanki kötü bir şey olacağını biliyormuş gibi ortalık-

tan çekilip uzaktaki kapının altında öyle hızlı birikmişlerdi ki ufacık bir yere sığışmak için kıvranıp duran koca bir tepecik hâlini alıvermişlerdi.

İşte o sırada her şey erimeye başladı.

Önce aynalarla başladı; aynalar tıpkı o sürreal Salvador Dali resimlerindeki gibi damla damla akarken, görüntülerdeki Brett bu sefer de araba kullanıyormuş gibi davranmaya başlamıştı. Elleri görünmez bir direksiyonun üzerindeydi, bakışları bomboştu, ağzı şaşırmış gibi hafifçe açılırken de görüntüsü esneyerek yere aktı.

Ardından, kulakları sağır eden bir gıcırdama sesiyle her iki kapının da hemen önündeki ahşap yer döşemeleri çökmeye başladı. Aşağıdaysa, hamamböceği dağıyla birlikte geçmeye çalıştıkları kapıyı da yavaş yavaş yutmakta olan simsiyah bir boşluk vardı. Odanın diğer ucundaki piyano da büyük bir gümbürtüyle parçalanarak parkelerin içine gömüldü ve tek boynuzlu at kocaman ağızlı çukurun içinde öyle hızlı kayboldu ki sanki dev bir vakum tarafından içeri emildi. Santim santim ahşap döşemeler yok oluyor ve kara delikler iç tarafa, yani bize doğru genişliyordu.

Remi aşağı atlamış, sürgülü pencereyi yukarı doğru çekiştirerek açmaya çalışıyordu. Alt taraftaki denizliğin üstüne çıktı ve baş seviyesinin oralarda kilit ya da mandala benzer bir şey aradı. "Nasıl açacağımı bilmiyorum!" diye bağırarak yandaki pencereye koştu, beyhude bir şekilde pencerenin var olmayan kilidini bulmaya çalıştıktan sonra sıkışmış alt ve üst pervazı birbirinden ayırmak için birleştikleri yere arbaletiyle vurmaya başladı. Yardımına koştum, en alttaki pirinç tutmaçları beraberce kavrayarak yukarı çekmek için var gücümüzle abandık ama pencere yerinden oynamadı bile.

Sağır edici bir başka vurma sesi daha gelerek gümbürtüsüyle salonu öyle bir sarstı ki tavandaki lambalar şangır şungur sallandı.

Odanın her iki ucunda oluşan delikler yatakların yarısını yutmuştu ve gitgide üstümüze geliyordu.

Arkamdan bir kükreme sesi geldi. Bu kendisini cankurtaran salından aşağı atmış olan Sinclair'dı. Cata'yla birlikte Fergus'u taşımak için kullandıkları paslı merdiveni kapıp kucakladığı gibi bağırdı, "Bir psikopatın kâbusunda ölmeyeceğim!" Ardından pencerelerden birine hücum ederek hantal merdiven parçasını bodoslama cama soktu. Pencere çarpmanın etkisiyle tahta çerçevesiyle beraber komple patladı. Havaya fırlayan milyonlarca kristal parçacık üstüne yağarken Sinclair cam kırıklarının arasındaki delikten sendeleyerek kendini dışarı attı. Ve atlayışının tam ortasında yok oldu. Remi haklıydı: Duvar pencerelerin hemen dışındaydı.

"Bizi bıraktı!" diye haykırdı Cata. Önce Fergus'a sonra tekrar pencereye baktı. Parça parça çözülen parkelerin gıcırtılı gürültüsü sözlerini neredeyse yutuyordu. "Gelin yardım edin de Fergus'u taşıyalım!" diye bağırdı, bakışları Remi'den bana doğru uçarak.

"Bırak onu!" diye geri bağırdı Remi, kırık pencerenin önünde pozisyon alarak. "O zaten belki de hiç kurtarılamayacak. Ama biz hâlâ hayattayız!"

Cata Remi'ye sert sert baktıktan sonra eğilip Fergus'u koltuk altlarından kavrayarak çevirdi. Ben de koşup ayaklarından yakaladım. İkimiz birlikte Fergus'u kâh ite kaka kâh çeke çeke yataktan aldık.

"Haydi!" diye var gücüyle haykırdı Cata, Fergus'u pencereye doğru sürüklerken. Ben de ayak bileklerinden tutuyordum. Biz yalpalayarak pencereye doğru ilerlerken iki yanımızdan birden un ufak olmaya devam eden taban kalan bir iki metrelik yolumuz için bize minicik bir parke köprüden başka bir şey bırakmıyordu. "Kaldıralım!" diye bağırdı Cata.

Pervazın taban kenarı boyunca sivri sivri uzanan feci cam kırıklarına bakıp başımı sağa sola salladım. "Her yeri paramparça olur! Remi, bir yatak minderi al, camların üzerine ser!"

"Zaman yok," dedi Remi. O ana kadar kararsızlıkla bocalamış, vazgeçip onunla gidecek miyiz diye beklemişti. Yüzünü bir panik ifadesi kapladı. "Cidden," dedi telaşla, ellerimizi tutmak ister gibi uzanarak. "Haydi artık!"

Cata onu görmezden gelerek bana döndü. "Yaralansa da fark etmez. Boşluk'ta iyileşir."

"Önce burada ölmezse tabii!" diye karşı çıktım.

Cata spor ayakkabısını eline alarak en iri cam parçalarını ittirip dışarı attı. "Bu kadarı yeter!" dedi. Ama Fergus'u pencereden dışarı vermek yerde sürüklemekten çok daha zordu. Büyük bir mücadeleyle ağır bedenini cam kıymıklarıyla dolu pervazın üzerine devirmeye çalıştık. Vücudu sonunda tutundu derken sivri bir cam parçası koluna girdi ve kıpkırmızı kan fışkırtmaya başladı.

"İşe yaramayacak!" diye bağırdım, Fergus'un bedeni gerisingeri yere yığılırken. Bir yerlere vurmayı öyle çok istiyordum ki midem bulanmaya başladı, ama Fergus'u bırakmayacaktım.

Üçüncü güm sesi âdeta atom bombası patlaması gibi geldi. O sırada Ceset Brett kırık cama doğru fırlayınca, o çürük etlerin üstüne geldiğini gören Remi de can havliyle kendisini camdan dışarı attı ve siyahlığın içinde kaybolurken pervazları iyiden iyiye sıyırıp temizledi.

Brett deliğin önünde sanki aniden görünmez bir güç alanı oluşmuş gibi pencereye çarpıp geri sekti. Ve pencerenin hemen dibinde, havada durup yürek burkan çığlıklarla çırpınmaya, olmayan saçlarını yolmaya başladı.

Hiçlikten bir rüzgâr esti, milyonlarca minik cam parçacığını

emip savura savura havaya kaldırdı. Parçalar suratıma yağdı ve arı sürüsü sokması gibi tenime battıkça battı. Cata'nın yüzü ve kolları kırmızıya bulandı, acı acı feryat ederek elleriyle gözlerini kapattı.

Yüzünde bir ifade vardı ve biliyordum ki ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. *Fergus'u burada bırakıp kendimizi kurtarmalı mıyız?* Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hayır anlamında salladım. "Tut çevir!" diye emrettim. Cata onu koltuk altlarından, ben de baldırlarından yakaladık. "Hamak gibi!"

Cata'nın gözlerinde yanıp sönen şey bana anladığını söylüyordu. "Üç deyince," diye bağırdı. Fergus'u yerden on beş yirmi santim havaya kaldırarak önce odanın içine, sonra pencereye doğru salladık, sonra bir kez daha... "İki!" diye bağırdı Cata ve sonra, "Üç!" Çocuğu bütün gücümüzle ileri doğru savurduk ve işin geri kalanını yerçekiminin yapmasına izin vererek camdan dışarı bıraktık. Fergus siyahlığın içinde gözden kayboldu. Cata elimi yakaladı, onun arkasından biz de koşarak içeri daldık.

BÖLÜM 4

JAIME

LABORATUVARIN KAPISINA ELİNDE MİNİK BİR ŞİŞE, BİR DE ŞIRINGAYLA bir pratisyen hekim geldi. Zhu bunları alıp sıvıyı Fergus'un serum tüpüne enjekte etti. Çocuğun makinelerindeki bipleme sesi diğerlerininkine göre bariz şekilde yavaşladı.

"Bu ilaç propranolol," dedi Zhu, not defterime doğru bakarak.

Kalemimi alıp yazdım ve ardından Zhu'nun açıklamalarına göre madde madde notlar aldım.

- Propranolol = beta bloklayıcı
- Genelde kalp krizlerinden sonra verilir
- Kalp atışlarını yavaşlatır, kan basıncını düşürür
- Fergus'a verilen doz sadece bir saatlik
- Kalbi rahatlatarak yeni bir kalp krizi riskini düşürür

Bunları yazdıktan sonra Zhu beni yanlarına, monitörlerinin önüne çağırdı. "Bu konuşmanın da notlarını alırsan çok memnun olurum, Jaime," dedi ısrarlı bir ses tonuyla.

Başımı öne salladım.

"Sen o çocuğun hayatını kurtardın, Jaime," dedi, "ve bu aceleci, ihtiyatsız bir karar olmasına rağmen doğru karardı. Seni tekrar

böyle bir ikilemin içine sokmayacağız. Laboratuvarda yalnız bırakmayacağız."

Vesper'ın alnı boncuk boncuk ter içindeydi. Fark ediyordum ki yaşadıkları bunca stresten sonra o ve Zhu kendilerini koyvermemek için büyük çaba harcıyorlardı. Hatta artık katıksız bir çaresizlik içinde devam ettiklerini tahmin ediyordum.

"İki numaralı deneğin kalp atışları normale döndü, ama kalan geribildirimleri ötekilerinkiyle uyumlu değil," dedi Zhu.

"Yedinci denek dışında, tabii," diye ekledi Vesper.

"Evet," diye onayladı Zhu. "Ama test doyasında okumuşsundur, yedinci denek bir istisna. Muhtemelen geri dönüşsüz olan bir beyin hasarı var. Bu testle onu stabil hâle getirmeye çalışıyorduk; hastalığının ilerleyişini, bir çare aramak için yeterli süreyi sağlayacak kadar duraksatmaktı amaç. Onun geribildirimi diğerlerininkiyle kıyaslanamaz."

"Teşhisini okudum: Ölümcül ailesel insomnia."

Zhu başını öne salladı. "O yüzden, onun verilerini bir kenara bırakırsak, şu ana kadar diğer katılımcılar hep birbirine çok benzer kalp atış oranları, kas gerilimi, nefes düzeni ve beyin dalgaları sergiledi. Yani bunun ikinci katılımcının da üçüncüsü gibi seyredeceği anlamına gelip gelmediğini bilmiyoruz..." Duraksadı. Demek istediği Fergus'un da BethAnn gibi kalp krizi geçirerek ölüp ölmeyeceğiydi. Ama bunu yüksek sesle açıkça söyleyecek değildi. Gözlerini kapatıp burnundan derin bir nefes aldı, sonra söze devam etti. "Hepsi için nihai riskin bu olup olmadığı net değil. İkinci katılımcının istikrar kazanmasını umuyoruz, ama şu an için güvenliği muallakta."

Vesper'a baktı. Vesper klavyesinde birkaç tuşa bastı ve sağ tarafında bulunan masadaki yazıcı çalışmaya başladı. Çıktıları alıp bir kopya Zhu'ya, bir kopya bana verdi, bir tane de kendine aldı ve

söze girdi: "Bu tablolar katılımcıların son birkaç saattir verdikleri geribildirimlerin yan yana değerlendirmesini sunuyor. Tutarsızlıklar ve düzensiz döngüler olsa da, genel toplam geribildirimin düşüş gösterdiği açık. Katılımcılarda gerileme var. Uyanmama hâlinde olmak kalplerini yoruyor... metabolizmalarını da. Sanki saatlerce değil, günlerce uykusuz kalmışlar gibi. Eğer bu bozunum devam ederse, büyük bir tehlike altına girecekler. Onları nasıl uyandıracağımızı bulana kadar stabil hâle getirmek için bir şey yapmak şart."

Manalı manalı Zhu'ya baktı, sonra bana döndü. "En başta bu fikre pek sıcak bakmasam da, Dr. Zhu'nun ilk etaptaki elektroşok dalgalarını daha yüksek bir seviyede tekrarlama planını uygulamaktan ve bunun stabilize edici bir etki yaratmasını ummaktan başka seçenek göremiyorum. Amaç bu sayede REM uykusuna ve REM'in uykusuz kalmış bir beyin üzerindeki iyileştirici etkisine olanak sağlamak."

"Peki ya zaten rüya görüyorlarsa?" deyiverdim, düşünmeye hiç zaman ayırmadan. Araştırmacılar afallamış bir hâlde bana bakakaldılar.

"Rüya görmüyorlar, Jaime," dedi Zhu ihtiyatlı bir şekilde. "Beyin dalgalarına baksana."

"Ya monitörler hatalıysa?" dedim. Zaten yapacağım gafı yapmıştım. Bari artık sonuna kadar gideyim diyordum.

"Neden hatalı olsunlar ki?" dedi Vesper. "O yönde hiçbir gösterge yok."

"Hem BethAnn hem de Fergus benimle konuştu."

Zhu kafası karışmış görünüyordu.

"Dediğim gibi, BethAnn'in sözleri ölmekte olan bir beyin saçmalamalarıydı," dedi Vesper, Zhu'ya bu meselenin kontrolü altında olduğunu anlatan bir bakış fırlatarak.

"Ama ya öyle değilse?" diye üsteledim, hızla somurtkan ve ters bir havaya giriyor olmalarına rağmen. "Monitörleri sıfırlayamaz mıyız?, sadece emin olmak için?"

"Böyle bir şey yapmak için makul bir sebebimiz olsa bile," dedi Zhu keskin bir şekilde, "bu ancak odadaki elektriği keserek yapılabilir. Ve böyle bir şey tekrar olmayacak."

Vesper toplantımızı kapatırcasına ellerini bir kez çırptı. Duvardaki saate göz gezdirdi. "Saat iki buçuk oldu, öğle yemeğine de zaman ayırmadık. Ben bir şeyler söyleyeyim en iyisi?"

"Ben kendi yemeğimi getirdim," diye cevap verdim.

"Pekâlâ, o zaman istersen çıkıp dışarıda yiyebilirsin?" diye bir öneriyle geldi Zhu çabucak. Belli ki benden bir süreliğine kurtulma şansı onu rahatlatmıştı. "Biraz mola ver. Bizim için zorlu bir gün oldu, tahmin ediyorum ki senin için de öyleydi. Git biraz hava al. Yarım saat ara ver. İstersen kırk beş dakika. O zamana kadar Vesper'la ben de bir aksiyon planına karar vermeden önce daha fazla meslektaşımıza danışabilmiş oluruz." *Senin alınmasında hiçbir rolün olmayacak bir karar*, demek istiyordu aslında.

O da kendine göre haklıydı. Ben kimdim ki kalkıp öneride bulunuyordum? Hiç konuşmamam gerekiyordu. Neden yaptım bilmiyordum.

Tamam tamam. Biliyordum. Testteki çocuklar için hissettiğim sorumluluk duygusu yüzündendi. Aklıma annemin bana geçmişte kim bilir kaç kez verdiği nasihat geldi. "Herkesin derdini üstüne almak zorunda değilsin, Jaime. Her seferinde kendini duygusal olarak kaptırmadan da insanları önemsemeyi öğrenmen lazım, yoksa dünyanın yükünü omuzlarında taşırsın. Ve bu da, inan bana, çok ağırlaşabiliyor."

Mola vermenin bana iyi gelebileceğini fark ederek başımı öne

doğru salladım. Bu havasız, kapalı bodrum laboratuvarında bu kadar saat geçirdikten sonra biraz güneş ışığı ve temiz hava güzel olabilirdi.

Masama dönüp sırt çantamı aldım ve uyuyanlara son kez şöyle bir baktıktan sonra çıkıp dış dünyaya yürüdüm.

BÖLÜM 5

CATA

BOŞLUK'A GERİ DÖNMÜŞTÜM. HİÇLİĞE. VE HİÇLİK ÖYLE ALABİLDİĞİNE uzanıyordu ki gerçekten bir sonu olduğundan bile şüpheliydim. Ama en azından aydınlıktı, buraya ilk geldiğimiz zamanki gibi karanlık değildi. Ant ışık olmasını dilemişti ve kız sanki Tanrı'nın ikiz versiyonuymuş gibi ışık oluvermişti.

Daire şeklinde dizilmiş kanepeler yan tarafta, az ileride duruyordu; Ant onları düşünceyle yoktan var ettiğinden beri hâlâ buradaydılar. Ve Sinclair onlardan birine sere serpe uzanmış, ışığı engellemek ister gibi kolunu da gözlerinin üstüne kapatmıştı. Remi'yse bir diğer kanepenin ucuna tünemiş ve başını ellerinin arasına almıştı.

Fergus da Ant'le ikimizin arasında yerde yığılıydı. Tahmin ettiğim gibi yarası falan yoktu, kanlar uçup gitmişti, onu kırık camların üstünden sürüklediğimiz hâlde ne yarığı ne de çiziği vardı. Ant ayağa kalkmakla bile uğraşmadı. Fergus'a doğru emekledi, onu yuvarlayarak yüzünü yukarı çevirdi, nefes aldığından emin olunca da kendini bırakıp sırtüstü yere devrildi ve gözlerini kapadı.

Sinclair homurdandı, "Bir daha asla o deli herifin rüyalarına *girmeyeceğiz*. Biri bana bunun olmayacağını söylesin."

Yerden güç alarak ayağa kalktım, sinsice Sinclair'ın kanepesine

doğru sokuldum ve omzuna bir yumruk attım. Sertçe.

"Ah!" diye bağırdı, kızgın gözlerle bana bakarak. "Bu ne içindi şimdi?"

"Bizi kaderimize terk edip gittiğin içindi!"

"O zaman onu da yumrukla. Hemen arkamdan o da buraya geldi." Remi'yi gösteriyordu.

"Brett onu kovaladığı için pencereden girdi. *Onun* bir gerekçesi vardı. *Seninse* yoktu."

"Ah," diye iç çekti Sinclair, kolunu tekrar gözlerinin üstüne atarak. "Hamamböcekleri. Anneanne gecelikleri içinde müzikal melodileri çalan tek boynuzlu atlar. Şu kadarını söyleyeyim, şahsen ben Brett'in kâbuslarda mahsur kaldığına ve manyak bilinçaltının içeriklerini buraya taşımadığına memnunum."

"Aman Tanrım!" dedim. "Ne kadar taş kalplisin!"

"Belki taş kalpliyim, ama dürüstüm. İnan bana, bitiğim. Sonraki kapı açılıp da beni içine çekene kadar tek yapmak istediğim burada böyle külçe gibi yatmak." Kanepenin yastığına pat pat vurdu. "Bana katılmak ister misin?" Onu muzır bir tanrı gibi gösteren koyu koyu gözleri ve keskin hatlı elmacık kemikleri kimileri için baştan çıkarıcı olabilirdi. Ama benim için değildi. Artık değildi.

"Biliyor musun, Sinclair, kızların senin kötü davranışlarını görmezden gelip ne istersen yapmalarına alışmışsın gibi bir his var içimde. Ama şu anda senden ölesiye nefret ediyor olmasaydım bile, Fergus yerde bilinçsiz yatıyor olmasaydı ve Remi başını çatlamak üzereymiş gibi tutuyor olmasaydı bile, yine de hayır derdim."

Sadece gülümsedi. "Başka zaman?" dedi göz kırparak.

Aman Tanrım, ne yüzsüzlüktü. Onu bu kez de suratından yumruklamamak için kendimi zor tutarak yürüyüp gittim. "Remi. Sen iyi misin?" dedim.

"Neredeyse kurtulamıyorduk. Yine." Başını ellerinin arasından kaldırıp bana baktı. Birkaç rüya önce, onun evinin tabanındaki yer döşemelerinin altında mahsur kaldığımız zamanki dehşete düşmüş ifadenin aynısı vardı yine yüzünde, ki o zaman onu daha hiç tanımıyor sayılırdım. Şimdi de çok iyi tanıyabilmiş değildim gerçi. Şu ana kadar, asabi ve dobra olsa da, iyi bir çocuk gibi görünmüştü hep. Ama Fergus'u geride bırakmak istemiş olması ona güvenimi çok ama çok azaltmıştı.

Elbette hayatta kalmamız önemliydi, ama ne pahasına? Hani şu etik egzersizleri olurdu ya, içinde yüz kişi olan bir treni ya köprüden aşağı, vadiye süreceksiniz ya da dört çocuğu ezerek yandaki güvenli hatta geçireceksiniz gibi, işte onlardan biriydi sanki bu da. Evet... Fergus'un uyanıp uyanmayacağını bilmiyorduk. Ama onu yanımıza almak yapılacak doğru şeydi, ben böyle hissetmiştim. Her ne olursa olsun.

Bir inleme sesi duydum ve dönüp bakınca Ant'in heyecanla Fergus'un üstüne doğru eğildiğini gördüm. "Ayılıyor!" diye çığlık attı Ant. Ve Fergus'un omzuna sanki çocuğun ona elektrik çarptırmasından korkuyormuş gibi dokundu. Fergus elini kaldırıp avuç içini alnına bastırdı.

"İyi misin?" dedim, yanına çömelip yüzüne bakarak.

Gözlerini kısıp başını iki yana çevirerek etrafa baktı. "Boşluk," dedi törpülü bir sesle.

"Evet," dedim.

"Ne kadardır baygınım?"

"Elli beş dakika," dedi Ant.

Fergus birden doğrulup oturdu. "Ne?" Ellerini şakaklarına bastırdı. "Ahh. Başım çok ağrıyor," diye inledi. Göz ucuyla Ant'e baktı. "Nasıl elli beş dakika oluyor? Boşluk sadece yirmi dakika sürü-

yor sanıyordum. Rüyalar durdu mu? Bunca zaman burada mıydık?"

"Hayır," diye seslendi Sinclair. Ve yüzüstü dönüp dirseklerinin üzerinde doğrularak kanepenin kolçağının üstünden baktı. "Bunca zaman kesinlikle burada değildik. O deli yaratık Brett'in kâbusundaydık, seni de yanımızda götürdük."

Fergus kafası karışmış bir hâlde ona baktı. "Brett mi?"

Ant konuya açıklık getirdi. "Biz *red* (kırmızı) diyor sanıyorduk ya. Meğerse adı Brett'miş."

Fergus sorularına devam etti. "Parazitli canavar. Kayıp yedinci denek. Onun rüyasında mıydık yani?"

"Evet," dedi Sinclair. "Ve kaçırdığın için şanslısın. Çocuk tartışmasız olarak psikozlu."

Fergus düşüncelere daldı. "Oraya nasıl gittim ben?"

"Seni sırtıma bağladılar," diye cevap verdim. "İçeri beraber girdik. Rüyanın içinde Sinclair'la ben seni taşıdık. Duvar ortaya çıkınca da Ant'le ikimiz seni dışarı attık."

"Beni... dışarı attınız," diye tekrarladı Fergus, bir Ant'e bir bana bakarak.

"Ben sizin için yolu açtıktan sonra tabii," dedi Sinclair.

"Dışarı atlayıp bizi başımızın çaresine bakmak üzere yalnız bıraktıktan sonra," dedim.

"Hiç de değil," dedi Sinclair doğrulup otururak. "Remi Duvar hemen pencerelerin dışında dediği zaman gerçekten *hemen* dışında demek istediğini anlamamıştım. Camdan geçtikten sonra geri gelip bu kütüğü taşımaya yardım edecektim." Fergus'u gösteriyordu.

Bakışları bakışlarımla buluştuğunda şüphemi gördü. Oturduğu yerde dikleşti, yüzü hayret verici şekilde saf, katıksız bir samimiyet gibi görünen bir ifadeyle kaplıydı. Sözleri ağırbaşlıydı. "Bak, Cata, yüzde yüz dürüst davranıyorum. Ben de en az senin kadar kork-

muştum. Ama kendimi zorlayıp o korkuyu bir kenara attım. Kendimi feda etmeye hazırdım, çünkü sizi kurtarmanın bana bağlı olduğunun farkındaydım. Ama dediğim gibi, hesabı yanlış yaptım, bilmeden sonuna kadar gitmiş ve içeri girmiş oldum."

Yenişmeye çalışan kısa bir bakışmamız oldu. Bir türlü içimden atamadığım kuşkuyu seslendirdim. "Seni öyle bir bulduk ki, koltuğa yayılmışsın, gözlerini ışıktan korumak için bir güzel örtmüşsün... Pek de biz geçebildik mi geçemedik mi diye meraktan çatlamışsın gibi bir hâlin yoktu."

Bana birkaç saniye daha derin derin baktı ve içimde bir şeyin çıt diye attığını, değiştiğini hissettim. Doğruyu söylüyordu. Ve asıl büyük sürpriz, o alaycı sert kabuğun altında, gerçekten umursadığını görmem olmuştu. En azından beni.

Sonra dönüp diğerlerine baktı ve işte kabuk geri gelmişti. "Mantıklı düşünelim," dedi. "Buradan size yardım etmek için ne yapabilirdim ki? Hiçbir şey! Sonraki rüya için dinlenmek dışında hiçbir şey. Çünkü sizi bilmiyorum ama ben lanet olsun ki tükendim."

O belli belirsiz sıcacık güven hissi, tekrar duygusuz pisliğe dönüşmesiyle birlikte dağılıp gitmişti. "Seni öptüğüme inanamıyorum," dedim.

Sinclair dudaklarını hafifçe kıvırıp tebessüm etti. "Ben inanabiliyorum."

"Onu öptün mü?" dedi Fergus şaşkınlıkla.

"Yani, daha ziyade o beni öptü," dedim.

"Panik öpücüğüydü," dedi Sinclair. "Neredeyse zombi atlar tarafından eziliyorduk. Sadece hâlâ hayatta olmanın verdiği rahatlamayı ifade ediyordum."

"Suratıma gömülerek," diye çıkıştım.

Dargın dargın somurtarak bana acıklı bir şekilde baktı. "Merak

etme," dedi. "Bir daha olmayacak."

"Güzel," diye geveledi Remi, artık Fergus bilincini geri kazandığı için daha bir kendisi gibi görünerek. "Çünkü o da neredeyse en az zombi atların dört nala geçişi kadar rahatsız ediciydi."

Fergus kuşkulu kuşkulu Remi'ye baktı. "Espri miydi şimdi bu anlamadım?"

Remi pek de deşifre edilemeyecek bir şekilde sırıtmakla yetindi.

"Ben olsam o kadar çabuk dostluk kurmazdım, Fergus," dedi Sinclair, tek kaşını havaya kaldırarak. "Bu çocuk seni geride bırakmak istedi. Hem de iki kere!"

Fergus'un gülümsemesi solup gitti.

Remi tekrar başını ellerinin arasına bıraktı. "Diğerleri gelmeden önce bana defalarca hatırlattığın gibi," dedi. Sonra kafasını kaldırıp Fergus'a baktı. "Çok üzgünüm, oğlum. Senin bir daha uyanıp uyanmayacağını bilmemizin imkânı olmadığı için ben sadece geri kalanımızın kurtuluşunu düşünüyordum."

Fergus önce ona katılıyormuş gibi başını öne salladı, ama sonra yüzünü tuhaf bir ifade aldı ve birden kaşlarını çatıp Remi'ye baktı.

"Şimdi tartışmanın sırası değil," diyerek araya girdim. "Şu yirmi dakikalık zamanımızda–"

"–kestirelim!" diye lafa atladı Sinclair, sırt üstü devrilerek.

"Ben de çok bitkinim," dedi Remi.

Birden ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Bunu daha önce hiç bu kadar kuvvetli hissetmemiştim. Belki de adrenalin yüzünden. Daha yeni ölümden dönmüştük... kıl payı... üstelik Fergus'u taşıyıp durmak bütün enerjimi emmişti herhâlde.

"Ben de bir sonraki kâbus için hazırlık yapalım diyecektim," dedim. "Demin orada tamamen hazırlıksızdık. Ant'in bizim için yaptığı silahları bile kullanmadık."

"Remi arbaleti camı kırmaya çalışmak için kullandı," dedi Sinclair. "Bir Orta Çağ silahının en orijinal kullanımı ödülünü hak ediyor."

"Cata haklı; hazırlanmamız lazım," dedi Ant ve sesindeki bir şey herkesi bir anda susturdu. "Yalnız yirmi dakikamız yok. Son Boşluk'tayken size söylemek istedim, ama ortalık çok karışıktı." Huzursuz huzursuz kımıldandı. "Ve sizi korkutmak istemedim."

Sessizliğimiz şimdi sağır ediciydi.

Ant içini çekti. "Boşluklar gitgide kısalıyor ve kâbuslar gitgide uzuyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Remi. Sesi korkudan buz kesmişti.

"İlk başta her Boşluk'un ve kâbusun süreleri arasında hafif oynamalar var sanıyordum, çünkü bazıları daha uzun bazıları daha kısa gibi gelmişti. Ama sonra bir düzeni olduğunu ettim. Boşluklar her seferinde bir dakika kısalırken kâbuslar bir dakika uzuyor. Yani bu Boşluk sadece on dört dakika sürmeli." Bakışlarını havaya kaldırıp hesap yaptı. "Beş dakikamız daha var. Ve Brett'in kâbusu elli beş dakika sürdü."

Herkes bir an sessiz kaldıktan sonra Fergus söze girdi. "Yani yakında aralıksız bir şekilde kâbuslarda olacağımızı mı söylüyorsun?"

Ant cevap vermedi.

Fergus geri kalanımıza döndü. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Laboratuvardaki kişi bana araştırmacıların bizi komadan çıkarmak için bir yol aradığını söylemişti. Ama eğer Ant'in dediği doğruysa hayatta kalmak için sürekli bir mücadeleye girmeden önce sadece bir iki saatimiz var. Bu olmadan da bizi uyandırabilecekler mi kim bilir? Hem uyandırsalar bile, hiçbir eylem planı yapmadan burada böyle aciz aciz bizi kurtarmalarını bekleyemeyiz."

Kendimi biraz canlandırmaya çalıştım, ama yedekte hiç enerjim

kalmadığını fark ettim. Gerçekten bitiktim. "Pekala. Sadece beş dakikamız var," dedim.

"Dört," diye düzeltti Ant.

"Fergus da artık kendine geldi," diye devam ettim. "Sinclair'ın birkaç dakika dinlenme önerisini destekliyorum."

"Gün boyu duyduğum en akıllıca plan!" dedi böbürlenerek Sinclair. Tembel tembel gerindi, sonra yüzü kanepeye dönük şekilde fetüs pozisyonunda kıvrıldı. "İyi geceler."

Hafif gergin bir şekilde de olsa, Remi de onu örnek alarak sırtüstü uzandı ve koltuğun yastıklarından birini gözlerinin üzerine kapadı.

Fergus bir an ona dik dik baktıktan sonra el işaretiyle beni yanına çağırdı. Ant bir metre kadar öteye gitmiş, not defterine durmadan bir şeyler yazıyordu.

Fergus'un yanına oturdum, bana doğru kaydı, ta ki omuzlarımız ve dizlerimiz birbirine değene kadar. "Laboratuvardaki kişi..." diye fısıldadı. Sesi o kadar kısıktı ki ne dediğini zar zor anlıyordum. "... beni uyardı."

"Ne konuda?" diye fısıldadım.

"Dikkatli olmamı söyledi. İçimizden biri tehlikeli bir psikopatmış."

"Ne?" dedim, şok olamayacak kadar kafam karışmış bir hâlde. Ve ardından Fergus'un bakışlarını takip ederek kendisini geride bırakmamız için bize ısrar eden çocuğa baktım. Kafasını yastığın arkasına saklamış olan Remi'ye.

Başımı iki yana salladım. "Hiç sanmam," dedim.

"O zaman kim?" dedi Fergus, bir Sinclair'a bir Ant'e bakarak.

"Ben olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum, şeytanın avukatını oynayarak.

"Psikopatlar hakkında fazla bir şey bildiğim yok, ama empati bu konudaki en önemli göstergelerden biri değil midir?" diye sordu. Tekrar sesini alçalttı. "Sen bunu çok iyi geliştirilmiş o koruyucu kabuğunun altında saklasan da..." İrkildiğimi görünce uzanıp elimi tuttu. "... ki bu bence son derece akıllıca bir kendini koruma tekniği."

Gözlerinde samimiyet vardı. Göğsümün içinde minik bir alev kıvılcımlandı.

Devam etti. "Sende empati olduğunu görebiliyorum... tonla hem de... ama bu üçü?" Bakışları Remi, Fergus ve Ant arasında dolaştı. "Hiçbirini tam olarak okuyamıyorum."

Onun bakışlarını takip edip, burada birlikte mahsur kaldığımız bu üç insanı inceleyince, ona katılmaktan başka çarem kalmıyordu. Hepimizin kendine göre problemleri vardı. Dipteki daha karanlık bir şeyleri saklayabilecek problemler hem de. Ve şundan da emindim ki buradan çıkmak için hepimiz her şeyi yapardık.

BÖLÜM 6

JAIME

KLİNİĞİN DIŞINA ADIM ATMAK, YILLARCA UZAY YOLCULUĞU yaptıktan sonra kendi gezegenime geri dönmek gibiydi sanki. Her şey nedense yabancı geliyordu. Güneş daha bir parlaktı, çimenler daha bir yeşildi, kliniğin girişinde araçların indi-bindi yaptığı göbekteki fokurdayan fıskiyeli havuz bile farklı bir yaşam formu tarafından tasarlanmış gibiydi.

O sabah uyandığımdan beri, tıbbi bir felakete tanık olmuş, bir doğal afet geçirmiş, birinin ölümünü seyretmiş ve birinin hayatını kurtarmıştım. Acaba on yaş daha yaşlanmış görünüyor muydum merak ediyordum, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar koskoca bir on yıl geçmiş gibi hissediyordum.

Kliniğin bitişiğinde bir park vardı, ben de gidip kendime binaya doğru bakan bir bank buldum. Bir sebepten binayı gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Kliniğin önündeki caddede depremin etkilerini gördüm. İki telefon direği insanların bahçelerine devrilmişti. Bir kamu hizmet aracı, kopmuş kablolarından tehlikeli bir şekilde aşağı sarkan bir trafik ışığının yanına park etmişti. Işık yeşil-sarı, yeşil-sarı-kırmızı tekleyip dururken, belediye amblemi rozetli mavi tulum giymiş adamlar da onu sökmeye çalışıyorlardı. Monte

edilmeyi bekleyen yeni trafik lambasıysa hemen yandaki kaldırımda duruyordu.

Öğle yemeği kesemi yanıma koydum ve dışarı çıkarken resepsiyondan geri aldığım cep telefonumu açtım. Sabah ilk geldiğimde telefonu "güvenlik sebeplerinden dolayı" orada bırakmam emredilmişti. Demeleri oydu ki, *Burada gördüğün şeyleri internette yayınlamayacağına güvenmiyoruz.* Pin kodumu girince ekranıma yeni mesaj, e-posta ve cevapsız çağrı bildirimleri yağdı.

Annemden gelmiş olan bir dizi endişeli mesajın ilkine çabucak bir cevap verdim: *Depremi haberlerde görmene şaşırdım... epey ufak bir şeydi. İyiyim. Merak etme. Laboratuvarda telefona izin vermiyorlar, ama akşam seni ararım.*

Yalan da sayılmazdı. Sadece bazı şeyleri söylemeyi atlamıştım, o kadar. Annemin patronu kliniğin en büyük bağışçılarından biriyken, hayır işlerinde gözdesi olan bu kuruma bir telefon açsa depremin etkilerini çat diye öğrenirdi. Ki anlaşılan böyle bir şey olmamıştı. Ama daha fazlasını anlatırsam, öğle tatilimin geri kalanını annemi yatıştırmakla geçireceğim kesindi, o yüzden bu hafif kaçamak cevap şimdilik mecburen iş görecekti.

Devam ettim. Danışman hocamdan sesli bir mesaj gelmişti. Tuhaftı. Çünkü her zaman e-postayla iletişim kurardı. Numaramın onda olduğundan bile haberim yoktu.

Oynat tuşuna bastım ve adam etrafta yokken herkesin taklidini yaptığı o şık İngiliz aksanı iPhone'uma konuşmaya başladı.

"Merhaba, Jaime, ben Dr. Trevayne," dedi, kafein fazlası çarpmış Gandalf gibi bir sesle. "Az evvel klinik direktörü Mike Osterman'dan bir haber aldım. Kendisi bana alan deneyimi ödevin için bugün gözlemci olarak katıldığın testte bir kriz yaşandığını söyledi. Çarpıcı soğukkanlılığından dolayı seni tebrik etti ve şayet ihtiyaçları olursa,

oluşturduğun her türlü dokümantasyonu kullanmalarına izin vermeyi kabul ettiğini belirtti."

Danışman hocam boğazını temizledi. "Orada neler oluyor hiçbir fikrim yok, ama sadece şunu bilmeni istedim ki... her zamanki gibi... arkandayım. Eğer alan deneyimin, her ne olduysa, bu sebepten bir zarara uğradıysa, endişelenme. Öyle zannediyorum ki zaten altı saattir oradasın, o yüzden eğer kendini rahatsız hissedersen testin sonuna kadar kalmak zorunda değilsin. Benim laboratuvarla olan ilişkilerim senin kararın yüzünden bozulmaz. Ve başarısız bir testi raporlamak en az başarılı bir testi raporlamak kadar (belki de daha fazla) öğreticidir. Dolayısıyla kendin için en iyi olanı yap. Baskı hissetme. Benimle bağlantıya geçmek istersen de lütfen bu numarayı aramaktan çekinme. Kendine dikkat et, Jaime."

Telefonu bırakıp sandviçimi elime aldım. Bir lokma ısırdım, çiğnedim, yutmaya çalıştım, ama boğazım öyle bir tıkandı ki neredeyse boğuluyordum, şişe suyumu kafama dikerek lokmayı ancak kaydırabildim.

Danışman hocam bana bu felaket durumu arkamda bırakıp gitme izni vermişti. Deneyi tamamlamak zorunda olmadığımı söylüyordu. Ama yüksek not alma baskısı üstümden kalkınca, fark ettim ki kalma sebebim aslında bu değildi. Gerçekten önemsemeye başlamış olmamdı.

Doktorların gerçekten ne olup bittiği konusunda –uyuyanların... en azından bazılarının... komalarında bir bilinci paylaştıkları konusunda– en ufak bir fikirleri bile yoktu. Ve içimde öyle berbat bir his vardı ki, sanki bu işin sonunda, tek ölen BethAnn olmayacakmış gibi geliyordu.

Öyleyse benden beklendiği gibi sessiz kalıp notlarımı almaya devam mı edecektim? Yoksa daha fazla araştırma mı yapacaktım? Hi-

potezim için kanıt bulmaya mı çalışacaktım? Zhu ve Vesper şu ana kadar teorime hiç açık değillerdi. Başka bir şey söylemeden önce kendimden emin olmak zorundaydım. Tek umduğum onları ikna edebilecek bir şeyler bulabilmekti... zamanla.

BÖLÜM 7

ANT

TEK GÖZÜMÜ AÇTIM. HER ŞEY YEŞİLDİ. ÖTEKİNİ DE AÇTIM. HÂLÂ yeşildi. Kör edercesine yeşil. Başımı oynatana kadar, dimdik yukarı bakacak şekilde sırtüstü yatmakta olduğumu fark etmedim. Nerede olabilirdik de *gökyüzü yeşildi* böyle?

Etraf babamın bahçede malçlama için kullandığı kuru ot örtüsü gibi kokuyordu. Malç ve yağmur.

Sonra birden öyle keskin bir vahşi hayvan çığlığı duydum ki anında ayağa fırladım.

Şapka, eldivenler... elimi cebime soktum... *defter, kalem.* Bacağımın yan tarafına beş kere vurdum; pek tatmin edici olmasa da, hiç yoktan iyiydi.

Hayvanın sesi tıpkı *National Geographic*'teki o acı acı bağıran maymunlarınki gibiydi. Etrafa bakınınca ağaçlık bir alanın ortasında olduğumu gördüm. Yok, bir dakika... ağaçlardan sarkan sarmaşıklar vardı. Burası basbayağı ormandı. Ve bizim okulun bahçesi kadar görünen bir açıklıkta dikiliyordum, bu da yaklaşık otuz yedi metre kare alan demekti. (Okul müdürü okul açılmadan önceki hafta sonu gelip her şeyi ölçmeme izin vermişti. Ki, annemin dikkati çektiği gibi, bunu yapmaya mecbur değildi, o yüzden de adama minnettar

görünmek için annemin söylediği her şeyi yapmıştım.)

Cata hemen yanımda ayağa kalkıp sırtındaki çantayı düzeltirken Fergus'la Sinclair'ın da giysilerindeki toprakları silkelediklerini gördüm.

Remi'den iniltiye benzer bir gırtlak sesi geldi. "Olamaz!" diye homurdandı. Arkasına döndü, nerede olduğumuzu algıladıkça gözleri öyle bir açıldı ki bu ifadeyi hemen yüz kartlarımdan tanıdım. Sadece korku değildi bu. Dehşetti de.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" dedi Cata gergin bir sesle. Remi'nin hayır demesini umduğu anlaşılıyordu. Çünkü eğer onun rüyalarından birindeysek, bu hiç de iyiye alamet değildi.

Remi alnını sildi... Her yanı terden sırılsıklam olmuştu. "Benim ülkeme döndük." dedi.

"Burası geçen seferki çöle hiç benzemiyor ama," dedi Fergus.

"Burası oraya yarım günlük mesafedeki orman. Hükümet karşıtı isyan güçlerinin üssü."

"Bunlar geçen sefer bize ateş açan isyan güçleriyle aynı mı oluyor?" diye sordu Sinclair.

"BethAnn'i öldürenler yani?" diye ekledi Fergus.

Remi başını öne salladı. Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki çenesi resmen öne doğru fırlamıştı.

Otuz yedi metre karelik açıklığa göz gezdirdim. Midem bükülüdü. Sinirlerim bozuktu. Fergus'a doğru gittim, elini omzuma koydu. Kaçmadım. "Açıktayız. Saklanmamız gerekmez mi?" diye sordum.

Tam o sırada öyle yüksek bir çatırdama sesi koptu. Sanki hemen dibimizde ağaç kırılıp ikiye bölünmüştü. Sinclair birdenbire çığlık çığlığa yere kapaklandı. Ve ağaçların arasından kamuflaj üniformalı silahlı adamlar çıkmaya başladı. Etrafımız sarılmıştı. Bakışlarım açıklıkta hızla dolaştı. On iki kişilerdi. Tehditkâr görünseler de aynı

zamanda şaşırmış gibi bir hâlleri de vardı. Herhâlde bu koca ormanda karşılarına çıkmasını bekledikleri en son şey mahalledeki alışveriş merkezine gider gibi giyinmiş bir grup gençti.

"Lanet olsun, beni vurdular!" diye bağırdı Sinclair. Eliyle sağ kolunun üst kısmını tutmuş kendini oradan oraya atarak kıvranıp dururken parmaklarının arasından kıpkırmızı kan fışkırıyordu.

Bir yerlere vurmak istiyordum, ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Onun yerine ellerimi sımsıkı birbirine kenetledim. Kamuflajlı adamlardan biri bunu fark ederek bağırınca, Remi tercüme etti: "Eller havaya!"

Hepimiz ellerimizi havaya kaldırdık.

Başka bağrışmalar oldu. "Silahlarımızı atmamızı söylüyorlar, teker teker hepsini," dedi Remi.

"Hangi silahlar?" dedi Cata bir an. Sonra ona yaptığım bıçağı hatırladı ve ellerini yavaşça indirip belindeki kayışı çözdü. Kayışı öylece ayaklarının dibine bıraktı.

"Sırt çantasını da," diye tercümeye devam etti Remi. Cata çantayı da çıkarıp yere attı.

Her şeyimizi bir bir çıkardık ve ormanın ıslak zeminine attık.

Sinclair'ın arka tarafında dikilen adam öne doğru gelip tüfeğiyle çocuğun sırtını dürttü. "Kılıcı çıkarmanı istiyor," dedi Remi.

"Kan kaybederken bunu nasıl yapacakmışım?" diye kükredi Sinclair.

"Çıkarmazsan seni tekrar vuracak."

Sinclair kolunu bıraktı ve kemeri tek eliyle çözüp kenara düşmesini sağladı. Sonra top gibi kıvrıldı, yarasını sımsıkı kavrayarak inleye inleye ileri geri sallanmaya başladı.

Arkasında dikilen muhafız liderlerine seslenerek bir şeyler söyleyince on iki adam birden kahkahalarla güldüler.

Sinclair başını kaldırıp Remi'ye baktı ve sözcükleri dişlerinin arasında zorla çıkararak, "Ne dedi?" diye sordu.

Silahını Remi'ye doğrultmuş olan adam başını öne sallayarak cevaplamasına izni verdi.

"Güzel suratından hoşlanmadığını söyledi. Seni esir almak yerine yüzünden vurabilir mi diye sordu, böylece bir daha sana bakmak zorunda kalmazmış." Sinclair kaşlarını çattı, yine bütün askerler güldü.

Lider Sinclair'ın tepesindeki askere hitaben bir şeyler söyledi.

"Bizi karargâha götürmeleri gerekiyormuş. Burada ne işimiz olduğunu ortaya çıkarmadan bizi öldürürlerse bu büyük liderin hoşuna gitmezmiş," dedi Remi.

"Eh, madem yaşamamı istiyorlar, o zaman kanamamı durdursalar iyi ederler, yoksa *büyük lider* benden hiçbir bilgi alamayacak," diye sertçe cevabı yapıştırdı Sinclair.

Remi bunu da çevirdi, sonra dönüp cevap verdi. "Gömleğini kullansın diyor."

Sinclair tek eliyle gömleğini sıyırmaya yeltendi, ama pek başarılı olamadı.

"Yardım edebilir miyim diye sorsana," dedi Cata Remi'ye. Ve silahlı adamların onayıyla, gidip Sinclair'ın gömleğini açtı, yaralı kolundan dikkatlice geçirerek çıkardı, sonra da geniş şeritler hâlinde yırttı. Bezlerden ilkini koluna sarmadan önce duraksadı. "Kurşun hâlâ içeride mi bilmiyorum," dedi.

"Sen sar," diye yalvardı Sinclair.

"Sinclair, uzan ve kolunu havaya kaldır. Kalp seviyenin üstünde durmalı," diye araya giriverdim. Kendime engel olamadım; Cata durumu iyice berbat edecekti çünkü.

"Cata, şeritlerden birini yaranın azıcık üstünden bağlayarak tur-

nike yap. Sonra öbür bir ya da iki tanesini yaranın tam üstüne sararak bağla." Herkes dönüp gözlerini dikerek bana baktı, söylediklerimi malum ki anlamayan silahlı adamlar da dâhil.

"İzci Kız ilk yardım eğitimi," dedim basitçe.

Sinclair uzandı, Cata da işe koyuldu. Bitirdiğindeyse adamlar bizi sıraya dizip her birimizin başına iki tanesi geçecek şekilde, silahları hazırda, yürütmeye başladılar, biri de başı çekiyordu. On ikinci adamsa eşyalarımızı toplayıp sırt çantalarımıza doldurdu ve en arkadan bizi takip etmeye koyuldu.

Çok uzun yürümedik. Anlaşılan kamp yerlerinden beş dakika uzağa iniş yapmıştık. Dört yüz yirmi sekiz adım saymıştım, ama arada birkaç kez tökezlediğim için mesafeyi çeyrek mil gibi hesaplıyordum. Yaklaşık olarak yani. Yüzde yüz emin olmamak beni endişelendiriyordu, o nedenle beş kez vuruştan sonra annemin hep tavsiye ettiği şeyi yapıp boş vermeye çalıştım.

Kamp öyle iyi kamufle edilmişti ki ben barakaları seçene kadar çoktan kampın dibine gelmiştik bile. Sıra sıra uzanan ahşap kulübeleri gözümle taradım... beşe sekiz, demek ki kırk taneydi. Bir de devasa dikdörtgen açıklığın etrafına serpiştirilmiş bir düzine başka bina vardı.

Bütün bir alan dikenli telle çevriliydi. Tellerin dışınaysa çepeçevre arabalar ve jipler park edilmişti.

Avlu kapısında iki silahlı muhafız duruyordu. Yüz ifadelerinden anlaşıldığı kadarıyla yoldaşlarının yakaladığı şeye bakınca onlar da şaşırmışlardı, tıpkı askerlerin bizimle ilk karşılaştıkları andaki gibi.

Bizi ite kaka içeri soktular, aralarında bağırış çağırış bir tartışma yaşandıktan sonra da telle çevrili alanın merkezine yakın bir kulübeye götürdüler. İçeri tıkıldık ve kapı arkamızdan çat diye kapatıldı. Kapıyla çerçevesi arasında kalan boşluktan, adamlardan birinin bi-

ze bekçilik yapmak üzere orada bırakıldığını görebiliyorduk. Adam elinde silahıyla sırtı kapıya dönük şekilde dikiliyordu.

Döndüm. Kulübe boş bir odadan ibaretti. Ölçmek için kolumu uzattım; sonra çarpma yaptım... İki nokta iki çarpı iki nokta iki: dört nokta seksen dört metre kare. Pencere yoktu. Çatı bambu saplarıyla bağlanmış sarmaşık dallarından oluşuyordu ve güneş ışığı aralardaki boşluklardan içeri sızarak yerde beyaz parlak çizgiler oluşturuyordu. İçerisi dedemin tekne yakıtı gibi kokuyordu. Burnumu ovuşturup hapşırdım.

Ötekilerse sırtını duvara yaslayarak yere çöken Sinclair'ın başına toplandılar.

"Bir baksam mı?" diye sordu Fergus.

"Ne o, doktor falan mısın yoksa?" diye homurdanarak cevap verdi Sinclair.

"Hayır," dedi Fergus, "yani, sadece Cata bir şey göremediğini söyledi ya. Şimdi belki kanama yavaşladığı için kurşun orada mı değil mi görebiliriz dedim."

"Fark etmez," diye araya girdim.

Herkes susup bana baktı. Bu tepkiye artık alışmaya başlamıştım.

"Bu biraz katı kalplilik oldu yalnız," dedi Fergus yavaşça.

Birden içim çekildi. Bana böyle baktığı zaman hiç hoşuma gitmiyordu... şüpheyle yani. "Katı kalpli değilim," dedim telaşla, açıklamak için. "Sadece, sonraki duvara kadar otuz altı dakikamız kaldı. Eğer kurşun ana arterlerden birine denk gelseydi Sinclair çoktan ölmüş olurdu. İç organlara gelseydi de pek fazla zamanı olmazdı. Ama kolundan vuruldu, üstelik kanaması kontrol altında alındı. Normal şartlar altında, turnikeyi çok uzun süre orada bırakırsak uzvun kesilmesi gerekebilir. Ama o zamana kadar zaten Boşluk'ta olacağız."

Remi kaşlarını havaya kaldırarak bir kez başını öne salladı. "Saygı duydum," diye mırıldandı.

"Ya Duvar'a yetişemezsek?" dedi Sinclair.

"Fark etmediniz mi?" dedi Cata. "Duvar hep yakında oluyor. En azından, yetişme olasılığı sunacak kadar yakında yani."

"Acaba hep belli bir mesafe içinde mi ortaya çıkıyor?" dedi Remi.

Gözlerimi kapatıp düşündüm. Mağara. Remi'nin köyü. Mezarlık. Sirk. Akıl hastanesi. "Duvar'ın bizden en uzak olduğu yerler Remi'nin köyünün dışı ve mezarlıktı. Ve o zamanlarda da, ben derim ki, dört yüz metreden daha az bir mesafedeydi".

"Pekâlâ," dedi Remi. "Eğer sadece yarım saatimiz varsa, ilk hedefimiz bu barakadan dışarı çıkmak olmalı. Duvar kamp alanının içinde ortaya çıkarsa yapmamız gereken vurulmadan ona ulaşmak olur. Ama çitin dışında gözükürse, dışarı çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Diğer insanlar da Duvar'ı görebiliyor mu merak ediyorum," dedi Fergus.

Bu herkesi şöyle bir duraklattı.

"Başka insanların da olduğu tek rüya Remi'nin köyündekiydi," dedim. "Jipteki adamlar bizi kovalıyordu. Ama Duvar'ı gerçekten gördüler mi, yoksa sadece bizim ortadan kayboluşumuza mı tanık oldular kim bilir?"

"Görseler bile ne olduğunu anlamayacaklardır," dedi Cata, "ve bizi ondan uzak tutmaları gerektiğini de bilmeyecekler. Aralarından herhangi biri içeri doğru çekilse bile Boşluk'ta ortaya çıkacağından şüpheliyim."

"Bunların ne kadarının gerçek olduğuna göre değişir," dedi Fergus.

"Kurşunlar fazlasıyla gerçek, o kadarını söyleyebilirim," dedi Sinclair. "BethAnn de aynısını söylerdi, konuşabilseydi."

Cata burnunu buruşturdu. Sinclair'ın esprisi biraz tatsız olmuştu.

Tam o sırada kapının dışında bir gürültü oldu. Muhafız itaatkâr bir tonda geveleye geveleye birine bir şeyler söylüyordu. Kapı savrularak açıldı, içeri incecik, upuzun bir adam girdi; öyle uzundu ki girerken başını üst pervaza çarpmamak için eğildi.

Remi'nin gözleri daha da büyüdü ve alnında boncuk boncuk terler birikti. Bu yabancıyı tanıdığı belliydi.

Adam tehditkâr derecede alçak bir sesle Remi'yle konuştu. Remi de geri kalanımızı göstererek cevap verdi. Adam Remi'nin cevabını tartarken gözleri her birimizin üzerinde tek tek dolaştı. Ve bende durdu. O an ömrümde hissetmediğim bir ürperti hissettim. Genellikle bir ifadenin ardında hangi duygunun olduğunu anlamaya çalışmak angarya bir iştir. Ama burada, o gözlerin arkasında hiçbir şey olmadığı baştan açık ve netti: Buz mağaraları gibi boş ve soğuktular.

Adam Remi'ye bir şey söyledi, Remi de kararlı bir şekilde çenesini öne çıkararak kafasını salladı ve açıklama yapmak üzere bize döndü. "Onunla gitmem gerektiğini söylüyor." Adam sert bir sözle lafını keserek uzun adımlarla kulübeden çıkmak üzere döndü. Muhafız adam ve Remi için kapıyı tuttu ve dışarı çıkmalarının ardından güm diye kapattı.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Fergus bana.

Nabzımı tutarak hesap yaptım. "Otuz bir dakika."

"Pekâlâ, her zaman stratejiden bahseden Remi değil miydi?" dedi Sinclair umutlu umutlu. "Belki bizi buradan kurtaracak bir hikâye uydurur."

Fergus başını sağa sola salladı. "Hayır, bizi terk etti. Bu onu son görüşümüzdü."

"Ne?" dedi Cata. "Ne diyorsun sen?"

"Hiçbiriniz biraz olsun Fransızca bilmiyor musunuz?"

"Ben İspanyolca biliyorum," diye cevap verdi Cata.

"Ben de," dedim.

"Yabancı dillerle hiç aram yoktur," dedi Sinclair da, suratını ekşiterek.

"Ormanda bizi yakalayanlar Remi'yle anlamadığım bir dilde konuştular. Ama bu adam Fransızca konuşuyordu. Ve çıkarabildiğim kadarıyla, Remi'ye kim bu beyaz insanlar diye sordu."

"Ben beyaz değilim ki," dedi Cata.

Fergus gözlerini devirdi. "Ben de değilim. Yabancılar demek istedi işte."

"Remi ne dedi peki?" diye sordu Sinclair, gözleri kısılarak.

"Onu kaçırdığımızı ve bizi kampa getirmesi için zorladığımızı söyledi," dedi Fergus sakince. "Bize ihanet etti."

"Boşluk'ta söylediğin şey doğruymuş demek," dedi Cata hayretler içinde.

"Boşluk'ta ne demiştin ki?" diye sordu Sinclair.

Fergus elini başının üstünden kaydırarak kaşlarını çattı. "Laboratuvarda uyandığım zaman, bana grupta bir psikopat olduğu söylenmişti. Dikkatli olmam istenmişti." Bir an duraksadı ve kapıya doğru baktı. "Artık kim olduğunu biliyoruz."

BÖLÜM 8

CATA

"*PSİKOPAT* DERKEN NE DEMEK İSTİYORSUN?" DİYE SORDU ANT, meraklanmış bir hâlde. "Söyleyen kişi tam olarak böyle mi dedi?" diye de ekledi.

"Kelimesi kelimesine," diye cevap verdi Fergus, yemin eden erkek çocuk izciler gibi elini havaya kaldırarak.

"Niye ki, Ant?" diye sordum.

"Bütün psikopatlar tehlikeli değildir de ondan. Hatta aslında onlardaki empati eksikliği ve grandiyöz hezeyanları, yani büyüklük sanrıları bazı meslekler için kıymetli niteliklerdir. Mesela bir cerrah psikopatsa, empati yoksunluğu hastayı kesip biçerken konsantrasyonunu bozacak duygular yaşamasına engel olur ve kabiliyetinden o kadar emindir ki neşteri titremez."

Ant bize baktı. "Ne?" dedi savunmaya geçerek. "Okuyup araştırdım bunları!"

"Neden?" diye sordu Sinclair. "Sana kronik insomniyayla birlikte *bu* teşhis de konulduğu için mi yoksa?"

"Hayır." Ant beresini iyice kulaklarına doğru çekti. "İlgimi çektiği için."

Sinclair tek kaşını havaya kaldırdı.

"Kes artık, Sinclair," dedim.

Omzunu silktikten sonra Fergus'a döndü, "Son kâbusta Remi'nin seni geride bırakmaktan yana oy kullanması ilginçti. Baya duygusuzcaydı. Bu hayatta kalma meselesine o kadar kafayı takmış ki tek gayesi bu. Acaba hikâyesi de doğru mu diye merak ediyor insan."

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Düşünsene, bütün ailesi katledilmiş, bir tek o kaçabilmiş. Belki o zaman da kendini kurtarmak için şimdiki gibi bir yalan uydurdu."

"Remi'nin kendi ailesine ihanet ettiğini mi söylüyorsun sen?" dedim. "Kendisi kurtulabilsin diye onları milis güçlere mi verdi yani?" Enjekte edilmiş gibi damarlarıma hücum ediveren öfkenin, böyle iğrenç bir şey ileri sürdüğü için Sinclair'a mı yoksa ona yarı yarıya inandığım için kendime mi olduğundan emin değildim.

"Şu kadar şaşırmazdım," dedi Sinclair.

"Hayır. Böyle bir şey yapmış olamaz," diye karşı çıktım. "Ben evinin altında onunla birlikteydim. Öyle bir şey yapmış olamayacak kadar travma içinde davranıyordu."

"Psikopat dediğinin usta yalancı olması gerekmiyor mu zaten?" dedi Fergus. Görünüşe bakılırsa Sinclair'ın teorisini benden çok daha kolay kabulleniyordu.

"Kendi hayatta kalışı onun için hep diğer her şeyden önce geldi," dedi Sinclair.

"Son rüyada kendini kurtarmak için camdan atlayan sendin yalnız," diye çıkıştı Ant.

"Daha önce de söyledim, SİZİN için yolu açmaya çalışıyordum!" diye bağırdı Sinclair tepesi atarak. Sonra yarasını desteklemek için koluna sarıldı.

"Bunların hiçbir önemi yok," dedi Fergus, konuyu kapatıp unutturmak ister gibi kollarını sallayarak. "Artık kendi başımızayız. Bi-

zi bu durumdan çıkaracak bir konuşma yapma şansı olan biri varsa o da Remi'ydi."

"Pekâlâ, plan yapalım o zaman," dedim. Fena hâlde sarsılmış hissediyordum, Remi'nin kendi ailesine hıyanet edeceğine inanmak istemiyordum, ama yaptığı taş kalpliliğin de aksini ispatlayamıyordum.

Düşüncelerimi odaklamaya çalıştım. "Ant, burada, kâbuslarda yoktan bir şey var edemeyeceğinden emin misin?"

Ant başını hayır anlamında salladı. "Daha önce denedim."

"Tekrar dene," diye üsteledi Fergus.

"Ne yapmaya çalışayım peki?"

"Makineli tüfek şu anda çok işe yarardı," dedi Sinclair.

Ant Fergus'a baktı, sonra da bana. Onayladığımızı belirterek baş salladık.

"Daha önceki tereddüdünü anlıyorum," dedim. "Silahları ben de sevmiyorum. Ama şu durumda, bence haklı bir gerekçesi var."

Ant başını yana yatırıp düşündü, sonra yığılmış hâldeki Sinclair'ın yanına geçip toprak yere oturdu. Fergus'la ben de yanlarına gittik.

Ant bağdaş kurdu, eldivenli ellerini hafifçe dizlerinin üstüne koydu, gözlerini kapadı ve meditasyona başladı. Kulübenin içi zaten hamam gibiyken, suratı ateş basmış gibi iyice kıpkırmızı oldu, örgü şapkasının altından oluk oluk ter aktığını görüyordum. Gözlerini hiç açmadan elinin arkasıyla terini sildi, bir süre sonraysa eldivenlerini ve şapkasını çekip çıkardı ve ellerini tekrar dizlerine yerleştirdi.

Bir kez daha, tokalarla geriye yatırılmış kısacık soğan kabuğu sarısı saçları beni hayrete düşürmüştü. Her zaman taktığı o bereyle eldivenler olmayınca o kadar minik ve savunmasız görünüyordu ki, onun için üzüldüğümü hissettim. Kendini güvende hissetmek için

o kadar çok zırha ihtiyacı vardı ki... George olmadan kendini hiç olmadığı kadar savunmasız hissediyor olmalıydı.

Bir saniyeliğine havada, hemen önünde bir şekil belirir gibi oldu. Bir metal parıltısı. Gerçi bu bambu tavandan vuran güneş ışınlarının oyunu da olabilirdi. Ki sonra yok oldu. Ant gözlerini açtı. Hüsrana uğramış bir şekilde başını iki yana salladı.

Kulübenin kapısı pat diye açıldı ve eşikte dikilen muhafız tüfeğini sallayarak ayağa kalkmamızı söyledi. Teker teker hepimize dışarı çıkmamızı işaret etti. Kapının dışında bizi bir çift asker karşıladı. Bir tanesi sertçe omuzlarımızdan kavrayarak kollarımızı zorla arkada birleştirirken öteki de bileklerimizi plastik kelepçelerle bağladı. Sinclair yaralı kolunu gösterdi, ama adam dudaklarına yayılan şeytani bir gülümsemeyle onu haddinden de fazla hırpalayarak kollarını hoyratça çekiştirdi ve Sinclair acıdan resmen böğürürken arkadan bağladı.

Silahları sırtımıza dayalı bir şekilde bizi kampın köşesine doğru götürdüler ki Remi ve lider de orada, yerden ayaklarla yükseltilmiş bir gözetleme kulesinin yanında dikilmiş konuşuyorlardı. Kule ince ağaç levhalarıyla kaplanmış, tepesi de dallarla ve yapraklarla örtülmüş, böylece hemen yakındaki ormanın renklerine karışarak kamufle edilmişti. Makineli tüfekli iki adam yukarıda, kulenin içinde konuşlanmıştı ve tehlikelere karşı civar araziyi gözlüyorlardı. Kulenin altındaysa bir masaya oturmuş üniformalı bir adam vardı ve adamın önünde, hiç anlaşılır gibi değildi ama, kalem ve kâğıtlar duruyordu.

Biz gelince Remi ve ince adam kafalarını kaldırıp baktılar. Muhafızlarımız onların önünde durmamızı işaret etti. Adam ağır aksanlı bir İngilizceyle konuşmaya başladı.

"Bu çocuk," diye söze başladı, sonra duraksadı, elini Remi'nin omzuna atarak devam etti. "Bu *adam*," diye düzeltti, "sizin ne olduğunuzu ifşa etti: Yabancı devletler tarafından gönderilmiş casuslarsı-

nız. Düşmanlarımız öğrenci görünümlü genç insanları göndermekle kurnazlık etmişler. Ama biz her zaman gerçeği keşfederiz."

Muhafızlarımızdan birine el etti. Adam itaatkâr bir şekilde başını eğdi ve lider onun beresini alıp dikkatlice Remi'nin kafasına yerleştirdi. "Kendisi bu yardımından dolayı ödüllendirilecek. Ve siz..." –adam bakışlarını grupta gezdirdi– "kurşuna dizileceksiniz."

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Yakınlarda bir şey yemediğime memnundum, çünkü bütün bağırsaklarımın birden kasılmasından anlıyordum ki şu an büyük sıkıntı içinde olacaktım. "Durun! Biz ajan değiliz!" diye boğuk ve çatlak bir ses çıktı benden.

Adam hiç oralı olmadı ve dönüp bizi masaya doğru götürdü. "Yazılı itirafınızı bırakacaksınız, böylece düşmanlık faaliyetlerinizi basına bildirebileceğiz ve uluslararası toplum neden canınızı aldığımızı anlayacak, kabullenecek."

Muhafızlardan biri Ant'i tutup önünde kâğıtlar duran adamın karşısına oturttu.

Ant gözlerini kıstı, çenesini öne çıkardı ve kafasını kaldırıp lidere baktı. Korkusunu eldivenleri ve beresiyle birlikte kulübede bırakmış gibi görünüyordu, çünkü sözler ağzından hiç de kendisine özgü olmayan, hatta tam George'a yaraşır bir hiddetle döküldü. "Ellerim arkada bağlıyken nasıl yazmamı bekliyorsunuz?"

İnce adam ateş saçan gözleriyle muhafıza baktı, muhafız da omuz silkerek dev gibi bıçağını çıkardı ve plastik kelepçeyi yağ gibi kesip attı.

"Şimdi daha iyi," dedi Ant, bileklerini ovuşturarak kan dolaşımını geri getirmeye çalışırken. "Sonraki soru. Beni her hâlükârda zaten vuracaksanız neden itirafta bulunayım ki?" Ant'in yüzünde bir şeyleri hesaplarken takındığı o sakin, hatta sıkılmış ifade vardı. Acaba bu korkuyla başa çıkmak için öğrendiği bir strateji mi di-

ye merak ediyordum. Ya da belki strateji falan değildi ve durumun mantıksızlığı onun bir şeylerin bir anlam ifade etmesi ihtiyacını tetiklemişti o kadar.

Her ne ise, lideri sinirlendiriyordu. Adam dudakları seğirerek konuşmaya başladı. "Çünkü seni kimin vuracağını ben seçeceğim. Bu adam olabilir mesela..." –başıyla Ant'in muhafızını gösterdi, muhafız bıçağını sanki doğal bir uzantısıymış gibi uzmanlıkla tutuyordu– "ya da şu bizim Thomas olabilir." Yine baş hareketiyle, bir kova suyu taşımaya çalışan ufak oğlan çocuğunu işaret etti. "Thomas hayatında silah tutmadı. Öyle sanıyorum ki doğru nişan alana kadar birkaç atış yapması gerekecektir."

Masa başında oturan adam kalemi alıp Ant'in eline tutuşturdu. "İmzala," dedi homurtuyla.

"İtirafımı yazacağım sanıyordum," dedi Ant, kafası karışmış görüntüsüyle.

"Biz onu senin yerine yazarız," diye kükredi lider. "Sen sadece en altı imzala ki resmiyet kazansın."

Ant kaşlarını çatarak kâğıdı imzaladı, sonra ayağa kalkıp Fergus'a yer verdi.

Lider döndü ve etrafımıza toplanmış bizi seyreden bir grup adama bağıra çağıra emirler yağdırarak yürüyüp gitti. Adamlardan biri Ant'i omuzlarından yakalayıp zorla dikenli tellere dayadı ve silahını kızın suratına doğrulttu. Sırtı tellere sürtünen Ant acıyla ciyaklasa da hiçbir duygu göstermeden bakışlarını Remi'ye dikti ki o sırada Remi, kâğıtları imzalamak için sırasını bekleyen Sinclair'la bana doğru yan yan sokulmuştu.

"Nasıl yapabildin?" dedim ona, sinirden tıslayan sesimle. Başımdaki muhafız bir an için alarma geçti, ama sonra ne olup bittiğini anlayınca bir kahkaha attı.

"Kendinden başka hiç kimseyi düşündüğün yok!" diye devam ettim.

"Lider kadar keriz olduğunu söyleme bana," dedi Remi alçak bir sesle, ama zaten muhafızın İngilizce bilmediği açıktı.

"Bizi satarak kendi paçanı kurtardın," dedi Sinclair. Sonra Remi'nin yüzüne tükürdü. Bu sefer muhafızların ikisi birden gülmeye başladılar.

Remi yanağını sildi ve sesini alçaltarak, "Cidden sizi sattığımı mı düşünüyorsunuz?" dedi.

Ya gözlerinde acı vardı ya da tam bir blöf şampiyonuydu. İlk rüyasındaki ıstırabına şahit olmuş biri olarak, içimden ona inanmak geliyordu. Ama belli ki ötekiler inanmıyordu. Fergus Remi'ye fırlattığı buz gibi bakışlarla ayağa kalktı ve kendini avlu kapısının oraya doğru ittirilip Ant'in yanına geçirilmeye bıraktı. Kusacakmış gibi görünüyordu. Tekrar bayılmasın diye dua ediyordum.

"Cata," diye yalvardı Remi. "Bunca zamandır ne yaptığımı zannediyorsun?" Tereddüdümü gördü ve devam etti. "Daha önce de söylediğim gibi, Fergus'u bırakmayı önerdiğim için üzgünüm."

Sinclair'ın da oturup kalemi eline alışını izledi, sonra bana döndü ve dosdoğru gözlerimin içine baktı. "Evet. Kendi hayatta kalışımı önemsiyorum," diye fısıldadı. "Ama, benim bütün ailem öldü ve hâlâ hayatta olan sadece benim. Hissettiğim suçluluk duygusunu tahmin edebiliyor musun? Her gün. Amerika'da o sıcacık güzel odamda her uyandığımda. Ailemin orada, *burada*, toprağın altında yattığını bilerek. Anlamsız bir isyan yüzünden katledildiklerini bilerek. Ve elimden hiçbir şey gelmeyeceğini bilerek."

"O zaman neden bunu yapıyorsun?" diye sordum.

"Anlamadın mı? Bize zaman kazandırmaya çalışıyorum. Duvar birkaç dakikaya ortaya çıkar. Hepinizi o barakadan dışarı çıkarttır-

dım. O patlama seslerini bir duysunlar, zaten kaos çıkar. Ve kaçma şansımız olur."

Yüzündeki ifadede tam doğru olmayan bir şey vardı. "Sana inanıp inanmama konusunda emin değilim," dedim.

Sinclair da tellere doğru götürüldü. Muhafız beni tutup bileklerimdeki kelepçeyi kesti ve ite kaka sandalyeye oturttu. Remi gelip yanımda dikilirken adımı yazıp imzaladım ve kalemi çarparak yerine bıraktım. "Eğer yalan söylüyorsan, seni asla affetmeyeceğim," dedim başımı kaldırıp ona bakarak ama beni dinlemiyordu. Kendisine gözlerini dikmiş olan Ant'e bakıyordu. Ant iki parmağını yere doğru uzatmıştı ve ben bakarken birini kıvırıp sadece işaret parmağını açık bıraktı. Remi ona hafifçe baş sallarken muhafız beni çekip dikenli tellere doğru savurdu.

"Yalan söylüyorsam zaten ölmüş olursun," dedi Remi arkamdan. "Dinle, Cata, ailemi hayal kırıklığına uğrattım ama sizi uğratmayacağım. Yine tek hayatta kalan olmayacağım." Gözlerim Ant'in üzerindeydi, 'bir' işareti yapan parmağını da içeri çekti –açık parmağı kalmamıştı– ve hava sonik bir patlamayla gümbür gümbür sarsıldı.

Sanki devasa bir duraklatma tuşuna basılmış gibi bütün bir kampın hareketsiz kaldığı bir salise oldu. Sonra birden ortalık birbirine girdi. Adamlar oradan oraya koşturmaya başladı. Silahlı olanlar ya girişe doğru koştular ya da araçlarına atladılar, boşta dolaşanlarsa silahlarını almak için düşe kalka ilerlemeye çalıştı. Kimse bize dikkat etmiyordu.

Fırsattan istifade ederek kaçtım ve eğile eğile tellerin hemen yanındaki kulübenin saçağının altına girdim. Remi de yanıma geldi. Muhafızları tarafından terk edilmiş olan diğerlerine el sallayarak onları da yanımıza çağırdım. Hep beraber barakayla dikenli tel arasında kalan boşluğa çömeldik.

"İşte Duvar!" diye bağırdım. Duvar kulenin üç metre kadar ilerisindeydi... tellerin öbür tarafında.

"Ne yapacağız?" diye sordu Ant Remi'ye.

"Bir dakika. Sen neden buradasın ki? Sen bize ihanet ettin! Orada yüce lider kankanın yanında olman gerekmez mi!" dedi Sinclair.

Ant onu duymazdan geldi. Remi'yi izliyor, onun cevabını bekliyordu.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Fergus, bir Ant'e bir Remi'ye bakarak.

Ant'in yüzünde görebiliyordum: Remi'ye güveniyordu. Düşüncelerim artık saatte milyon kilometre hızla ilerliyordu. "Bize ihanet etti mi etmedi mi emin değilim. Açıklayacak zaman da yok ama bence ona güvenebiliriz... en azından bu konuda," dedim.

"Ben sadece bu noktaya kadar plan yapmıştım," dedi Remi Ant'e. Kampın ana giriş kapısına doğru baktı. Kapı, silahlarını çekmiş, bir içeri bir dışarı koşturan adamlarla dolup tıkanmıştı.

"Görebildiğim seçenekler ya dikenli tellere tırmanmak ya da alttan kazarak geçmek. Ki ikisi de aslında pek uygulanabilir değil," dedim.

"Kule," dedi Remi, ayakların üzerinde yükselen kuleyi göstererek. İçeride yalnızca bir muhafız kalmıştı. Adam yere çökmüş tüfeğini sağa sola sallıyor, vuracak bir şey arıyordu. Duvarsa iki üç metre uzağında, yerden başlayıp ağaçları da geçerek yukarı yükseliyordu ama adam onu görmüyor gibiydi.

"Ne öneriyorsun?" diye sordum Remi'ye.

"Kuleye tırmanıp yukarıdan tellerin öbür tarafına atlayabiliriz ."

"Yalnız bu katedraldekine benzemez," dedi Fergus. "Duvar'ın içine doğru sallanmak için kullanacağımız hiçbir şey yok."

"Hem zaten kule de Duvar'a atlayabileceğimiz kadar yakın de-

ğil," dedim, "tımarhanedeki gibi yani."

Remi bana döndü, yüzündeki ifade ağır ve kasvetliydi. "Aşağı atlar sonra da Duvar'a doğru koşarız demek istemiştim," dedi.

Sinclair inanmaz inanmaz güldü. "O şey yedi sekiz metre vardır. Bir tarafımızı kırarız. Ayaklarımızın üstüne inmeyi başarsak bile ayağımız kırılır."

"Biliyorum," dedi Remi. "Benim zaten yükseklik korkum var, hatırlarsan. Ama görebildiğim tek çözüm bu."

"Bunun bir oyun olmadığını nereden bileceğiz?" dedi Fergus sessizce.

"O ne demek?" dedi Remi, şaşkın şaşkın.

"İsyancılarla işbirliği yapmadığını nereden bileceğiz? Bunun da bizi vurdurtmak için bir yöntem olmadığını?"

Remi'nin yüzü karardı. "Öyle bir şeyi neden yapayım?"

"Bilmiyorum," dedi Fergus. "Neden yapasın?"

"Önce Remi giderse ben de giderim," dedi Sinclair.

Remi bir an kapana kısılmış gibi kaldı. Sonra omzunu silkti ve boyun eğercesine, "Kuleyi koruyan muhafızı ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

Saklandığımız yerden göz ucuyla kuledeki muhafıza baktık. Silahı keskin nişancı tarzında tutarak büyük bir dikkatle kampın etrafını saran ormanlık alanı inceliyordu. Uzaktan silah sesleri geldi. Ne kadar adam varsa hepsi ateş ediyordu ve çıkardıkları gürültü genel karmaşaya ekleniyordu.

"Seni oraya yalnız gönderecek değiliz," dedi Sinclair. "Ya adamla çoktan anlaşmanı yaptıysan ve açığa çıktığımız an bizi vurursa?"

Remi'nin yüzü öfkeyle buruştu. "Bütün bu laflar nereden çıkıyor? Neden bana inanmıyorsunuz? Size söyledim, tek düşündüğüm bizi... *hepimizi*... nasıl hayatta tutacağımdı."

Sinclair tek kaşı havaya kalkmış hâlde bana ve Fergus'a baktı. "Ben hemen arkandan geliyorum," dedi sonra Remi'ye. "Haydi yürü."

Remi gözlerini kapattı, bir iki kez nefes alıp vererek kendini hazırladı. Barakanın arkasından çıktı ve kuleye doğru koşmaya başladı. Sinclair da yaralı kolunu dikkatlice tuta tuta hemen onun peşine düştü. Ve yarı yolda eğilip yerden bir şey aldı.

"Ne yapıyor bu?" dedi Fergus, hepimiz korkudan felç olmuş gibi onları izlerken.

Muhafız kampın dışındaki hayali düşmana o kadar çok odaklanmıştı ki Remi'nin merdivenlerin tepesine çıktığını fark etmediği gibi, sağlam kolunu kullanarak yerde bulduğu silahı alan ve adamın başının arkasına doğrultan Sinclair'a bile dönüp bakmadı. Kamptaki koşuşturma ve kargaşa öyle gürültülüydü ki silah sesini duymadık. Ama adam gözlerimizin önünde sönen bir balon gibi yere yığıldı.

Remi şok içinde dönüp Sinclair'a baktı. Sinclair'sa kendini kulenin içine atıp etrafa şöyle bir göz gezdirdikten sonra çabuk çabuk el ederek bizi çağırdı. Kimse yerinden kımıldamayınca dönüp Remi'ye bir şeyler söyledi. Bizi ve sonra da Duvar'ı göstererek aralarında konuşmaya başladılar.

Ağzım kupkuru olmuştu. Ötekilere baktım. Onlar da benim gibi şoktaydılar. Az önce olanlara inanamıyordum.

Sinclair *Haydi!* der gibi bize tekrar el salladı. Ardından, bizden vazgeçip döndü ve bacağını gözetleme kulesini çepeçevre saran tahta bariyerlerden dışarı atarak tabanın daracık bambu çıkıntısı üzerinde dengesini sağladı.

Ve atladı.

Havadayken dik pozisyonda kalabilmek için kollarıyla çırpındı. Yere inerken de yana yuvarlanarak sağlam koluyla dizlerini göğsüne

doğru çekti. Bir an öyle kaldıktan sonra yavaş yavaş ve belli ki ıstırap içinde zar zor ayağa kalktı. Bize doğru baktığında acıdan yüzünden kan çekilmişti. Başparmağını havaya kaldırıp tamam anlamında salladı. Ardından aksaya aksaya Duvar'a doğru ilerledi ve saçlarıyla giysileri rüzgârda çırpılırken siyahlığın içinde gözden kayboldu.

Askerler fark etti mi diye etrafa bakındım, ama kampın bizim bulunduğumuz tarafıyla ilgilenen yoktu. Remi iyice aşağı çömelerek geri kalanımızın da gelmesi için el salladı.

İkinci güm sesi ormanı salladı ve ağaçların üzerindeki suları öyle bir silkeledi ki bir an yağmur yağıyor gibi oldu. İsyancılardan daha da fazla korku ve öfke nidaları yükseldi. Bir sürü kamyon ve jip son sürat ormana daldı.

"Koşun!" diye bağırdı Fergus. Ve hepimiz aynı anda deliler gibi koşarak avluyu aşıp peş peşe merdivene tırmandık.

Manzaraya tepeden bakınca panaromik şekilde görebildiğimiz arazi içindeki adamlar koşuşturan oyuncak askerler gibi görünüyorlardı.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi Ant, yemyeşil olmuş suratıyla.

Fergus elini tuttu ve, "Ben seninle atlarım," dedi.

Ant kuşkulu kuşkulu dudaklarını birbirine yapıştırdıysa da başını öne doğru salladı. Beraberce bacaklarını dışarı attılar, bambu panel üzerinde bir saniye duraladılar ve Fergus, "Atla!" dedi. Sonraki saniye havadaydılar ve büyük bir hızla telin diğer tarafına doğru diklemesine düşüyorlardı. Yerle temaslarındaysa Fergus dört ayaküstüne düşüp yana yuvarlandı, ama yuvarlanırken bir eliyle diğerini tutuyor ve belli ki feryadını zor zapt ediyordu. Ant ayaklarının üzerine indi ama yere çarpar çarpmaz tıpkı bir bez bebek gibi tostoparlak olup devrildi ve oracığa serildi.

Fergus sürüne sürüne ayağa kalkıp Ant'in kalkmasına yardım etmeye gitti.

Sıra bendeydi.

Rüzgârın kamçıları içinde dik pozisyonda kalmak için elimden geleni yapsam da yere inerken yan tarafıma düştüm ve kolumun altımda çatırdadığını duydum. Acıdan gözlerim karardı, nefesim kesildi ve bir an yattığım yerde öylece kalakaldım... ta ki Remi'nin de güm diye yanıma inişini ve inlemesini duyana kadar.

Başımı kaldırıp bakınca Fergus'un sağlam eliyle Ant'i yandan kavramış olduğunu gördüm. Başardık mı diye bize bakındı. Gözlerimiz buluştu. Onunkilerde acı vardı, aynı zamanda endişe de. Bekliyordu. Benim için.

Rüzgâr saçlarımı yüzüme doladı, uğultusu öyle yüksekti ki, o riski alıp bağırdım. "Bekleme git!"

Fergus başını öne salladı ve suratı küle dönmüş olan Ant'i çeke çeke Duvar'a soktu.

Yüzüstü döndüm, sağlam elimi kullanarak yerden güç alıp dizlerimin üstüne kalktım. Vücudumdaki tüm kemikler kırılmış gibi hissediyordum ve ağladığımı hissedemesem de yüzümden oluk oluk yaş akıyordu. Remi'ye baktım. Çoktan kalkmıştı ve sağ ayağını arkaya toplayıp tek ayakla bana doğru sekti. Yüzü acıdan kaskatı gerilmişti.

"Gidelim!" dedi telaşla. Kalkıp Duvar'a doğru bir adım attım. Ama o an gözüme sağ tarafımızda, hemen yakında bir şey ilişti. Olduğum yerde durdum.

Askerler birinin etrafını sarmış, daire şeklinde duruyorlardı ve silahlarını içe doğru nişan almışlardı. Aralarından bir anda Brett'i gördüm. Orada pijamalarıyla öylece dikiliyordu, ama ne Horoz Kafa olarak, ne de Ceset Adam olarak. Aynı aynadaki çocuk gibi görünüyordu, boş bakışlı ve kaybolmuş.

Duvar'ı işaret ediyordu. Askerlere o yöne gitmek istediğini gösteriyordu. Onlar da dönüp gösterdiği yere baktılar. Ürkerek geri sıçradım, neyse ki kenarda kaldığım için beni fark etmediler. İçlerinden biri bir şeyler bağırıp çağırdı ve silahını göz seviyesine yükselterek Brett'in kafasına doğrulttu.

"Onu öldürmelerine izin veremem!" dedi Remi ve topallaya topallaya Brett'in olduğu yöne atıldı.

"Remi! O zaten Boşluk'a giremiyor!" diye seslendim arkasından.

"Görmüyor musun? Şu anda yaratık değil. Belki bu sefer girer!" diye bağırdı Remi de omzunun üzerinden. Sonra dönüp telaşlı bir kesinlikle, "Git, Cata! İçeri girmen lazım!" dedi.

"Seni bırakmam!" diye cevap verdim, bağırarak. Ona doğru bir adım attım ama vücudumun her hücresine aynı anda hücum eden acı beni durdurdu.

"Git, Cata," dedi Remi, çenesi ileri doğru çıkmış ve sesi kararlı bir şekilde. "Bunların hepsi benim suçum. Eğer buradan sadece birimiz sağ çıkacaksak, o ben olmayacağım." Tekrar Brett'e doğru topallamaya başlamıştı ki üçüncü patlama sesi de geldi.

Rüzgâr beni içeri, Duvar'a doğru çekti, ben de Remi'ye sırtımı dönmeyi reddederek kendimi o yönde geri geri sendelemeye bıraktım. Her bir adımda yakıcı bir acı içimi dağlayıp geçiyordu.

Remi neredeyse Brett'i kuşatmış olan adamların yanına varmıştı ki o sırada birden Brett yine o kalamar hâline dönüştü ve tek bir silah atışı yankılandı. Remi, "Hayır!" diye haykırırken Brett yere yığıldı.

Adamlar dönüp Remi'yi gördüler. Silahlarını doğrulttular. Rüzgârın sesi öyle yüksekti ki ikinci silah sesini duymadım. Sadece geriye doğru yatıp karanlığın beni yutmasına izin verirken Remi'nin iki büklüm yere düşüşünü gördüm.

BÖLÜM 9

JAIME

BEN ZİYARETÇİ DEFTERİNİ İMZALARKEN, RESEPSİYONİST ROBOT gibi elini uzatarak, "Cep telefonu, lütfen," dedi. İsmim ataşla tutturulmuş 31 Mart tarihli sol sayfanın en üstlerindeydi:

Jaime Salvator Giriş zamanı: 6.00 Çıkış zamanı: 14.45

Sağ sayfanın ortalarına düşen sıradaki boş satıra gelip tekrar adımı yazdım ve giriş zamanımı üç çeyrek olarak girip imzaladım. O an hiç düşünmeden iki girişim arasında kalan isimlere göz attım. Bakışlarım o sabah geç saatlerde kaydedilmiş bir isim üzerinde durdu: Lindstrom. Öyle alelacele çiziktirilmişti ki zar zor okunuyordu. Çıkış zamanı yoktu.

Lindstrom BethAnn'in soyadıydı. Anne-babası ölümünü haber aldıklarında aceleyle buraya koşmuş olmalıydılar. Ve muhtemelen cenaze görevlilerinin peşinden bir arka çıkıştan çıkmışlardı. Hastaneler cesetleri hiçbir zaman ön kapıdan çıkarmazlardı.

Resepsiyonistin cep telefonumu çekmeceye koymasının ardından merdivenlere yöneldim ve yenilenmiş bir kararlılıkla bodrumdaki laboratuvara inmeye koyuldum. Teorimin doğru olup olmadığını ortaya çıkarmam lazımdı. Doğru olamayacak kadar çılgınca ge-

liyordu. Ama bana her şeyin göründüğü gibi olmadığının ipucunu veren iki şey vardı.

Birincisi deneklerin geribildirimleriydi. Sürekli olarak önce yüksek sonra düşük kalp atışı, kan basıncı, göz hareketi ve kas gerilimi periyotları sergiliyorlardı. Ve bu periyotların döngüsel niteliği beni anormal bir şeylerin varlığından şüphelendiriyordu.

Periyotların ellişer ve yirmişer dakika civarında sürdüğünü fark ettiğimdeyse, bu bana hemen bir şeyi hatırlatmıştı. El kitabında testin yirmi dakikalık REM uykusu aralarda da ellişer dakikalık REM'siz uyku döngülerini tetikleyeceği yazıyordu. Ve depremden dolayı bu döngü hiçbir zaman tesis edilememişti. Ama... işin garip tarafı şuydu ki, elektrotlar çözüldükten sonra bile döngüler devam etmiş gibi görünüyordu... ama ters yönde. Yani geribildirimler sanki yirmi dakika REM'siz uyku uyuyup elli dakika rüya görüyorlarmış gibi gösteriyordu.

Araştırmacılar buna pek dikkat göstermemişlerdi, çünkü beyin dalgaları çocukların komada olduklarını söylüyordu. Onlar bu iniş çıkışları bedenlerin aniden kesintiye uğrayan elektrik akımı karşısındaki reaksiyonları olarak yorumluyorlardı.

Benim için ikinci büyük soru da şuydu: Eğer rüya görüyorlarsa, o zaman neden beyin dalgaları rüya görmeyi imkânsız kılacak olan delta ve teta durumunda görünüyordu? Ya sistem çökmesi beyin dalgası geribildirimi veren makinede bir arızaya sebep olmuştu ya da –önceki teorimdeki gibi– katılımcıların beyin aktiviteleri o kadar atipikti ki makine bunları okuyamıyordu.

Bu teorilerden sadece bir tanesi test edilebilirdi. Başka bir makine getirilebilirdi. Ya da mevcut makine baştan başlatılabilirdi, ki Zhu bu planı toptan reddetmişti çünkü bu elektriği kesmek anlamına gelecekti ve o böyle bir şeyi yapmaya gönüllü değildi.

Başka bir şey söylemeden önce daha fazla kanıta ihtiyacım vardı. Geribildirimleri tahmini zamanlar ve tutarsız notlardan aceleyle derleyerek kabaca oluşturduğum tablodan daha iyi organize etmem gerekiyordu.

Verilere erişim sağlamam lazımdı. Her bir katılımcının videosu ve ses verileri kaydediliyordu; bunun yapıldığını ekranımdan görebiliyordum. BethAnn'in ölüm anına ve Fergus'un bilincinin geri geldiği noktaya ulaşabilirsem, bunları Zhu'yla Vesper'a kanıt olarak gösterebilirdim. Tekrar eden döngüyle birlikte bu belki de onları ikna etmeye ve beyin dalgası geribildirimlerini daha detaylı kontrol etmelerini sağlamaya yetecekti. Hatta belki de bir tıp hazırlık öğrencisi olarak benim aklımın ermediği başka seçenekleri değerlendirmelerine bile yol açabilirdim.

Ama önce ben bir şeyler yapmak zorundaydım. Kapıyı açtığımda Fergus'un başında dikilmekte olan Zhu çocuğun Kuledeki ekranlarını inceliyordu. Geri dönüşümü tasdikler gibi başını öne doğru salladı. "Beta bloklayıcılar işe yaramış gibi görünüyor. İkinci denek stabil."

İzleme istasyonunda ekranlarımın karşısındaki yerimi alırken Vesper telefonu kapatıyordu. "Murphy de elektrik akımlarını daha yüksek seviyede tekrarlamanın en iyi seçenek olduğunda hemfikir," diye seslendi Zhu'ya. Turunu tamamlamak üzere olan Zhu yedinci deneğin yanında biraz daha fazla oyalandı ve başını sağa sola sallaya sallaya yanımıza geldi.

"Mutabık kalınan beş meslektaşımız olmuş oldu," dedi. "İkna oldun mu?"

Vesper duraksadı. "Henüz yasal vasilerin hepsinden izin almış değiliz, yani o zamana kadar bu zaten söz konusu değil," dedi.

Zhu içini çekip, "Şunları da not alabilir misin rica etsem, Jai-

me?" dedi. Ki ben bunu şöyle alıyordum: şunları yaz ki paçamızı kurtarabilelim.

Kalemimi elime alıp defterimi açtım.

"BethAnn kalp krizinden öldü. Kapsamlı bir otopsi yapılana kadar bunun sebebini bilemeyeceğiz. Fergus da neredeyse aynı şekilde hayatını kaybediyordu. Hayati organlarında son sekiz saattir deneyimledikleri aşırı dalgalanmalar göz önünde bulundurulduğunda, bir etken faktör de bedenlerindeki yıpranma görüntüsü mü diye düşünüyoruz. Bu nedenle, kendi kendilerine uyanmalarını beklemek en iyi çözüm gibi görünmüyor.

"Direktörümüz Bay Osterman da dâhil olmak üzere herkes uygulanacak en iyi planın bu kez geçen sefere göre daha yüksek bir yoğunlukta olmak kaydıyla bir tur daha elektroşok vermek olduğu konusunda hemfikir. Halk diliyle ifade etmek gerekirse, umudumuz beyinlerini içine sıkışmış göründükleri monoton durumdan sarsarak çıkarmak. Teknik, test hayvanları üzerinde başarıyla sergilenmiştir. İnsan üzerinde hiç uygulanmamıştır, ki şu ana kadar böyle bir aksiyon almayışımızın sebebi de budur. Ama artık zaman çok kıymetli."

Zhu az önce yaşamsal verilerdeki iniş çıkışlardan bahsetmişti. Konunun üstüne gitmek için bir şansım olacaksa tam zamanıydı. "Söylediklerinizi tam anlayabilmek için... yani notlarım için soruyorum, hayati organlardaki dalgalanmalarla neyi kast ettiğinizi görme şansım var mı acaba?"

Kadın başını öne doğru sallayıp masama geldi. Üstümden eğilip, son model laboratuvar bilgisayarında bir pencere açtı ve bir şifre girdi. "Bu iç sunucumuza bağlanır," dedi.

Birkaç ekranda bir şeylere basa basa ilerledikten sonra, birdenyediye kadar numaralanmış bir bağlantı listesine geldi. En tepedeki bağlantıya bastı. "Beta deneği bir, Catalina Cordova" başlıklı bir

sayfa açıldı. Sayfada bir sürü alt pencere vardı ki bunlardan bir tanesi de benim izleme ekranımdaki görüntüydü: Yatakta yatan Cata'nın canlı videosu. Kızın görüntüsünün altında zaman salise ve saniyeler hâlinde akıp gidiyordu. Geri kalan pencerelerse izlenmekte olan geribildirimlerin diyagramlarını gösteriyordu: kalp atışı, kan basıncı, göz hareketleri, kas gerilimi ve beyin dalgaları.

Zhu "kalp atışı" penceresinin altındaki kaydırma çubuğunu çekerek Cata'nın tersine hareket eden kalp atışı zikzaklarını gösterdi.

"Her bir deneğin geribildirim geçmişini kendi sayfasından görebilirsin. Test sona erdiği zaman, bunların hepsini sistemden çekip tek bir tabloda toplayacağız ve böylece bütündeki bireysel geribildirimleri analiz edebileceğiz, bu da bize test boyunca nasıl reaksiyon gösterdiklerini daha iyi bir resim hâlinde sunacak. Aynı zamanda bir deneğin hayati verilerini bir diğerininkinin üzerine koyarak reaksiyonlarını karşılaştırmalı veri hâlinde de alabileceğiz. Ama geribildirimler hâlâ toplanmaktayken, bir seferde sadece bir deneği inceleyebiliyorsun."

Bu yeterli değildi. Her pencerenin köşesinde bir yazıcı ikonu olduğunu fark ettim. "Yazdırabilir miyim?" diye sordum.

Zhu başıyla odanın köşesinde duran büyük boy yazıcıyı gösterdi. "Keyfine bak," dedi. "Şu anda zaten bütün ebeveynlerle irtibat kurmaya çalıştığımız için beklemedeyiz."

Sisteme misafir statüsünde giriş yaptığımı belirterek kazara herhangi bir veriyi silemeyeceğim ya da değiştiremeyeceğim konusunda beni temin ettikten sonra da koltuğuna geri döndü. Bir süre orada öylece oturup stratejimi oluşturmak için düşüncelerimi not aldım.

Ardından, her bir katılımcının dosyasına tek tek tıklayarak kalp atış monitörlerine ait geçmişleri yazdırdım. İşim bitince dikey baskılı uzun şeritler hâlindeki kâğıtları yazıcıdan alıp masama döndüm.

Hepsini düzgünce üst üste dizmeye başladığım sırada şunu fark ettim, kâğıt o kadar inceydi ki bir grafiği öbürünün üzerine koyduğum zaman alttakini görebiliyordum. Kalemimi alıp alttaki grafiğin kopyasını üstteki kâğıda çıkardım ve bu yeni çizgiye "ikinci denek" adını verdim.

Masanın çekmecesini açıp bakınca çeşit çeşit tükenmez ve kurşun kalem buldum. Mükemmeldi. Her denek için ayrı renk kalem kullanarak grafiklerin kopyasını bir bir en üstteki kâğıda çıkardım ve böylece bütün grubun deneyin başından o ana kadar olan kalp atış geribildirimlerini tek bir resimde toplayabildim.

Grafiğin en altında saniyeler, dakikalar ve saatler hâlinde toplam süre yazıyordu, :00 ile başlayıp 7:20:05 ile bitiyordu, ki bu bir saat öncesi olmasına rağmen (ekranımdaki kronometre o anda 8:26:33'ü gösteriyordu), bana yedi saatten fazla bir sürelik veri sunuyordu. Bu da anlamlı bir sonuç çıkarmaya yetecek kadar veri demekti.

Çıkardığım işten tatmin olmuş bir şekilde ikinci geribildirim kategorisine geçtim: Göz hareketleri. Ve omzumun üstünden yataklarında yatan gençlere bakarak içimden şöyle dedim: *Biraz daha dayanın. Hepimiz elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.*

BÖLÜM 10

ANT

ACI. ÇOK FAZLA ACI. HAYATIMDA DAHA ÖNCE HİÇBİR KEMİĞİM kırılmamıştı. Ama kuleden aşağı atlayıp da yere çakıldığım an bedenim sanki porselenden yapılmış gibi hissetmiştim; çarpmanın etkisiyle paramparça olmuş bir porselen.

Nasıl hareket ederdim? Tuzla buz olmuş parçalardan bir yığın gibiydim. Ama Fergus beni kucaklayıp kaldırmış ve kendisinin de sol kolu yan tarafından hamur gibi sarkıyor olmasına rağmen beni Duvar'dan içeri taşımıştı.

Vücudum öyle acıyordu ki sanki gözlerimin arkasında cayır cayır yanan bir ateş vardı. Etrafımdaki dünya koskoca parlak bir noktadan ibaretti. Duvar'ın kapkara boşluğunda bile turuncu ışıklı afişler dans ediyordu âdeta.

O an bilincimin yerinde olduğundan bile şüphe ederdim aslında, ama bir an arkama doğru baktığımda Cata'yla Remi'nin de kendilerini kuleden aşağı attıklarını görebilmiştim. Hemen arkamızdan geldiklerini bilince de her türlü kontrol teşebbüsünden vazgeçip kendimi beni kurtaran Fergus'un ellerine bırakmıştım.

Gözlerimi açtığımdaysa yüzükoyun Fergus'un üstünde yatıyordum. İlk aklıma gelen düşünce acının yok olmuş olmasıydı. İkinci-

siyse, *Aman Tanrım, Fergus'un üstündeyim*, oldu.

Utancımdan suratım alev alev yanmaya başladı ve "Üzgünüm. Kalkıyorum," nevi bir şeyler gevelemeye çalıştım ama o sırada Fergus kollarını kaldırıp bedenime doladı.

"İyi misin?" dedi.

"Emin değilim. Galiba," diye cevap verdim. Ama o kırılmışlık hissi, o işkence gibi anı hâlâ beynimin acı merkezlerinde yankılanıp duruyordu. Biraz önce kırıktım. Ama şimdi değildim. Bu yerde hiçbir şey mantıklı değildi.

Hareket etmeye cesaret edemedim. Fergus bana sarılmıştı. Annem, babam ve kız kardeşim Penny dışında kimse bana sarılamazdı. Bir de bebekliğimizden beri bana âşık olan komşumuz Edward vardı; onun da bana sadece doğum günümde sarılmasına izin veriyordum. Köpek'e sarılıyordum, tabii, ama o farklıydı. O bir köpekti.

İnsan temasına dayanamıyorum gibi bir şey değildi bu. Biri elimi sıktığında ya da geçerken bana sürtündüğünde çıldırıyor değildim. Beni ürküten, rahatsız eden, sadece sevgi ve şefkat gösteren dokunuşlardı. Oysa Fergus bana sevgi ve şefkat dolu bir şekilde sarılıyordu ve ben hiç rahatsız olmuyordum.

Beni bırakmasıyla birlikte ayağa kalktık. Omuzlarımdan tutup sanki hâlâ kırık kemik görmeyi bekliyormuşçasına her yerimi inceledi. Sonra gözle görülür şekilde rahatlayarak derin bir oh çekti.

"Ne oldu?" dedim.

"Bacakların," diye cevap verdi. "İki tane açık kırığın vardı. Kaval kemiklerin resmen derinden dışarı fırlamıştı."

Başım dönmeye başladı, midem kalktı. Kuvvetsizce beş kez bacağıma vurdum.

Bunu hiç fark etmemiş gibi davrandı. Ki bu hareketi aslında çok

hoştu, çünkü bu vuruşlarımın insanların nasıl sinirlerine dokunduğunu biliyordum.

"Özür dilerim," dedi. "Sana bunu söylememeliydim."

"Önemli değil," derken bir an duraksadım.

"Ne?" dedi Fergus.

"Kendini duyarsızlaştırmak için seyrettiğin şu kanlı bıçaklı seri katil filmlerindeki kadar iğrenç mi görünüyordu?" diye sordum.

Bir an kahkaha atacakmış gibi gözükse de hemen kendini toparladı ve dövmesine baktı. Kahkahanın yerine gülümsemeyi koydu. "*Cadılar Bayramı*'nın iki katı iğrenç görünüyordu, ama *Testere*'nin ancak yarısı kadardı."

İsyancılar tarafından el konan silahlarımız ve sırt çantalarımız az ileride sırtüstü uzanmış ve gözlerini dosdoğru beyazlığın içine dikmiş olan Sinclair'la aramızda bir öbek hâlinde duruyordu. Sinclair sanki az önce bir kalp krizi atlatmış gibi elini göğsünün üstüne koymuş, derin derin nefes alıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Fergus.

"Yaşıyorum," diye cevap verdi Sinclair, hiç kımıldamadan.

Gözümü kırpmamla birlikte bir anda bir iki metre ötemizde yerde yatar vaziyette olan Cata ortaya çıktı. Gözleri titrek titrek açılır açılmaz ayağa fırladı ve etrafına bakındı. "Bakın!" diye bağırdı, eliyle göstererek.

İki siluet yan yana, sırtüstü yatıyorlardı. Remi'nin her yeri kana bulanmıştı. Gözleri açıktı ama dimdik yukarı bakıyordu ve görmüyordu. Dudakları kımıldıyordu, ama hiç ses gelmiyordu. Solmaya yüz tuttuğu sıradaysa, yanında yatan çocuk başını sağa sola atmaya başladı. Brett'ti bu –aynadaki genç çocuk hâliyle– ve gözleri tıpkı rüyasındaki gibi acayip ve bomboştu.

Ağzı hareket etti, ama Remi'ninkinin aksine gırtlağı gerçekten

ses üretebiliyordu. "Anne," dedi, küçük bir oğlan çocuğu sesiyle. "Baba." Ve sonra, öylece, yok olup gitti. Remi hâlâ hayalet gibi bir siluete sahipken, Brett birdenbire tamamen uçup gitmişti.

Cata Remi'nin yanına diz çöktü ve elini çocuğun üzerine koydu. Eli Remi'nin içinden geçti. "Aman Tanrım," dedi, yüzü Boşluk kadar bembeyaz kesilerek.

Fergus elini onun omzuna koydu. Cata bir an Fergus'un elini silkeleyip atacak gibi gözükse de sonra uzanıp o eli sımsıkı tuttu. Sonra, "Daha fazla dayanamıyorum," dedi. "Bir daha o kapıdan girmeyeceğim. Boşluk beni bütün olarak yutsa da umurumda değil."

"İşe yaramaz," dedi Sinclair. "Koşarak kaçmama rağmen beni yine de içine çekmişti."

"Kaldıramıyorum artık," diye tekrarladı Cata. "Aşırı tükendim. Koşamam. Savaşamam. Başka birinin daha ölmesini seyredemem."

Fergus Remi'nin son kırıntıları da yok olana kadar bekledi. "Ne oldu orada?" diye sordu sonra.

"Brett'in etrafı silahlı adamlar tarafından çevrilmişti. Remi onun ölmesine izin veremeyeceğini, çünkü bunun kendi suçu olduğunu söyledi ve onu kurtarmaya gitti," dedi Cata, hikâyenin sonunu anlatmakla bile uğraşmadan. Remi'nin teşebbüsünün başarısız olduğu açıktı.

"Size söylemiştim," diye ekledi Sinclair. "O kulenin tepesindeyken bana neredeyse itiraf etti zaten. Bütün olayı kendi manipülasyonlarıyla planlamış. Tipik psikopat hareketlerini andırıyor."

Cata onu duymuyor gibiydi. Tekrar rüyanın içine girmiş, detayları hatırlamaya çalışıyordu. "Brett Duvar'dan çok da uzak olmayan bir noktada ortaya çıktı. Yine içeri girmeye çalışıyordu herhâlde. Ama bu sefer gerçekten genç bir çocuk gibi görünüyordu... canavar gibi değil."

"Bir anlık zihin berraklığı yaşamış olmalı," dedim, cebimden defterimi çıkararak. Yere oturdum ve sayfaları çevirdim. En tepedeki *parazitli canavar* yazısının üstü çizilmişti. İki kez. Son rüyadan sonra bu ismi *Brett*'le değiştirmiştim. Altınaysa çocuğun ne problemi olmuş olabilir diye tahminler yürüterek notlar almıştım. Bunların da hep üstü çiziliydi. Ve geriye sadece ölümcül ailesel *insomnia* kalmıştı.

Onun altına da şöyle yazmıştım: *Bilgilendirme toplantısında gördüğüm çocuksuz anne-baba onunkiler olmalı. Muhtemelen gelemeyecek kadar hastaydı.*

Ardından, yaşadığımız her kâbusun listelendiği ve Brett'in hangi noktada ortaya çıktığını gösteren bir kutucuk geliyordu. En sona da Brett'in enkarnasyonlarını –en azından bizim gördüklerimizi– sıralamış, yanlarına da her biriyle ilgili fikirlerimi not almıştım. Notlarımın mantıklı olması gerekmiyordu. Bir düşünceyi yazmadan önce ona biçim vermeye çalışmaktansa serbest çağrışım genellikle daha aydınlatıcı oluyordu.

İskelet: Ölüm korkusu. Yaklaşan ölümün farkındalığı.

Ahtapot: Uzanmak, kavramak; gerçekliğe, sevdiklerine ve bu dünyaya tutunmayı sürdürme çabası.

Picasso-çocuk: Parçalara bölünmüş, kendisini tekrar bir araya getirmeye çalışan çocuk, kırılmış-parçalanmış

Horoz Kafa: Uyanık, horoz ötüşü, hayvan, çiftçinin çalar saat alarmı... HİÇBİR FİKRİM YOK.

Horoz Kafa'nın altına şöyle yazdım: *Rüya #8'de insan-çocuk olarak göründü.* "Sonra ne oldu?" diye sordum Cata'ya, kafamı kaldırıp yüzündeki ifadeyi görmeden önce. Bir an irkildim. Fergus'la ikisi beni sanki henüz kategorize edilmemiş bir egzotik hayvan türüymüşüm gibi izliyorlardı.

"Bizim için araştırma yapıyorsun, değil mi?" dedi Fergus.

"Kendim için araştırıyorum." Duraksadım, sonra itiraf ettim, "Elimde değil. Bir şeyleri anlamlı kılmam lazım, yoksa kafamda dolaşıp duran çok fazla problem oluyor, sonra da o ağırlık altında bunalıyorum. Ama evet... olayları doğru anlayabilirsem, bize de faydası olabilir."

Sinclair'dan bir burundan soluma sesi yükseldi. Ötekiler onu uyardığında benden hep özür dilese de, içten içe benimle dalga geçiyordu, biliyordum. Ama umurumda değildi. İnsanlar küçüklüğümden beri benimle dalga geçmişti. Önemsediğim biri olmadığı sürece, hiç kafama takmıyordum. Ve Sinclair kesinlikle önemsediğim biri değildi.

"Düşüverecekmiş gibi görünüyorsun," dedi Fergus Cata'ya. Ve kızın elinden tutup onu kanepelerden birine götürdü, kendisi de geçip uca oturdu. Cata koltuğa külçe gibi yığılmıştı, sonra gerinip başını Fergus'un dizine koydu. Fergus ne yapacağından pek emin değilmiş gibi orada öylece tünemişti. Uzanıp Cata'nın başını okşayacak oldu, sonra elini geri çekti, huzursuzlanmış görünüyordu. Kollarını birbirine kavuşturdu.

Bana hiçbir utanma, çekinme veya tereddüt göstermeden sarılabiliyordu ama Cata'yla arasında bir tuhaflık vardı. Bu normal olsa gerekti. Cata onun yaşındaydı, bense küçük bir kız gibi görünüyordum. Daha doğrusu küçük bir *kızdım*. Sadece kafamda çocuk değildim. Bir an için istenmediğimi düşündüm, ama sonra Fergus'un George'a nasıl hülyalı hülyalı baktığını hatırlayınca kendimi daha iyi hissettim.

Yanlarına gidip yere oturdum, bağdaş kurdum ve gözlerimi kapadım. Üstümü bir battaniye gibi sakinlik sardı. Önce ayak parmaklarımdan başlayıp yavaş yavaş yukarı, başımın tepesine doğru çıkarak rahatlamaya odaklandım. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veri-

yordum. Ve meditasyon sırasında belli bir arzuyu –bir amacı, istek listemden bir şeyi– ortaya koyarken yaptığım gibi, istediğim nesnenin tam şu anda ellerimde tezahür ettiğini hayal ettim. Avuç içlerim ısındı, parmaklarım karıncalandı.

Gözlerimi açtığımda, elimde bir kutu kâğıt mendil vardı. Kutu çok güzeldi, üzerinde yetişkinler için olan boyama kitaplarındaki gibi girift çiçek desenlerinden vardı. Onu Cata'ya uzatırken havaya kalkan kaşlarını ve ufak bir O şeklini alan dudaklarını şaşkınlık olarak okudum.

"Ağlamıyorum ki, ağlıyor muyum?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ama ağlayacakmış gibi görünüyorsun."

Bir mendil çekip aldı, burnunu temizledi ve kutuyu karnının üstüne koydu. "Kendimi zorlayarak, ağlamayı yıllar önce bıraktım ve artık deminki rüyada olduğu gibi yaralanmadığım sürece... hiç gözyaşı yok. Hepsi kuruyup gitti. Ama bazen keşke ağlayabilsem diyorum." Birkaç damla da olsa gözyaşı çıkarmak ister gibi gözlerini sıktı, sonra tekrar açtı, gözleri kuruydu. "Biliyorum, Remi belki de psikopattı, ama yine de kendimi çok kötü hissediyorum; bir dostumu kaybetmiş gibi," dedi. "Çok trajik. Gördüğü her rüya neredeyse aynıydı. Hepsi de soykırımda geçiyordu. İlk başta hepimiz birbirimizden ayrıyken ama birbirimizi görebiliyorken bile askerlerden saklanıyordu."

"Acaba bir şeyleri ortaya çıkarmaya çalıştığı için mi sürekli aynı rüyaları görüyordu? Ya da bir şeyi çözmeye çalıştığı için?" dedim.

"Görünen o ki çözeceğini çoktan çözmüş," dedi Sinclair. "Kaçan o olmuş baksana. Ailesi değil."

Cata bunun üzerine düşündü. "Ben amacının gerçekten bizi öldürtmek olduğunu sanmıyorum. Bence sadece kendini kurtarma-

ya çalışıyordu. Ki onu suçlayabilir misin? Gördüğü onca ölümden sonra?"

Hiç kimse cevap vermedi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Remi'nin gizliden gizliye bize yardım ediyor olduğunu anlamıştım, ama o da sırf yüzünü okumamdandı. Belki de başkalarının duygularını deşifre etmeyi doğal bulan insanlar dikkatleri dağıldığı zaman durup gerçekten bakmayı unutuyorlardı. Sırtlarına silah dayanmış bir şekilde oradan oraya yürütüldükleri sırada mesela.

Cata var olmayan bir gözyaşı için burnunu çekti. "Sence Brett'e ne oldu?" diye sordu bana.

"Daha önce söylediğim gibi, bence Brett'in kişiyi önce halüsinasyonlara, ardından sanrılı bir deliliğe, sonunda da ölüme sürükleyen dejeneratif bir beyin hastalığı vardı. Bahse girerim gerçek görüntüsüyle ortaya çıktığı o an zihninde bir berraklık anı yaşadı. Belki de bu zaten o sırada ölümün eşiğinde olduğu anlamına geliyordu, kim bilir. Bazen demans hastası yaşlı kişilerde ölmek üzereyken böyle şeyler oluyor çünkü. Ama tekrar Horoz Kafa'ya dönüşmesi gerçeklikle bağlantısını yine yitirdiğini gösteriyor."

"Ki vurulup öldürülmek üzereyken, bu belki de iyi bir şeydir," dedi Cata.

"Bir dakika izin ver," dedim ve dikkatimi tekrar defterime çevirdim. Brett'in sayfasının üstüne çaprazlamasına kalın bir çizgi çektim. Ardından Remi'nin sayfasına geçtim. Ve notlarıma göz gezdirdim.

15 yaşında.

Travma Sonrası Stres Bozukluğu.

Orta Afrikalı.

Amerika'ya teyzesi tarafından getirilmiş. Minnesota'da yaşıyor.

Rüya: #3. Soykırım.

Yorum: sağ kalma suçluluğu, korku, travma sonrası stres, geçmişe dönüş anları.

Bilgilendirme toplantısında gördüm. Yaşlıca bir kadınlaydı: Teyzesi.

"Rüya" kategorisinin yanına *Milis Kampı, #8* yazdım. Ardından, üzgün olduğum anlamına gelen bir boğaz düğümlenmesiyle, sayfanın sol üst köşesinden sağ alt köşesine doğru bir kalın çapraz çizgi daha çektim.

Defterin bir başka bölümüne geçerek, *Rüya #8, Milis Kampı, Afrika, Remi'nin rüyası, 56 dakika sürdü,* diye not aldıktan sonra da defteri kapatıp kalemle birlikte cebime soktum.

Başımı kaldırıp baktığımda Sinclair kanepede Cata'nın ayak ucunda oturuyordu. Konuşmakta olduklarını fark ettim, ama notlarıma öyle odaklanmıştım ki ne söylediklerini yakalayamamıştım. Hepsine tek tek baktım. "Berbat görünüyorsunuz," dedim.

"İltifatları bırak. Beni şımartacaksın," dedi Sinclair. Cata kendisini komik buldu mu diye de göz ucuyla onu süzdü.

"Yok, gerçekten. Fergus, gözlerinin etrafında kapkara halkalar var. Senin de, Cata. Ve sende de farklı bir şey var," dedim Sinclair'a. Bana tuhaf tuhaf baktı. Ama o şey her ne idiyse aklımdan çıkıp gitti, kendimi birdenbire aşırı yorgun hissederek esnedim, gözlerimi ovuşturdum.

"Eh, ben zaten tükenmiş vaziyetteyim," diye cevap verdi Fergus. "Yani, öteki boşluklardayken hissettiğime kıyasla çok daha fazla."

Cata başını öne doğru sallayarak tekrar Fergus'a uzanıp parmak uçlarıyla koluna dokundu. Bu kendini onunla rahat hissettiği anlamına geliyordu. Aynı zamanda Fergus'un ona güven verdiği anlamına da gelebilirdi. Emin değildim. Ama onu yanında hissettiği zaman, yüzü sakinleşiyordu.

"Ben duygusal olarak tükendim," dedi Cata. "Ama bir yandan da günlerce uyumadığım zaman hissettiğim gibi hissediyorum."

"Aynen," dedi Sinclair, Cata'nın parmaklarını fark ettiğinde kaşlarını çatarak.

Tekrar defterimi çıkarıp en son sayfaya çizdiğim zaman çizelgesine baktım. "Dokuz saat yirmi bir dakikadır buradayız ve zamanımızın sekizde yedisi rüyalarda, sekizde biri de burada, Boşluk'ta geçti. Yani biraz yavaşlayıp dinlenebileceğimiz süre çok azdı. Beyinlerimiz bütün bu zaman boyunca bilinçliymişiz gibi davrandığı için de maraton koşmuş gibi olduk. Gerçek uykuda, aktivite –yani REM uykusu– sadece kısa aralıklar hâlinde gerçekleşir. Oysa burada, hemen hemen her zaman yüzde iki yüz enerjiyle koşuyoruz, yalnızca kısa molalar veriyoruz. Kendimizi yıpratıyoruz."

"Rüyalarda gitgide daha uzun zaman geçireceksek bu hiç de iyiye delalet değil. Yani... o rüyalardan sağ çıkmayı umuyorsak tabii," dedi Cata.

"Haydi ama, çocuklar, antrenman yapmamız lazım," dedi Sinclair. "Rüyalarımızda bizi tehdit eden şeylerle aktif olarak savaşan hep bir tek ben oldum. George'un Brett'e saldırdığı zaman dışında, yani." Bana yüzünde bir üstünlük ifadesiyle bakıyordu.

"Brett'in canavar olduğunu sanmıştı," dedim.

"Eh, demek ki *George* yanılmış," dedi Sinclair bana göz kırparak. Neden bilmiyordum, ama başımı çevirdim.

"Kusura bakma ama 'aktif olarak savaşmak' demek öyle vahşice saldırmak demekse, bana sorarsan tek başınasın," dedi Cata Sinclair'a. "Ben öyle olmak istemiyorum."

Sinclair savunmaya geçti. "Sen neden bahsediyorsun?" dedi. Sonra hatırladı. "Kaplanı diyorsan, söylediğim gibi, ya o ölecekti ya biz!"

"Hiç de değil," dedi Cata, başını sağa sola sallayarak. "Bir planımız vardı. Ve işe yarıyordu. Ben kaplanın dikkatini dağıtmıştım, sen de kolaylıkla yanından koşup geçebilirdin. Ama onu öldürdün."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Sinclair. Cata'nın geri adım atmadığını görünce, "Bununla avcılık arasında ne fark var peki?" diyerek devam etti." Herhangi bir avcıya sor. Babama sor! Avın heyecanında bir şey var. Öldürmenin heyecanında."

"O muhafızı öldürmek de o kadar heyecanlı mıydı?" diye sordum. "Çünkü o sırada da pek rahatsız olmuş görünmüyordun."

Sinclair bana katıksız nefret dolu bir bakış fırlattı. "Siz gördüğüm kadarıyla bir şeyi fena hâlde kaçırıyorsunuz. Biz... Bir... Rüyadayız. Bu saçmalıklar gerçek değil. O kaplan sirk kâbusunun sonunda balon gibi sönüp gitti. O muhafız da sadece Remi'nin hayal gücünün bir ürünüydü. Gören de gerçek dünyada birini vurdum, adam da düşüp öldü zannedecek."

Bir an hepimiz susup kaldık ve bu olasılığı zihinlerimizde değerlendirmeye daldık.

Sessizliği Sinclair bozdu. "Onlarla aramızdaki fark bizim gerçek dünyada var olmamız. Ve Fergus'un söylediğinden anlaşılan o ki biz rüyalarda ölürsek orada da ölüyoruz. Canavarlar ölmüyor. Zombiler, palyaçolar, kırmızı gözlü rahipler burada, Rüya Kapanı'nda. Rüyayla birlikte de ölüyorlar. Orada, gerçek hayatta ortalıkta gezinmiyorlar. Haydi ama, çocuklar. Buna itiraz edemezsiniz!"

Kimse etmedi.

"Hayali kaplanları, askerleri öldürmekle gruba ihanet etmek ya da diğerlerini geride bırakmak arasında büyük fark var," diye sözlerine devam etti. "Ama hiçbirinizin Remi hakkında atıp tuttuğunu duymuyorum nedense."

Dilimi tuttum.

"Neticede, yapmamız gereken hazırlanmak. Savaşabilmemiz lazım," dedi Sinclair teşvik edici bir tonda.

"Haklısın," dedi Fergus, omuzları yılgınlıkla çökmüş bir şekilde.

Cata da gözlerini kapatarak yorgun yorgun başını öne salladı.

"Artık sadece dördümüz kaldık," dedi Sinclair.

"Ne kadar var?" diye sordu Cata bana.

"Toplamda on üç dakikamız vardı." Nabzımı yokladım. "İki dakikamız kaldı."

"Pekâlâ. Antrenmana bir dahaki sefere başlarız," dedi Sinclair, malzeme yığınına doğru gidip Remi'nin omzunda taşıyıp durduğu arbaleti alarak. Her şey oradaydı, askerler tarafından ayrılıp atılmış olan şeyler bile gerisingeri çantaların içindeydi.

"Ne götürüyorsak bizimle birlikte geri geliyor," dedim, belli birine hitap etmeden. Bu zaten bildiğim bir şeydi. Yani mesela şapkamla eldivenlerim daha önce yanıp kül olmuş, sonra geri gelmişti. Onlar giysiydi gerçi. Ama neticede bu en başından beri var olan bir kuraldı. Bunu zamanım olunca defterime eklemek için kafama not aldım. Zamanım olursa tabii.

İlk vuruş sesi gelince hepimiz kendimizi silahlandırmaya koştuk. Ama gerçekten hazır olmamızın imkânı var mıydı? Bir kâbus için kim hazırlanabilirdi ki?

Bizi bekleyen bir sonraki dehşet her ne ise onun için kol kola kenetlendiğimiz sırada kamçılayıcı rüzgâr sessizliğimizi içine emip yuttu.

BÖLÜM 11

JAIME

KALP MONİTÖRLERİNİN BİP SESLERİNDEKİ HIZLANMAYLA konsantrasyonum bozuldu. Etrafa bakınınca Vesper'ın ekranında yanıp sönen kırmızı bir ışık gördüm. Zhu tam uzanıp bakarken monitörler iyice çıldırdı. Öyle çabuk hızlanmışlardı ki çıkardıkları ses sanki roket havalanışı gibiydi. Üçümüz birden sesin nereden geldiğini anlamak için aşağı, test alanına koştuk. "Yedinci denek!" diye bağırdı Zhu Brett'in yanından.

"Hayır, beşincisi," diye seslendi Vesper, Remi'nin başında dikilerek. Doktorlar şok içinde birbirlerine baktılar.

"İkisi de mi kalp krizi geçiriyor?" diye sordu Zhu.

"Çabuk... şok cihazları!" dedi Vesper.

"Jaime, acil yardım ekibini çağır!" diye bağırdı Zhu; çoktan Brett'in battaniyesini açmış, defibrilatörün paletlerini çıkarmaya başlamıştı.

Son sürat merdivenlerden yukarı çıkıp, operatörden yardım göndermesini istedim.

"Kalp krizi geçiren iki hastamız olduğunu söyle!" diye bağırdı Zhu. Mesajı iletip telefonu kapadım. Doktorlar ilk tur şoku vermişlerdi ve Kuledeki ekranları inceliyorlardı.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordum, cevap vermelerini pek de beklemeyerek.

"Masana git," diye seslendi Zhu. "Her şeyi yaz. Saatleri, her şeyi."

Kendimi sandalyeme attığım gibi defterimi açtım. Ekranımdaki saati not düşüp yazmaya başladım.

Doktorlar ikinci tur yüklemeyi de yaptılar. Monitörlerden biri süratini kesti ve ardından insanın kanını donduran o sabit düz çizgi sesi başladı. Kafamı kaldırıp ekranıma bakınca yedi numaralı penceredeki çocuğun kafasını ileri geri savurduğunu gördüm. Zhu paletleri bırakıp çocuğun başını sabit tutmaya çalıştı. Eline bir alet alıp, dilini yutmasını engellemek için zorla çocuğun dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Beşinci deneğin ağzı kımıldıyor," dedi Vesper. Tam o sırada ilkyardımcılar fırtına gibi eserek kapıdan içeri girdiler. Doktorlar üçüncü tur şoka başladılar. Dört kişilik ilkyardım ekibi doktorların etrafını sardı, eğilip monitörleri kontrol ettiler, ardından da doktorların yerine geçerek paletleri aldılar.

"Kaç tur uyguladınız?" diye sordu biri.

"Üç," diye cevap verdi Zhu telaşlı telaşlı.

Şimdi Kulenin hoparlörlerinden inilti gibi yükselen iki sabit ses geliyordu. İlkyardımcılar bir tur şok daha uyguladıktan sonra beklediler.

"Böyle bir şey olamaz," dedi Zhu Vesper'a. Bakışları Remi'ye kilitlenmiş olan Vesper sustu.

Sabit sesler, ekip paletleri geri çekip monitörleri kapatana kadar devam etti. Yaşamsal bulguları son bir kez kontrol ettiler. Sonra içlerinden biri doktorlara dönüp başını sağa sola salladı.

BÖLÜM 12

CATA

GÖZLERİMİ AÇTIM. O KAPIDAN HER GEÇİŞİMİZDE NEDEN GÖZLERİMİ kapatıyordum bilmiyordum, ama kapatıyordum işte. Ve bu kez gözümü açtığımda benim odamdaydık, ufak dairemizi hiç bozmadan kol kola yatağımın kenarında dikiliyorduk. Dizlerimin bağı çözülüverdi.

"Cata düşüyor," dedi Sinclair sağ tarafımdan, beni dik tutmak için kolumu çekiştirirken. Tekrar nefes almayı hatırlayıp kendi başıma dikilebilir hâle gelene kadar Fergus'un desteğiyle ayakta kaldım.

"Tahminimce bu senin rüyan?" dedi Ant. Ve cevabımı beklemeden çömelip yere beş kez vurdu. Fergus'la gözlerimiz buluştu, ama artık bu hareketi fark etmiyorduk bile. Bu sadece Ant'in bir parçasıydı. İhtiyacı olan bir şeydi.

Fergus kolları hâlâ omuzlarıma dolanmış bir hâlde odaya bakındı: yüksek tavan, parke zemin, karanlığa açılan devasa pencereler ve gecenin nefesiyle kımıldayan ve nefes aldıkça dışa doğru emilen, nefes verdikçe içeri doğru çırpışan beyaz keten perdeler.

"Burası senin odan mı?" diye fısıldadı Fergus.

"Evet," dedim. Sesim sanki boşluktan geliyordu. Sanki uzaklar-

da bir yerde bedenimin örümcek ağlarıyla kaplı görünmez bir köşesinde saklanıyormuşum gibi.

"Ayakta durabilecek misin?" diye sordu Fergus.

"İyiyim. Gözlerimi açtığımda görmek istediğim son yer burasıydı da," dedim. Ama kolunun olduğu yerde kalmasını tercih ettiğim için hiç kıpırdamadım.

Fergus beni anlayarak başını öne salladı. "Ne bilmemiz gerekiyor?"

"Evet," dedi Sinclair. "Burada neyle karşı karşıyayız şimdi? Sivri dişli heykeller? Akkor gözlü rahipler? Bizi hazırla."

Derin bir nefes alıp başımla banyoyu işaret ettim. "İlk rüyada kaçtığımı gördüğünüz derisiz adam vardı ya. Muhtemelen orada, içeride."

Sinclair sırtındaki arbaleti çekip çıkardı, şöyle bir inceledi, sonra tek dizinin üstüne çömelerek banyoya doğru nişan aldı. Ama hiçbir şey olmadı.

"Gidip baksam mı?" diye sordu Fergus.

"Ben olsam o kapıya yaklaşmazdım," dedim. "Hiç uyarı vermeden aşırı hızlı hareket etmek gibi bir olayı var."

"Beni koru," dedi Fergus Sinclair'a, belindeki kısa kılıcı kınından çıkararak. Ant'le ben de bıçaklarımızı çekip Sinclair'ın iki yanına geçtik. Fergus gıdım gıdım banyoya doğru ilerledi. Şılap diye yere basan kanlı ayağın sesini duydum. Fergus bana döndü. Başımı sallayıp fısıldadım: "Bu o."

Fergus kılıcı iki eliyle birden tutarak yavaş yavaş ilerlemeye devam etti. Banyonun içini görebilecek kadar yaklaşınca da önce bir yana, sonra diğer yana eğilip bakındı. "Yerde kanlı ayak izleri var, ama eşikte bitiyor," dedi kısık bir sesle.

"Her zaman oradan çıkıp geliyor," dedim ısrarla.

Tek elini uzatıp kapıyı içe doğru ittirdi. Kapı sonuna kadar savrulup açılarak duvara çarptı. "Şu anda içeride hiçbir şey yok," dedi.

İşte o anda izleri gördüm. Odanın yarısını atlamış ve dikildiğimiz yerin sağ tarafında yeniden ortaya çıkmıştı. Dönmemle çığlığı basmam bir oldu. Derisi Yüzülmüş Adam tam arkamda dikiliyordu. Beyaz keten perdelerse şeytani kanatlar gibi arkasından dalga dalga kabarıyordu.

Göz kapaksız gözleri kanlı yuvalarından patlak patlak dışarı fırlamıştı ve yanaksız çenesi açılıp kulak yırtıcı derecede tiz bir çığlık bırakırken ileri doğru hamle yaptı. Kanlı ellerinden çıkan uzun, sivri tırnakları tişörtümün incecik kumaşını yırtarak göğsüme derin bir çizik attı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki düşünmeye vaktim olmadı bile. Bedenim zihnimden daha çabuk tepki verdi. Bıçağı tutan elim hızla havaya kalktı ve adamın el bileğiyle buluşarak, açıkta duran kastan ve –bir şekilde– kemikten de cart diye geçti. El yere düşüp tıpkı parçalara ayrılmış bir solucan gibi kıvrana kıvrana yuvarlanırken sıçrattığı kanlarla parkedeki yuvarlak ağaç kökü kalıntısının etrafında bir kavis çizdi.

"Eğil!" diye bağırdı Sinclair. Ama onun uyarısına hacet kalmamıştı, Derisi Yüzülmüş Adam'ın savurduğu hamlenin etkisiyle çoktan yana devrilmiş, yatağa doğru yalpalıyordum bile. O sırada gerilen bir tel sesi duydum ve başımın üstünden vız diye bir şey geçti, bir de baktım ki arbaletin oku canavarın alnının ortasına derince saplanmıştı. Adam kükreyerek yukarı uçan elleriyle oka asıldı ve onu çıkarmaya çalıştı. Bir ok daha fırladı ve bu kez göğsüne isabet ederek öyle derine girdi ki kaslı kan pıhtılarının içine gömülüp kayboldu.

Derisi Yüzülmüş Adam sendeleyerek sırtı pencereye sürtünürken

Ant harekete geçti. Lambaderimi kaptı, ters çevirdi ve koçbaşı gibi kullanarak bütün ağırlığıyla adamın göğsüne vurdu. Zaten dengesini kaybetmiş olan canavar arkaya doğru tökezledi, incecik cam bölmelerin içinden geçerek ikinci kat penceresinden aşağı düştü ve iki büklüm vaziyette gecenin karanlığında kayboldu.

"Aynısından başka var mı?" diye sordu Sinclair, diz çöktüğü yerden kalkarak.

Başımı iki yana salladım. "Yok."

"Geri dönecek mi?" diye sordu Ant.

"Muhtemelen," diye yanıtladım. "Daha önce onu hiç yaralayamamıştım."

"Tamam, o zaman buradan çıkalım," dedi Fergus. "Sen kalkabilecek misin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, yataktan güç alıp ayağa kalkarak.

Fergus kılıcını kınına geri soktu ve beni omuzlarımdan tutarak tuvalet masamın aynasına doğru döndürdü. Tişörtümde eşit aralıklı dört çizgi hâlinde tırmık izleri vardı ve kan içindeydim. Ne zaman ki o hâlimi gördüm, işte o an o yakıcı acıyı hissetmeye başlayarak iki büklüm kıvranır oldum.

"O tişörtü kanı tamponlamak için kullan, temizlerin yerini söylersen sana bir tane daha vereyim," dedi Ant.

Erkeklere göz gezdirerek bir an tereddüt ettim, ama sonra kendi kendime *Neyse ne!* dedim. Tişörtü başımdan geçirip çıkardım ve sutyenimle kaldım. Göğsüm kan revan içindeydi. Top hâline getirdiğim tişörtü hafif hafif üstüne bastırdım.

Ant acımı sanki kendisi yaşıyormuş gibi dişlerinin arasından bir nefes çekti.

"Ahh," diye bir yorum geldi Sinclair'dan da.

"Tişörtlerim ikinci çekmecede," dedim Ant'e, şifonyerimi göstererek.

"Ne kadar zamanımız kaldı?" diye sordu Fergus.

"Bu kâbus elli yedi dakikalıktı. On iki dakikası geçti," diye cevap verdi Ant, bana bir tişört atarken. Bu en sevdiğim tişörttü –Çizgi Ötesi diye bir filmin Goodwill'de bulduğum klasikleşmiş, eski bir tişörtü. O kadar yıpranmıştı ki pamuklu kumaş insana sanki ipek gibi hissettiriyordu.

"O şeyin eğer zehirli pençeleri yoksa, önümüzdeki kırk beş dakika içinde aşırı kan kaybedeceğini ya da enfeksiyon geçireceğini sanmam," dedi Fergus, hesap yaparak. Gözlerinde acımanın ötesine geçen bir şey vardı. Önemsemek, hatta içi titremek gibiydi neredeyse. Başımı öne sallayıp temiz tişörtü giydim ve yaralar hâlâ acımasına rağmen anında kendimi daha iyi hissettim.

"Demek bu rüyayı daha önce de gördün?" dedi Fergus.

"Son birkaç yıldır görüyorum. Burası benim eski evim," dedim.

Sinclair etrafa bakınırken irkildi. "Buradan neden taşındığınızı anlayabiliyorum. Ürkünç bir yer, en hafif ifadeyle," dedi.

Başımı eğip yere baktım. "Ailem hâlâ burada yaşıyor. Ben onları terk ettim," dedim.

Herkes gözlerini dikip bana baktı. "Eh, o kilise mahzenindeki kâbus aile gerçek ailene biraz olsun benziyorsa, bence mantıklı bir karar olmuş," dedi Sinclair.

Fergus koluma dokundu. "Bize her şeyi şimdi anlatmak zorunda değilsin. Ama bir süre daha buradayız ve Derisi Yüzülmüş Adam hakkındaki uyarın biraz önce muhtemelen hayatımızı kurtardı. O yüzden bu yerle ilgili söyleyebileceğin her şey faydalı olacaktır."

Nereden başlayacağımdan emin değildim. Mesela onlara az önce gördüğümüz canavarın bu evdeki asıl canavar olmadığını söyle-

meli miydim? Ya da burada yaşamanın kendisinin başlı başına bir kâbus olduğunu?

Babamın yüzü aklıma gelince kafamın içinde yüksek bir uğultu başladı. Gözlerim odağını kaybetti. Nefes almaya çalıştım, ama sanki burun deliklerim hava yerine balçık kıvamında bir sıvı emiyormuş gibiydi.

Ant şifonyerimin üstüne beş kez vurarak pencereye doğru baktı.

"Seni acele ettirmek istemem," dedi Sinclair, "ama içimden bir ses şu anda Ant'le aynı düşünceleri paylaştığımızı söylüyor. Ki bu da, dışarıda tekrar yukarı tırmanıyor olabilecek derisiz bir canavarın olması."

"Oğlum, kıza bir saniye izin ver," dedi Fergus. Sonra beni dikkatlice omuzlarımdan kavrayarak dosdoğru gözlerimin içine baktı. "Cata. Bakışların bir tuhaf görünüyor. Yine o şeyi mi yapıyorsun... soyutlanmayı?"

"Yüzüm karıncalanıyor," dediğimi duydum, ağzım kayarak.

"Cata," dedi Fergus, omuzlarımı daha sıkı kavrayarak. "Bu bir kâbus. Gerçek değil. Daha demin kendin söyledin, sen burayı terk ettin. Eminim iyi de bir sebebin vardı. Ama burası o zamanlar senin için ne kadar kötü olursa olsun, bu sefer yanında biz varız. Odaklanman ve bize ne yapacağımızı söylemen lazım. Geri gel. *Hemen.*" Parmağını gözlerimin önüne getirip şıklattı. Ve işte bütün gereken buydu; başımı sağa sola sallamamla birlikte sis kalktı.

"Başka ne olabilir?" diye sordu, dikkatle gözlerimin içine bakarak.

"Ev," dedim, ciğerlerimi camdan gelen taze soğuk havayla doldurarak.

"Evde başka ne var?"

"Evde olan bir şey değil. Evin kendisi."

"Ne demek evin kendisi?" dedi Sinclair, arbaleti savunmacı bir şekilde kaldırarak.

Yutkundum ve bakışlarımı Fergus'un bakışlarından çektim. "Babam ruhlara inanırdı. Kötü ruhlara," dedim Sinclair'a. "Buraya taşındığımız zaman ev harabe hâldeydi. Bizden önce burada yaşamış olan insanlar her yerde iğneli şırıngalar, prezervatifler ve babama göre evin daha önce şeytanın etkisinde olduğunun kanıtı sayılan daha bir sürü şey bırakmışlardı. Hatta babam elinde İncil'iyle bir rahip getirtip evden şeytan çıkarttırdı.

"Bense daha çocuktum. Ve tek düşünebildiğim, 'Tavan arasını yapmayı unuttular' cümlesiydi. Orada hâlâ pusuya yatmış bekleyen ve geceleri süzülerek evin içine inecek olan kötü ruhlar olduğundan emindim."

Sinclair güldü. "Yani tavan arasındaki hayaletlerden mi korkuyordun?" dedi.

"Evet. Uyuyamadığım zamanlarda. Ama rüyalarımda, ruhlar tarafından asıl ele geçirilen evin kendisiydi."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Ant, gözleri kocaman kocaman açılarak. "Yani, konsepti anladım da. Pratikte demek istiyorum?" Ant konuşurken, arkasındaki duvar bir tümsek hâlinde şişmeye başladı... yavaş yavaş ve pürüzsüz bir şekilde, tıpkı şu dekoratif lava lambaları gibi... sonra da sıvanın arkasından pörtleyen bu balondan kan kırmızısı bir jel sızmaya başladı.

Ant'in elini kaptığım gibi onu kendime doğru çektim. "İşte bu anlama geliyor," dedim, odanın gözeneklerinden dökülen köpüklü jeli göstererek.

"Bu da ne böyle?" diye ciyakladı Fergus.

"Bilmiyorum," dedim, gözlerimi koyu kıvamlı kütleden ayırmadan, "ama rüyalarımdan birinde ondan kaçamadım ve derimi yedi."

"Lanet olsun!" dedi Sinclair, diğer duvarlar da kabarmaya ve kıpkırmızı sümüksü sıvıdan akıtmaya başlarken. Madde yere damladıkça buhar çıkarıp tıslıyordu. Tahta döşemelerin üstüne kara kara yanık izleri oluşmaya başladı.

"Çıkalım buradan!" diye bağırdı Fergus.

Kendimi odanın kapısına doğru atıp kapı kolunu kavradım ve çektim. Kilitliydi.

"Açık olsa şaşardım," diye gürledi Sinclair, gelip kola yapışarak. Kenara çekilip ona yer açtım. Topuza asılıp zorlarken bir yandan da omzuyla güm güm kapıya vuruyordu ki o sırada gelen çıt sesi bir anda hafızamda canlanıverdi ve bağırdım: "Topuzu bırak!"

Ama geç kalmıştım. Sinclair'ın feryadı sözlerimi boğdu. Kapı topuzunun içinden bir bıçak çıkıp elinin üstünü kesmişti. Sonra bir bıçak daha fırladı ve başparmağını da neredeyse doğrayacakken ıskaladı. Sinclair can havliyle kendini geriye attı, ama olan olmuştu ve Sinclair beyhude bir şekilde kıvranıp duruyordu. Sonra, bıçaklar ortaya çıktıkları hızda kapı kolunun içine geri çekilip yok oldular.

Sinclair hışımla döndü ve kan fışkıran elini bileğinden tuta tuta bana bağırdı, "Bu senin *beyninden* mi çıktı? Seni hasta karı!" Ama bir saniyeliğine, konuşan Sinclair değildi. Bir an için daha kısa boylu, çilli, koyu sarı saçlı bir oğlana dönüştü. Gözlerimi kırpıştırdım ve birden yine uzun boylu, kumral saçlı, yüzü acı ve öfkeyle buruşmuş kendisi oluverdi.

"Ne oluyor... ?" diye geveledim.

"Açıldı!" diye bağırdı Ant, kapı dışa doğru savrulurken.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Fergus bana.

"Ev," dedim, gözlerine hiç bakmadan. "Kan istiyor."

Sinclair bir dizi küfür sıralayarak kendini kapıdan dışarı attı. Geri kalanımız da hemen peşine düştük. "Ne taraftan?" diye haykırdı.

Elinden akan kanlar yerlere sıçrarken, bir dönen merdivenlere, bir annemle babamın yatak odasının kapısına bakıyordu.

"Aşağı!" dememle hep beraber spiral şeklindeki merdivenlere koştuk. "Tırabzana dokunma!" diye bağırdım tam Fergus tutunurken. Neyse ki zamanında bıraktı da şak diye fırlayan dik dik sivri çiviler eline girmek yerine sadece sıyırıp geçti. Fergus küfrederek yaralı elini göğsüne doğru çekti.

Sinclair merdivenlerin bitimine vardığında hızla sokak kapısına doğru atıldı, ama kapı birden tutuşarak alevden bir duvar hâlini aldı. Sinclair öyle zor durdu ki Fergus neredeyse üstüne çıkıyordu. Ant'se hemen önümde, merdivenin ikinci basamağına tünemiş, talimat bekler gibi bir bana, bir çocuklara bakıyordu.

Arkamda bir ses duyunca kafamı kaldırıp baktım. Merdivenlerin en tepesinde babam dikiliyordu. Gri saçlarının her yanı dik dikti ve buz mavisi gözleri bana yukarıdan yukarıdan bakıyordu. Elinde yine o berber kemeri vardı. Dudaklarının köşeleri zalimce kıvrıldı ve kemeri ikiye katlayıp şırrak diye salladı. Kulaklarımdaki uğultu geri geldi, görüşüm dalgalanmaya başladı.

Son bir iki basamağı uyuşmuş bir hâlde sendeleye sendeleye inerken Ant'i de beraberimde sürükledim ve eskiden sokak kapım olan kocaman ateşin önüne gelip dikildim. Kapının her iki yanındaki pencereler de pof diye alev alarak dördümüzü birden geriye doğru ittirdi, sıcaktan önümüzü göremez olup yalpaladık.

Cayır cayır yanan kapının ötesinden, bu dünyaya ait olamayacak kadar ürkütücü bir çığlık yükseldi ve alevlerin içinde bir adam şekli belirdi. Her biri birer sustalı bıçak kadar uzun ve keskin tırnaklarıyla kanlı bir el ateşin içinden bize doğru hamle yaptı ve Derisi Yüzülmüş Adam titreşen ısı dalgalarının arasından içeri adım attı.

BÖLÜM 13

ANT

"BU TARAFTAN!" DİYE BAĞIRDI CATA ELİMİ YAKALAYARAK VE BENİ antreden uzağa doğru devam eden bir koridora sürükledi. Onun peşinden düşe kalka ilerlerken kafamda evin haritasını çıkarmaya çalıştım, ama zaman yoktu. Ölçümleyemediğim bir alanda olmak hiç hoşuma gitmiyordu. Ama Cata bana hiç şans tanımadı, üstelik alevlerden yayılan ısı havayı dalgalandırdığı için boyutları nicelemek zordu.

Derisiz yaratık alevlerden içeri hücum ederken öyle acı ve tiz çığlıklar attı ki elimi Cata'dan kurtarıp kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım. Neyse ki Cata vazgeçmedi ve beni bırakmadı. Ve iki eliyle birden kolumdan kavrayarak bir kapıdan içeri çekiştirdi.

Çocuklar da peşimizden geldi. O sırada, kendimizi attığımız salonun pencereleri de bir bir tutuşmaya başladı. Fergus arkasına döndü ve çıt çıt eden kapı kolundan uzak durarak kapıyı bir tekmeyle kapattı. Ve yüksek sırtlı bir sandalye alıp kapı topuzunun altına sıkıştırdı.

Duvarlar tümsek tümsek kabarmaya ve kırmızı sümüksü sıvıdan akıtmaya başladı, ki bunun bana ciltten fışkıran kanlı siyah noktaları hatırlatması durumu daha da iğrençleştiriyordu. Çiçekli duvar kâğıdının arkasından bir yırtılma sesi geldi. Ve ek yerleri tıpkı şi-

şen varisli damarlar gibi pörtleyerek, kablolar dışarı fırladı ve üzerine basılmış yılan yuvasından dışarı fışkıran yılanlar gibi sağa sola kıvrılmaya başladı. Bir tanesi cız diye koluma sürtünüverince elektrik çarpmasıyla dengemi kaybedip yana devrildim. Kırmızı balgamlı sıvı öbeğinin içine düştüm. Yanık et kokusu burnuma vurduktan hemen sonra da sol tarafımdan yukarı doğru alev alev yükselen acıyı hissettim. Canım o kadar acıyordu ki, ağzım açıldı ama feryadım gırtlağımda tıkanıp kaldı.

Fergus beni kucaklayıp yerden kaldırdı ve odanın ortasına taşıyarak pofidik çiçekli bir koltuğun üstüne bıraktı. Başımdaki bereyi çıkarıp yüzümü ve boynumu silmek için kullandıktan sonra tersyüz edip kolumdaki balçığı da sıyırdı ve şapkayı iğrentiyle kenara attı. Ardından öbür kolumu havaya kaldırdı ve elektrik kablolarının dirseğime yakın yerden açtığı derin yarığın kanlarını tişörtünün ucuyla sildi. "Acıtıyor mu?" diye sordu.

"Hiç hissedemiyorum bile," diye cevap verdim. "Uyuştu. Çarpıldım sanırım."

"Yürüyebilir misin?" diye sordu, beni çekip ayaklarımın üzerine kaldırarak. Bir adım attım ve başımı öne doğru salladım.

"O zaman gidelim!" dedi.

Cata ve Sinclair bir başka kapının girişinde dikilmiş el kol hareketleriyle bizi yanlarına çağırırken, kırmızı balçık onlarla aramıza kalan parkeleri yakarak delikler açıyordu. Fergus sallanıp duran elektrik kablolarından korunmak için eğilerek elimi tutup beni çekince, kendisi önümüzde lav gibi akan asitli balçığın kenarından dolaşırken ben üstünden atlamak zorunda kaldım.

Ötekilerin peşinden mutfağa girdik. İçerideki her yüzey yanıyordu; eski dökme ocağın üstü, mermer tezgâhlar, devasa paslanmaz çelik buzdolapları, her şey ateş püskürtüyordu ve alevler öyle sıcaktı ki

renkleri artık beyaza dönmüştü. Cata dumandan öksüre öksüre arka bahçeye açılan kapıya doğru ilerledi ama daha oraya varamadan kapı da buz beyazı alevler saçarak patladı.

"Dışarı açılan ne varsa yanıyor," diye bağırdı Sinclair, alevlerin poflayan, çatırdayan sesleri arasından. "Başka nereye gidebiliriz?"

Cata döne döne etrafına bakındıktan sonra ocağın yanından sanki bir kilere açılıyormuş gibi gözüken kapıyı gösterdi. "Aşağı!" diyerek kapının topuzuna doğru atıldı, ama sonra birden durdu. Dönüp biraz önce çıktığımız odaya geri daldı ve bir saniye içinde elinde bir şömine maşasıyla çıkageldi. Kapının kolunu iki eliyle birden tuttuğu maşanın metal dişlerinin arasına sıkıştırdı. Topuzun içinden Ninja yıldızı gibi zınk diye dışarı fırlayan uzun bıçakların metali ateşin ışığında kor gibi zalim zalim parıldadı. Cata kolu çevirdi, kapı dışa doğru açıldı ve merdivenler gözüktü.

"Aşağıda ne var?" diye sordu Sinclair. Rafın birinden bir kurulama bezi almış, konuşurken bir yandan da kanayan elini sarıyordu.

"Bodrum. Çamaşır odası. Havuzun duşları."

"Aman ne hoş," diyerek burnunu buruşturdu Sinclair. Ama geriye doğru dönüp yanan mutfak seçeneğine şöyle bir bakınca, "İnelim haydi!" dedi.

Merdivenlere doluştuğumuz sırada Fergus kapıyı kenarından tutup arkamızdan kapattı. Aşağı inince, duvarları ve yerleri çimento kaplı mahzen gibi bir yere geldik. Çabucak bir tahminle buranın dokuz metrekare kadar olduğunu tahmin ettim, ama kendime daha detaylı hesap yapma izni vermedim. Islak görünümlü havlular kilim gibi yerlere dağıtılmıştı. Çok ağır bir rutubet kokusu vardı. Hapşırdım ve mendilim olmadığını fark ederek burnumu eldivenimin tersine sildim. Sonra, kendimi kirli hissederek, dört kez duvara vurdum. Kimse bakmadı.

"En azından hiç pencere yok," dedi Sinclair. Haklıydı. Ateş yoktu. Duvarlar kanlı cerahate benzer aşındırıcı maddeler kusmuyordu ve etrafta dalgalanıp duran canlı kablolar gözükmüyordu. Aşağısı o kadar sessizdi ki, üstümüzdeki o kabaran, yanan, kanayan evden sanki başka bir boyuta geçmiş gibiydik.

Sinclair bana bakınca yüzünü buruşturdu. "Of be, kızım, fena acıyordur," dedi, suratımın yanık tarafını inceleyerek.

Parmaklarımla oraya dokundum. Islaktı, derisi yüzülmüş gibiydi. Elimi azıcık sürtünce yanağımdan çeneme doğru dalga dalga bir sızı yayıldı ama bu beni şapkamın gitmiş olması kadar rahatsız etmiyordu. Kafam çıplak kalmış gibi hissediyordum. Dört kez bacağıma vurdum. Eldiven. Eldiven. Defter. Kalem.

Sinclair beni küçümseyerek izliyordu.

Onu görmezden gelmek, başka tarafa dönmek istiyordum, ama kendimi zorlayarak ben de onun gözlerinin içine dik dik baktım. "E, elin nasıl oldu?" diye sordum, o an sanki benim ağzımdan George konuşuyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılarak. Sinclair kanlı bezi elinin üstünden kaldırıp bakarak gözlerini kıstı.

"Ne kadar zaman kaldı?" diye araya girdi Fergus.

Zihnimdeki saat bölgesini yokladım ve nabzımı tutarak sağlamasını yaptım. "On üç dakika."

"Dışarı çıkmamız lazım," dedi Fergus Cata'ya. "Duvar'ın evin içinde ortaya çıkacağını pek sanmıyorum."

Cata başıyla odanın karşı tarafını işaret etti. Orada kapısız, karanlık bir çıkış vardı. "Duşların bitiminde, en uçta, dışarıdaki havuza çıkan basamaklar var." *Havuz* derken yüzünün büzüşmesi (*iğrenti? korku?*) yüreğimi bir dehşet çağrışımıyla tir tir titretti.

"Yüzme havuzu mu?" diye sordum.

"Eskiden yüzme havuzuymuş. Son yirmi yıldırsa çürümeye terk

edilmiş durumda," dedi Cata, suratı buruşup omuzları ürpertiyle titreyerek. İğrenti ve korku. "Daha çok bir bataklık gibi."

"Haydi o zaman," dedi Sinclair, ama Cata başını iki yana salladı.

"Silahlarımıza ihtiyacımız olabilir."

"Aşağı inelim dediğinde işin içinde bir bit yeniği olduğunu söylememiştin?" dedi Sinclair.

"Duvarlarda bir şeyler var. Gerçi şu ana kadar hiç dışarı çıkmadılar ama."

"Duvarlarda bir şeyler mi var? Biraz daha detay versen nasıl olur?" dedi Sinclair.

Cata ona kaşlarını çattı. "Siz silahlarınızı çekin de," diye üsteledi.

Bıçağımı çıkardım, Fergus kısa kılıcını çekti, Sinclair da havlu bandajlı eliyle sırtındaki arbaleti almayı başardı ve bir iki ayar yaptıktan sonra önünde nişan aldı.

"Onu kullanmayı nereden biliyorsun?" diye sordum, hayatımda sadece bir tane, o da müzede, arbalet görmüşken onu nasıl yaratabildiğimi kendim de bilmeyerek.

"Söylemiştim ya, babamla ava giderdim," diye cevap verdi.

"*Senin* de gittiğini hiç söylememiştin," dedim.

Omzunu silkti, ardından bıçağını iki eliyle birden önünde sımsıkı tutmuş hâlde bize yolu gösteren Cata'nın arkasında sıraya geçti. Cata eşikten içeri girip sol tarafındaki bir elektrik düğmesine bastı. Çimento kaplı koridorun ortasından kabloyla sarkan çıplak bir ampul yandı. Sağımızdaki duvarda yan yana üç tane kapısız girinti vardı, en sonda da yukarı doğru çıkan taş merdivenler.

Cata ilk odacığa doğru yaklaşıp göz ucuyla içeri baktı. Sinclair da hemen arkasından yanaştı ve arbaletini içeri doğru tutup âdeta filmlerdeki şu uyuşturucu baskını yapan polisler gibi savurarak sağa sola gezdirdi. "Burada bir şey yok," dedi.

Onlar koridorda devam ederlerken Fergus'la ben de başlarımızı uzatıp odanın içine baktık. Bir yanda duş başlığı, diğer yanda da beton bir sedir duruyordu. Karşı duvardaysa tavana yakın monte edilmiş bir menfez vardı. Muhtemelen buhar ve nem vermek için yapılmıştı, ama yıllarca kullanılmaya kullanılmaya tamamen pislik ve yosun bağlamıştı.

Az ötemizdeki Cata ve Sinclair ikinci odacığa göz gezdirdiler. Nefesimi tutmuştum. Cata dönüp bize baktı. Başını bir şey yok anlamında sağa sola salladı. Üçüncü odacığa geçtiler. Sinclair arbaletini indirip 'bu muydu yani' der gibi alaycı alaycı Cata'ya baktı. "Bravo, Cata. 'Duvarlardaki şeyler' diye diye beni altıma ettirdin," dedi. "Belki de yukarıdaki cehennem ateşinde yanmışlardır. Ya da o kanlı balçık içinde yapışıp kalmışlardır."

Cata ona kaşlarını çatarak baktı. "Her zaman olmuyor herhâlde!" dedi. Sonra Fergus'a döndü. "Hazırlık yapmak adına size aklıma gelen her şeyi söylememi sen istedin," dedi.

Fergus savunmacı bir tavırla tek elini havaya kaldırdı. "Hey, altıma etme tehlikesi geçiren ben değilim. Ben sadece ne kadar çok bilgi o kadar iyi diyorum."

Tartışmaları beni geriyordu. Bıçağıma odaklanmaya çalışarak onu Cata gibi iki elimle kavradım. Ama onlar ağız dalaşına devam ettikçe içimde öyle bir baskı birikti ki sonunda dayanamadım. Ve duvara dört kez vurdum.

O anda bir şey uzanıp bileğimi kavradı.

"İmdat!" diye bağırdığım sırada, beni sımsıkı tutan çimento parmaklar duvardan dışarı doğru gitgide uzayarak bir ele, sonra bileğe, sonra kola dönüştü. Ve kendimi kurtarmak için çırpınırken çok uzun, çok ince bir adam biçimi ortaya çıkmaya başladı.

Bir yay gerilmesi sesiyle birlikte Sinclair'ın oklarından biri fır-

layarak beton kola çarptı ve oradan tavana sekerek duşun tabanına düştü.

Sinclair'a doğru baktım. Tam arkasındaki duvardan da bir şekil çıkıyordu ve beton bir kafa, sanki zarımsı bir ağın içinden kurtulmaya çalışıyormuşçasına ileri doğru eğilmişti. Sonra kafayı geriye attı ve sessiz bir çığlıkla ağzını kocaman gererek açtı. "Arkanda!" diye bağırdım.

Ama duvarlardan kabararak ortaya çıkan siluetler çoktan dört bir yanımızı sarmıştı. "Bunlarla nasıl savaşacağız?" diye bağırdı Fergus.

"Kaçarak!" diye yanıtladı Cata.

"Çekilebildiğin kadar geri çekil, Ant!" dedi Fergus.

Beton adamın elimi tuttuğu yerden mümkün olduğunca arkaya doğru giderek geriye yattım. Fergus iki eliyle birden kavradığı kılıcını başının üstüne kaldırıp var gücüyle aşağı savurdu. Vurduğu darbeyle kol paramparça oldu, ama el hâlâ bileğimin üzerinde mengene gibi kenetlenmiş duruyordu.

"Yürü!" diye bağırdı Fergus. Ben de hemen koridorun sonundaki basamaklara doğru fırladım.

Cata ve Sinclair da pençe gibi her yerden fırlamış olan ellerle boğuşuyorlardı; Sinclair arbaletini bir sopa gibi kullanarak onları vura vura uzaklaştırmaya çalışarak merdivene ulaşmak için debeleniyordu. Cata çığlık çığlığa bağırarak onu yakalamış olan bir eli tam hançeriyle kırmıştı ki, yanından koşarak geçerken kolundan tutup onu da çektim. Basamaklara vardığımız sırada kolunun çok fena kanadığını fark ettim. "Kendimi bıçakladım," dedi, neredeyse bayılacak gibi.

"Üç dakika," dedim, soluk soluğa.

Başını öne salladı ve koluna bakmamaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Arkamızdan bir bağırtı geldi. Tam merdivenlerin ilk basamağına çıkmıştık ki dönüp bakınca, beton adamlardan birinin duvardan yarı beline kadar çıkmış ve Sinclair'ı esir almış olduğunu gördük. Bir eli Sinclair'ın çenesine yapışmış, öbür eli de kafasının arkasını avuç içiyle kavramış, onu yukarı doğru çevirmeye ve yüzü dümdüz çimentodan ibaret olmasa gözlerinin bulunması gereken yere bakmaya zorluyordu. Ve duvara doğru geri gömülürken Sinclair'ı da beraberinde içeri çekiyordu.

Fergus ise kendisini yakalamaya çalışan bir başka elin parmaklarını kestikten sonra kılıcı atıp Sinclair'ı belinden kavradı ve yaratıktan uzaklaştırmak için çekiştirmeye başladı. Sinclair debeleniyor ve kenetlenmiş çenesiyle çığlık atmaya çalışıyordu ama kolları çoktan duvarın içinde gözden kaybolmuştu ve hüp diye bir emme sesiyle birlikte kafası da içeri girdi.

"Hayır!" diye haykırdı Fergus. Ve kollarını Sinclair'ın beline daha da sıkı dolayarak son gücüyle bir kez daha çekti. Cata'yla ben de tekrar aşağı inmiş, bizi tutmaya çalışan parmaklardan bıçaklarımızı savura savura kaçarak zar zor koridorda gerisingeri ilerliyorduk ve tam Fergus'un yardımına koşacaktık ki o sırada birdenbire duvarlardan pörtlemiş olan siluetler betona geri giriverdi.

Duvar'ın neredeyse yarı yarıya yuttuğu Sinclair bir an orada öylece kaldı, sonra etrafını saran çimentodan gelen geğirtiye benzer bir fışkırma sesiyle birlikte sırt üstü yere düştü. Gırtlağını tutuyor ve nefes almaya çalışıyordu.

"Ne oldu böyle?" diye fısıldadım, aniden çöken sessizliğin içinde. "Neden hepsi yok oldu?"

Koridorun baş tarafından bir damlama sesi geldi. Cata'nın bakışları suratımdan arkama doğru uçtuğu anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Dönüp bakınca ilk geldiğimiz taraftaki karanlığın ötesinden içe-

ri doğru yavaş yavaş yayılan kırmızı bir gölet gördüm. Ve birikintinin hemen üstünde bir siluet belirdi.

Tavandan sarkan ampulün zayıf ışığı adamın göz kapaksız pörtlek gözyuvarlarının ıslak beyazlığını aydınlatıverdi. Sonra gölgelerin içinden dudağı olmadığı için açıkta kalan dişler göründü. Derisiz adam koyu kırmızı kas şeritlerinden kan damlata damlata kolunu yavaşça havaya kaldırıp kemikli parmağını bize doğrulttu ve tüyler ürpertici tiz çığlığıyla acı acı bağırarak tam hız üstümüze koşmaya başladı.

Dehşetten donakalmıştım, sonra Cata beni tuttuğu gibi merdivenlere doğru savurdu. Fergus ve Sinclair ise düşe kalka basamakları tırmanmaya başlamışlardı bile. Biz de peşlerinden koşup hep beraber gecenin buz gibi havasına çıktığımız anda ilk güm sesi geldi.

Tepemizde, tendeki üç günlük bir morarmanın rengini andıran gökyüzünde dolunay vardı. Bir esinti çıkıp çimenliğin üstünü halı gibi örten kuru yaprakları havaya kaldırdı. Rüzgâr çıplak kulaklarıma vurunca kendimi tamamen açıkta hissederek çığlık atmak istedim.

"Şu tarafta!" diye bağırdı Sinclair, çimenlik alanın karşı tarafında ortaya çıkmış olan Duvar'ı işaret ederek. Duvar'ın tam önündeyse eski siyah-beyaz filmlerden fırlamış gibi duran bir yüzme havuzu vardı. Kenarlarına döşenmiş kocaman taşlar çatlak çatlaktı.

Cata, "Duvar neden havuzun *arkasında* olmak zorunda ki şimdi?" diye sızlandı.

Dönüp, evin içine doğru inen merdivenlere baktım, ama derisiz adam ortadan kaybolmuştu.

Burgaç hâlinde havada dönüp duran yaprakların içinden son sürat Duvar'a doğru koşmaya başladık. Cata bizi kenarından do-

laşabilelim diye havuzun ucuna doğru götürdü. Beton el bütün ağırlığıyla bileğimin üzerindeydi, yüzümdeki yanıklar sızlamaya başlamıştı, elektrik çarpan kolumaysa his geri geliyor, kablonun açtığı kanlı yarığa sanki bıçaklar saplanıyordu. Önemli değil, diye hatırlattım kendime. *Duvardan geçtiğim anda yine turp gibi olacağım.*

Tam havuza vardım derken, yandan, bahçenin uzak bir köşesinden son hız bize doğru gelen bir şey fark ettim. Bir an Brett mi geri döndü diye düşündüm. Ama kafamı çevirince derisiz adamın uzaktan üstümüze doğru koştuğunu gördüm, sonra bir anlığına titreşip yok olur gibi oldu ve hemen sağımızda, bir iki metre ötemizde yeniden bitiverdi.

"Dikkat et!" diye bağırdım, adam yok olup bir anda Cata'nın yanında tekrar ortaya çıktığı sırada. Ve daha ne olduğunu anlayamadan Cata'ya öyle bir pençe savurdu ki tırnaklarıyla kızın omzunu yırtıp onu havuzun kenarından aşağı devirdi. Ardından vahşi bir çığlık atarak geri kalanımıza döndü. Fergus göz açıp kapayıncaya kadar kılıcını çekmişti bile. Ve canavara doğru yaptığı hamleyle adamın kolunu cart diye kesip atıverdi. Dengesini kaybeden yaratık sendeledi, havayı pençelemeye çalışa çalışa havuzun içine düştü. Yosun kaplı bir karış kadar suyun içinde sırtüstü hareketsiz yatan Cata'yla aralarında bir metre vardı.

Derisiz adam bir an hiç kımıldamadan yattıktan sonra güçlükle yana döndü ve kendini ittirerek ayağa kalktı. Ve o anda tın diye çınlayan bir sesle, Sinclair'ın oklarından biri yaratığın alnının orta yerine saplandı. Yaratık bir an hiç kıpırdamadan öylece kaldıktan sonra tekrar havuzun içine yığıldı. Yosunların içinde oluşturduğu yeşil yeşil dalgalar pis suyu Cata'nın yüzüne sıçrattı. Ama Cata hiç tepki vermiyordu.

"Öldü mü?" diye sordum, ama çocukların rüzgârdan beni duyamadıklarını fark etmem uzun sürmedi. Havuzun öbür ucundaki merdiveni gözüme kestirip hemen oraya koştum ve kendimi metal basamaklara attım. Tam yarıya kadar inmiştim ki parmaklarıma bir şey sürtündüğünü hissettim, başımı kaldırıp bakınca havuzun duvarındaki kırık fayanslardan birine tutunmuş kocaman kahverengi bir fare gördüm. Donakaldım. Etrafıma baktım. Her yerde fareler vardı.

Bunlar sadece büyük kemirgenler... tıpkı kobay fareleri gibi, dedim kendi kendime, ayağımı bir adım daha inmeye zorlayarak. *Bunları evcil hayvan diye besleyen insanlar var.* Oysa fare en çok korktuğum şeydi, dişçiden ve palyaçolardan sonra yani. Yüzümden, kollarımdan ve yan tarafımdan dalga dalga vuran acı korkuyu zihnimin ufak bir köşesine kaldırıp kapatarak ilerlememe yardımcı oldu. Bir bu, bir de Cata'nın bana ihtiyacı olduğunu bilmek. Artık geri dönemezdim.

Şap diye havuzun tabanına indiğimde yemyeşil su ayakkabılarımın üstünü kapladı. Aşağısı iltihap gibi kokuyordu ve öğürtümü bastırarak ağzımdan nefes almaya çalıştım. Suyun içinden yürüye yürüye Cata'nın yanına gittim ve eğilip elimi ağzının üstüne tuttum.

"Yaşıyor!" diye bağırdım yukarı, Fergus ve Sinclair'a. "Bayıldı herhâlde."

İkinci gümleme sesi geldi ve yüzlerce fare hep bir ağızdan ciyaklayarak havuzun duvarlarında tünedikleri yerlerden tabana doğru diklemesine dalışa geçtiler.

Üstüme doğru üşüşmeleriyle çığlık çığlığa bağırdım ve onları Cata'nın yüzünden uzaklaştırmak için çırpınmaya başladım.

Fergus o anda yanımda belirdi ve sırt çantasını yere atarak içinden halat tomarını çıkardı. "Cata'yı doğrult," dedi, kendimden geçmek üzere olduğum gerçeğini görmezden gelerek. Fareler ayaklarımın üzerine çıkınca, göğsümden bir feryat daha koptu.

Fergus başını kaldırıp bana baktı. "Ant," dedi, "şu anda George'u kanallamanı istiyorum. Onun, içinde bir yerlerde olduğunu biliyorum. Ve o bunu yapacak kadar cesur. *Sen* bunu yapacak kadar cesursun. Şimdi yardım et, Cata'yı doğrultalım."

Kıpraşıp duran fare yığınının içine uzanarak Cata'yı omuzlarından çekip kaldırdım. Fergus halatı koltukaltlarından gövdesine doğru dolayıp sıkı bir düğümle bağladı. "Merdivene, Ant!" diye bağırdı.

Hemen fırladım ve maymun gibi yukarı tırmandım, hatta öyle hızlı çıktım ki ayaklarım metal basamaklara neredeyse değmedi bile.

Fergus Cata'yı sürükleye sürükleye havuzun kenarına, tam Sinclair'ın çömelmiş halata uzanmak üzere beklediği noktanın altına taşıdı. Sonra halatı yukarı fırlattı ama halat Sinclair'ın parmakları arasından kaydı. Fergus küfrederek bir daha denedi. Neyse ki Sinclair bu sefer yakaladı. Ben de Sinclair'ın hemen arkasına geçip halatın ucundan tuttum ve birlikte Cata'yı yukarı çekmeye başladık. Yarıya kadar kaldırdığımız sırada Fergus da yanımıza geldi ve halatı benden alıp yerime geçti. İkisi beraberce, fazla özen bile göstermeden Cata'yı çekiştirip havuzun kenarından yukarı alırken kızın kafasını sertçe duvara çarptılar. Nasıl olsa Duvar'dan geçtiğimizde... yani geçebilirsek, iyileşecekti.

Üçüncü gümleme sesi etrafı bangır bangır titreterek ağaçları silkeleyip bir yaprak sağanağı daha döktü ve fare sürüsünün daha büyük bir akınla ciyak ciyak kenarlardan inerek havuza toplu göçüne sebep oldu.

Fergus'la Sinclair Cata'yı kollarından ve bacaklarından tuttu; en fazla bir metrelik yolumuz kalmıştı. Rüzgâr etrafımızda öyle sert dönüyordu ki sanki bir hortumun ortasında kalmıştık. Duvar'dan geçmeden hemen önce, içeri doğru emilirken elimde olmadan arkamı dönüp geri geri ilerledim.

Ve bu sayede, Cata'nın kâbusundan ayrılışımız sırasında bütün havuz manzarasını net bir şekilde görebildim. Ayağa kalkmış, ortadan kayboluşumuzu izlerken çığlıklar koparan ve dövünen derisiz adam da dâhil olmak üzere.

BÖLÜM 14

JAIME

İLKYARDIM EKİBİ GİTMİŞTİ. ÖLÜM BELGELERİ DOLDURULMUŞ VE imzalanmıştı. Hemşireler ölüme yaraşır bir yavaşlıkta, Remi ve Brett'i ağır ağır ceset torbalarına yerleştiriyorlardı. Telaşlı ve randımanlı çalışan ilkyardımcıların tam zıttıydılar. Yeterince yavaş davranır ve herhangi bir ani hareketten kaçınırlarsa, bunun biraz önce olanlar için bir tampon vazifesi göreceğine inanıyorlardı sanki. Seyreden birinin, az önce burada olan o iki insanın artık burada olmadığını idrak etmesini kolaylaştıracağına ya da...

Ama araştırmacılar olan bitenin ve olan bitenin ne anlama geldiğinin fazlasıyla farkındaydılar. Son yirmi dakika içinde yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyorlardı. Bana, "Hepsini kaydettin mi, Jaime?" diye sorduktan sonra, oradaki varlığımı bile unutmuşlardı.

Vesper Osterman'ı bilgilendirmek ve cenaze ekibine haber vermek üzere çıkıp gitti. Zhu ise bilgisayarının başına geçip, bir yandan veri girmeye bir yandan da telefonlarla uğraşmaya koyuldu.

Ekranıma baktım. Artık karelerden bir kırkyama gibi olmuştu: Üç, beş ve yedi numaralı pencereler karanlıktı. Birinci, ikinci, dördüncü ve altıncı aydınlık pencerelerse geri kalan katılımcıları gösteriyordu: Catalina, Fergus, Sinclair ve Antonia'yı.

Hızlanmış geribildirim periyodundaydılar. Rüyalarında ne gördüklerini merak ediyordum.

Şiddet uygulayan babası ve ölen annesiyle Catalina. Ciddi boyuttaki nörolojik bozukluğuyla Fergus. İleri zekâsı ve davranışsal tikleriyle Antonia. Ve Sinclair... muhtemel kanlı geçmişiyle Sinclair.

BethAnn'in silahlı askerlerle ilgili söylediği şeylere ve Fergus'un 'rüyalar bizi öldürüyor' ifadesine dayanarak, tek hayal edebildiğim birtakım dehşetengiz senaryolar gördükleriydi. Umuyordum ki bütün rüyaları kâbus değildi. Ama hâlihazırda üç tanesinin ölmüş ve birinin de aynı akıbeti kıl payı atlatmış olması bana pek öyle güllük gülistanlık şeyler deneyimlemediklerini düşündürüyordu.

Kendi rüyalarımı düşündüm... hatırlayabildiklerimi yani. Rüyamda çok fazla uçardım. O kadar fazla olurdu ki bu hatta, ayaklarımı yerden kesen o duyguyu ta yüreğimde bilirdim ...ciğerlerimin havayla doluşunu, yön değiştirmek için omuzlarımı azıcık eğivermemin yetmesini. Sanki rüyalarımda başka bir hayat yaşıyordum... en az bu hayat kadar gerçek bir hayat. Öyle ki bende duyulara ait anılar bırakacak ve üzerine yeterince düşündüğüm zaman kaslarımın gerildiğini hissettirerek, bedenimin daha önce hiç yapmadığı hareketlere olanak sağlayacak kadar gerçek.

Rüyamda babamı da görürdüm. Aslında ölmemiş olurdu. Meğer her şeyin bir hatadan ibaret olduğu anlaşılırdı. Mutfağa girerdim, orada karşımda durmuş meşhur Kajun kızartması için sebze doğruyor olurdu. Öldüğüne inanmamıza neden izin verdiğini sorardım. Her zaman şaşırır ve sırtımı sıvazlardı. "Neden bahsediyorsun? Ben hep buradaydım," derdi.

Bunlar gözyaşları içinde uyandığım rüyalardı. Bana günün geri kalanı boyunca yatakta kalmayı isteten, hatta bir yarım onu tekrar görmek için geri dönmeye can atarken, öbür yarımın sonrasında bu

kadar altüst olmamak için artık bir son bulmasını istediği rüyalardı.

Evet, rüyalarım test katılımcılarının neler deneyimliyor olabileceğini tahayyül etmeme yetecek kadar canlı, net ve gerçekçiydi. Ama normal bir gece uykusu içinde sadece kısa rüya aktivitesi periyotları olurdu. Bu çocuklarsa neredeyse aralıksız şekilde rüyalarda yaşıyorlardı.

Yaptığım tablolara baktım. Şu ana kadar görebildiğim kadarıyla, ellişer dakikalık yüksek ve yirmişer dakikalık düşük geribildirimlerle başlamışlardı. Eğer teorim doğruysa... ki doğru olduğuna artık neredeyse ikna olmuştum... bu daha uzun periyotları REM de, daha kısa periyotlarıysa REM dışında geçiriyorlardı. Elli dakika rüya görüyorlar, yirmi dakika dinleniyorlardı.

Ama saatler ilerledikçe, REM aktivitesinin süresi uzarken, REM dışı uykunun süresi kısalmıştı. Yüksek ve düşük geribildirimlerin son birkaç periyodunun zamanlamalarını kontrol ettim. Her birinin sürekli olarak birer dakika kaydığı artık çok netti. Rüyalar artıyor, molalar azalıyordu.

Vücutlarının yıpranıyor olmasına şaşmamalıydı. Kalp atışları her geçen saat daha da zayıflıyordu. Akciğerleri yorgunluk emareleri sergiliyor, nefes alış verişleri gitgide daha da düzensizleşiyordu. Hesaplarıma göre, "dinlenme" zamanları artık on iki dakikaya inmişti. Tükeneceklerdi. Eğer BethAnn'e, Remi'ye ve Brett'e olanlar herhangi bir şekilde rüyaların içinde olup bitenleri yansıtıyorsa ve eğer hiçbir şey yapılmazsa, hepsi ölecekti.

Tabloları bitirdim. Safhalar neden her seferinde tam altmış saniye kayıyordu? Sebebi belki de Kulenin tedaviye dakikalarla ayarlanmış olmasıydı. Uyuyanların vücutları, bir anlamda, saat gibi kurulmuştu.

Her hâlükârda, zamanlamadaki düzenlilik tartışılmazdı. 50/20,

51/19, 52/18, 53/17... Bu verilere kimse karşı çıkamazdı: araştırmacılar bile. Ha bunu nasıl yorumlayacakları ayrı bir meseleydi tabii. İşte tam da bu yüzden planımın ikinci aşamasını hayata geçirmem, yani ölüm anlarının videolarını bulmam gerekiyordu. Çocukların uyandıkları ve konuştukları zamanları yani.

BÖLÜM 15

CATA

UFACIK BİR NOKTAYLA BAŞLAYAN PUSLU BİR BEYAZLIK GİTGİDE büyüyerek bütün görüş alanıma yayıldı ve yavaş yavaş etrafımın bilincine vardım. Yerde yatıyordum... Boşluk'ta.

"O ne biçim şeydi öyle?" dediğini duydum Sinclair'ın. Dönüp bakınca ötekilerin de hemen yakınlara yayılmış olduklarını gördüm. "Uğraşsam o kadar manyakça bir şey hayal edemezdim," diye devam etti Sinclair.

Hepimiz doğrulduk. Fergus sendeleyerek ayağa kalktıktan sonra bana yardım etmek için elini uzattı. "İyisin," dedi, her yerimi baştan aşağı kontrol ederek.

"Neler olduğunu bile hatırlamıyorum," dedim, kafamın arkasını ovuştura ovuştura. Her zamanki gibi kıyafetlerim el değmemişçesine tertemiz durumdaydı, ne kesiğim ne de çiziğim vardı, ama kendimi öyle yorgun hissediyordum ki sanki üstümden kamyon geçmişti. Dikildiğim anda sallanmaya başladığımı fark eden Fergus beni kanepeye götürdü, kollarıyla sardı ve başımı omzuna yaslamama izin verdi. Bu öyle iyi gelmişti ki, gözlerimi kapattım ve kendimi bir başka insana dokunmanın verdiği teselliye teslim ettim. Bir an için bile olsa, bütün savunmalarımı bir kenara atıp birine güvenmenin rahatlığına bıraktım.

Ant çenesindeki bağcıklar sallana sallana yanımıza geldi –asidin erittiği ponponlu bere yine o hafif eskimiş hâline geri dönmüştü– sonra beni tepeden tırnağa süzdü. Derin bir oh çekti ve ayaklarını sürüye sürüye yan tarafımızdaki koltuğa gidip kendini bıraktı.

"Olan şu," dedi Sinclair, bir başka koltuğun ucuna geçip tüneyerek, "sen kafa üstü havuzun içine düştün, biz de seni yukarı çekip Duvar'dan içeri taşıdık. Ama arada fareler, kokuşmuş iğrenç bir su, tekrar tekrar canlanan Freddy Krueger bozması derisiz bir herif de vardı tabii. Yani gerçekten... O ne lanet şeydi öyle?"

Fergus'a kaşlarını çattı, belli ki aramızdaki o baş-omuz yakınlaşmasına gıcık olmuştu. Umurumda değildi.

"Korku filmlerinde uzman olması gereken sensin," dedi Fergus'a. "O tarz bir şeyi senin rüyalarından beklerdim. Ama Cata? Bence eli kanlı seri katil filmlerine senaryo yazmalı *ve* bütün özel efektleri de yapmalı." Beni hırçın, acı bir eğlenmeyle süzdü. "Eğer kafanın içinde böyle şeyler varsa, kafayı gerçekten ve derinden çizmişsin demektir," dedi.

Rüyayı tekrar düşününce, o delice vahşi sahnelerin benim zihnimden çıkmış olmasından dehşete düştüm. Onlar benden geliyordu. Sonra bu inanamayışım ve şokum birden öfkeye dönüştü. "Ne düşündüğün zerre kadar umurumda değil, Sinclair. Ama gerçekten ve derinden çizdiğim kafamda şunu bilmek teselli edici ki travmatik geçmişime yaptığım ziyaretlerde peşime takılmaktan başka çaren yok."

Sinclair bir an gözlerini kırpıştırdı, ama ani dik duruş gösterim karşısında şaşırdıysa bile, bunu maskelemeyi başarıyordu. "Daha fazla silaha ihtiyacımız var. Bunlar olmasaydı..." –orta yerde yığılı duran sırt çantalarıyla silahları gösterdi– "...Derisi Yüzülmüş Adam'ın tırnaklarıyla doğranmış ya da o bodruma benzer manyak

yerdeki beton duvarların içine gömülmüş olurduk."

Ant yattığı yerde yan dönerek kolunu bütün gevşekliğiyle koltuğun kenarından aşağı sarkıttı. "Çok yorgunum," dedi sızlanarak. "Siz bir şey yapın. Benim de sihirli güçlerim yok sonuçta. Burada ben bir şeyler yapabiliyorsam, siz de yapabilirsiniz demektir."

Sinclair yine gözlerini kırpıştırdı. Belli ki iki kişinin üst üste ona cevap vermesi ona fazla gelmişti. Sırtüstü dümdüz uzanıp ellerini göğsünün üstünde kavuşturdu, ama konuşmaya devam etti. "İhtiyacımız olan şey idman yapmak. *Matrix*'ten bahsetmiştik ya hatırlıyor musunuz? Orada Neo Boşluk-benzeri yerdeyken sürekli antrenman yapıyordu."

"O farklıydı," dedi Fergus, dümdüz bir sesle. "Biz tükenmiş vaziyetteyiz. Gemideki adamlar Kurgu Odasında Neo'nun beynine onu karate ya da kılıç dövüşü gibi şeylerde uzman hâline getiren farklı farklı programlar yüklüyorlardı. Bizim öyle programlarımız yok. Bir şey öğreneceksek bile sıfırdan öğrenmemiz gerekir. Ve buraya her gelişimizde bir dakika daha kaybediyorsak, böyle bir şey zaten olmayacak demektir. Bence kâbuslarda uçmayı öğrenme şansımız Boşluk'ta dövüş teknikleri edinme şansımızdan daha yüksek.

Fergus bunu dalga geçerek söylemişti. Ama Ant birden kendine gelip doğruldu ve, "Bir dakika, ne dedin sen?" diye sordu.

Fergus eliyle ağzını kapatarak yüksek sesle esnedikten sonra, "*Matrix*'in bütün olayı bu," diye cevap verdi. "Neo öğreniyor ki – hep bildiği hâliyle– 'gerçek dünya' bir kurgu olduğu için fizik kuralları kendisine işlemiyor. Yani aslında bunu hepsi biliyorlar, ama Neo buna gerçekten inandığında, yerçekimi, uzay-zaman gibi bütün fizik kanunlarına karşı gelen şeyler yapmaya başlıyor. *Matrix*'i hiç seyretmedin mi?"

Ant aklı başka yerdeymiş gibi başını sağa sola sallarken bir yan-

dan da defteriyle kalemini çıkardı. Neredeyse her tarafı kargacık burgacık yazılarıyla dolu bir sayfa açtı ve sayfanın kenar boşluğuna yanlamasına bir şeyler yazmaya başladı. "Yani gerçekliği bir kere kabullendikten sonra, daha önce geçerli olduğunu sandığı kuralları yok sayabildi ve onların dışında hareket edebildi, öyle mi?"

Fergus ihtiyatlı ihtiyatlı başını öne salladı.

"Öyleyse, bir anlamda, bizim de Neo'nunki gibi bir avantajımız var. Bir kâbus dünyasının içinde olduğumuzu biliyoruz. Ve bu dünya bizim kendi zihinlerimizin bir kurgusu," dedi Ant.

Fergus'un aklı karışmış gibi görünüyordu. Sonra birden kafasında bir ışık yandı ve, "Evet," dedi. Kolunu dikkatlice boynumun etrafından alarak dirseklerini dizlerine yaslayıp Ant'e doğru eğildi. "Bir dakika... Galiba bir şey yakaladın." Duraksadı. "Ama kâbuslar bir taraftan da gerçek. Bizi yaralayacak kadar gerçekler."

Ant cevap verdi, "Ama yaralar kalıcı değil. Canımızı acıtıyorlar... evet, ama gerçek değiller çünkü Boşluk'a girdiğimiz anda yok oluyorlar. Kalıcı olan tek şey rüyalarda ölürsek ortaya çıkıyor. Ve bunun da zihnimizin bir kurgusu olması gerektiği için bence Rüya Kapanı'nda öldüğümüz zaman, bu buranın dışında, gerçek dünyada da bir şeyleri tetikliyor olmalı."

"*Matrix*'te de aynıydı," dedi Fergus. "Bunu da galiba şöyle açıklıyorlardı, eğer zihin ölürse, iki tarafta da hayatına devam edemez." Kendisini izlediğimi görünce utandı. "Çok film seyrediyorum da," dedi.

"İyi bir sebep için," dedim, parmağımı dövmesinin üzerinde gezdirerek. Gülümsedi.

"Ben bir bilimkurgu filminde ortaya atılan kuralları uygulayalım demiyorum," diye araya girdi Ant. "Sadece acaba düşündüğümüzden daha fazla kontrole sahip olabilir miyiz diye merak ediyorum."

Fergus alnını buruşturdu. "Remi'nin rüyasındayken silah yapmaya çalışmıştın. Ama işe yaramadı, üstelik içimizde en iyi odaklanabilen sensin, malum," dedi.

Ant bir an düşündü ve defterinin sayfalarını karıştırdı. Sonra yüzüne bir aydınlanma geldi. "O benim rüyam değildi. Eğer bu rüyaların her biri birimizin beyninden çıkıyorsa, o zaman belki de o dünyada sadece o kişi kontrol sahibi. Ve Boşluk da nötr. Yani belli bir kişinin rüyasındaysak, o kişinin anılarının ve hayal gücünün insafına kalmış oluyoruz."

Rüyalarımı düşündüm: Derisi Yüzülmüş Adam, katedral ve korku evim. Ya bunlardan herhangi biri sırasında düşüncelerim sayesinde her şeyle oynayabilseydim, o zaman ne olurdu?

Sinclair yüksek sesle içini çekti. "Farklı bir perspektiften bakabildiği için Ant'i alkışlıyorum. Ama mücadele etmemiz gereken o kadar çok şey var ki. Bizi öldürmeye çalışan o kadar çok şey var ki. Neyse, en azından artık onlardan biri Remi değil," dedi.

Fergus kafasını geriye çekip yüzünü buruşturdu. "Remi katı yürekli ve kendine hizmet eden biri gibi gözükse de sonunda Brett'i korumaya çalıştı. Ayrıca, ya bütün olayı orada bizi kurtarmak için planladıysa? İtiraf etmeliyim ki kurtulamadığı için kendimi kötü hissediyorum. Laboratuvardaki kişinin söylediklerini yanlış mı anladım diye de düşünmeye başladım hatta."

"Laboratuvardaki kişinin sana *söylediği* şey tam olarak neydi?" diye sordu Sinclair kuşkulu kuşkulu.

"Ne, bana inanmıyor musun?" dedi Fergus tek kaşı havaya kalkarak.

"Ya laboratuvarın kendisi de bir başka rüyadan ibarettiyse?" dedi Sinclair.

Alınmış görünmek yerine, Fergus düşünceli görünüyordu. "Çok

farklı bir niteliği vardı," dedi. "Öbür rüyalar gibi değildi hiç. Ama tabii bu rüya olmadığı anlamına gelmez. Aslında gerçek olduğundan şüphe bile etmemiştim... şu ana kadar yani."

Sinclair kollarını çaprazladı. "Eğer rüya olma ihtimali varsa... hatta ölüme yakın bir deneyim olma ihtimali bile varsa, orada topladığın her türlü 'bilgiden' şüphe etmek için de sebebimiz var demektir," dedi.

"O 'rüya' sayesinde laboratuvarı ve deneyi hatırladık yalnız," diye üsteledi Fergus.

Kafamı sağa sola salladım. "Yok, sen bilinçsizken biz hatırlamıştık zaten. Biz konuyu açınca sen laboratuvarda bulunduğunu anımsadın. Senden şüphe ettiğim için değil, yanlış anlama. Ama belki zihninde bir şekilde yer etti?"

Fergus'un alnı kaygıdan kırış kırış oldu. "Hafızamdaki yeri o kadar net ki. Tıpkı kâbusların yarattığı anılar gibi."

"Aynen işte," dedi Sinclair. "Demek ki o da bir kâbus olabilir."

Fergus karşı çıkacak olduysa da Sinclair sözünü kesti. "Önemi yok. Yani, oradan başka ne bilgi öğrendik? Deneyde bir problem olduğunu. Komada olduğumuzu. Bilim adamlarının bizi komadan çıkarmak için bir yol aradığını. Bütün bunların bize anlattığı şu ki onlar bizi kurtarana kadar hayatta kalmamız lazım."

"Zaten temel olarak yaptığımız da bu. Daha rüyalarla Boşluk'tan oluşan Rüya Kapanı döngüsünü kırmanın bir yolunu düşünmeye bile başlayamadık," dedim.

"Ki bu da bizi Fergus'un rüyasından bize taşıdığı, konuyla alakalı tek 'bilgi'ye getiriyor," dedi Sinclair.

"Neymiş o?" diye sordu Fergus.

"BethAnn'in gerçek dünyada da ölmüş olması. Ki aslında bunu da tam bilmiyoruz. Eğer BethAnn hayatta kaldıysa, işte o zaman bi-

raz daha umudumuz olabilir. Remi ve Brett de yaşıyor ve orada bizi bekliyor olabilir. Hatta aslında, bunun ne demek olduğunun farkında mısınız?"

Hepimiz bakakaldık, tahmin yürütemiyorduk.

"Demek oluyor ki, kâbus içinde hepimiz kendimizi öldürsek, diğer taraftan canlı çıkabiliriz." Sinclair bize doğru eğildi ve bize hayatımızın teklifini yapmışçasına ellerini iki yana açtı.

"Biraz fazla uç," dedim.

"Riskli bir hareket olur," dedi Fergus, bana katılarak. "Bir kere şundan kesinlikle emin olmamız gerekir, benim 'rüyamın' sadece bir... rüyadan ibaret olduğundan. Aksi takdirde, ölürüz."

"Ama dediğin o 'döngüyü kırmak' için elde edebildiğimiz tek ipucu bu," diye karşılık verdi hemen Sinclair. "Ben bunu bir süredir düşünüyorum ve buradan çıkmanın hayal edebildiğim tek yolu bu: Ölerek çıkmak."

"Mantığını anlıyorum," dedi Ant ve herkes ona döndü, "ama bu çok aşırı bir risk."

"Nasıl yani?" diye sordu Sinclair, kendine güvenli bir havada.

"Risk analizi meselesi," dedi Ant de bir o kadar kendine güvenle. "Diyelim ki Sinclair'ın teorisi doğru: BethAnn burada öldükten sonra gerçek dünyada uyandı. Ve diyelim ki biz de şu ana kadarki gidişatımızı sürdürüyoruz ve hayatta kalmaya çalışıyoruz. Gitgide daha fazla yoruluyoruz, çok yakında mola verebileceğimiz, gardımızı indirip plan yapabileceğimiz bir Boşluk da olmadan kâbusların içinde sıkışıp kalıyoruz. Ölürüz. Hiç şüphe yok. Ve eğer Sinclair'ın teorisi doğruysa, o noktada, dış dünyada zaten hayata döneriz.

"Ama Sinclair'ın teorisi doğru değilse ve kâbuslarda kendimizi öldürürsek –ya da öldürülmemize izin verirsek– öbür tarafta da ölmüş oluruz.

"Elimizdeki tek etkin strateji Fergus'un rüyasının rüya değil gerçek olduğuna inanmak ve kendimiz tesadüfen bir çıkış yolu bulana ya da gerçek dünyadaki doktorlar tarafından kurtarılana kadar savaşmak."

"Doğruyu söylemem gerekirse, bunda ben de Ant'le aynı fikirdeyim," dedi Fergus.

"Ne diyeyim," dedi Sinclair, kabullenerek. "Ama içinizden şöyle riski alabilen birileri çıksa ve haklıysam, dakikalar içinde buradan çıkıp gidebilirdik. Bütün acılar, korkular, mücadeleler biterdi. Ölüp öbür tarafta uyanıverirdik."

Bütün bunların sona ermesinin ne demek olduğunu düşünmeye daldığımız sırada bir sessizlik oldu. Bunu diğerlerinin gözlerinde de görebiliyordum. Hepimiz buradan çıkmak istiyorduk. Hepimiz çok yorgunduk.

Ant çökkün görünüyordu. "Ben o riski almak istemiyorum. O kolay yol. Ve tecrübeme göre, kolay yol çok nadiren en iyi yol oluyor."

Sinclair bakışlarını bana dikti. Ben de, "Şu anda bu anlattıkların her ne kadar cazip gelse de, Ant'e katıldığımı söylemek zorundayım," dedim, bütün bu konuşmadan tuhaf bir şekilde huzursuzluk duyarak.

Tam o sırada, kapının ilk gümlemesi geldi. Ve hepimizden sızlanma sesleri yükseldi.

"Biliyorum korkmam gerekiyor, ama kendimde o enerjiyi bile bulamıyorum neredeyse," dedi Fergus, ayağa kalkarken.

"Eh, Brett artık gittiğine göre, en azından gecelikler içinde müzikal şarkıları çalan tek boynuzlu at cesetleriyle karşılaşmayacağımızı biliyoruz," dedi Sinclair. Ki biraz ağır kaçsa da, söylediğinde bir doğruluk payı vardı.

Herkes sırt çantalarını yüklenmeye ve silah kayışlarını bellerine takmaya koyuldu. Güm sesi tekrar geldi ve rüzgâr saçlarımı sertçe savurmaya başladı.

Diziliş düzenimizi aldık –kollarımız birbirine kenetlenmiş vaziyette yüzlerimiz dışarı bakarak daire oluşturduk– ama Ant bir an tereddüt edip gruptan çıktı. Şapkasıyla eldivenlerini çıkarıp kenara attı ve sonra gelip tekrar Fergus ve benimle kol kola girdi.

Şaşkınlığımızı görünceyse şöyle dedi, "Bana ayak bağı oluyorlardı. Ama defterimle kalemimi bırakmadım."

"Lütfen bırakma," dedim, kolumla hafifçe kolunu sıkarak. "Bizi buradan çıkarmanın yolunu bulabilecek biri varsa o da sensin."

BÖLÜM 16

JAIME

"DAHA FAZLA BEKLEYEMEYİZ," DEDİ ZHU. "MESLEKTAŞLARIMIZA ikinci kez danıştım... üçüncü kez de danıştım... hepsi aynı fikirde."

"Ben de bütün yasal velilerden onay aldım," dedi Vesper.

"Nasıllar?" diye sordu Zhu.

"Sence nasıllar?" Vesper'ın yüz ifadesi depresifti.

Zhu kendini hazırlar gibi omuzlarını kaldırıp indirdi ve çenesini sıktı. "Bu, işe yaramak zorunda."

Sonra dönüp bana baktı. "Jaime," dedi, "beş tur elektroşokla ilerleyeceğiz. Bu kez yoğunluğu iki katma çıkarıyoruz ve sonrasında test sırasında yaptığımız gibi düşük sürekli akıma geçmeyeceğiz."

Başımı öne salladım ve söylediklerini defterime not aldım. Zhu tatmin olmuş görünüyordu. "Elektrotları bağlarken bizi izlemek istersen gelip nasıl yapıldığını görebilirsin," dedi.

Test alanına indim ve onlarla beraber yatakları dolaştım. Elektrot bantlarını dikkatli ve metodik hareketlerle katılımcıların şakaklarına yapıştırırken birbirlerinin yaptığı işi de tekrar kontrol ediyorlardı.

Bir süre onları seyrettim, ama sonra bakışlarımın, tanımaya başladığımı hissettiğim bu çocukların suratlarına doğru çekildiğini fark

ettim. Hikâyelerini ikişer kez okuduğum gibi son bir saattir de geribildirimlerini inceliyordum. Bu kızın kalp atışlarını gösteren tabloyu büyük bir dikkatle çizmiştim. Şu çocuğun kaslarının gerilimini takip eden çizgileri tek tek kopyalamıştım. Onlar artık benim için birer denek değildi. Zor şartlar altında yaşamış birer insandı. Çoğu gencin hiçbir zaman karşılaşmak zorunda kalmayacağı güçlüklerle mücadele eden çocuklar. Hepsinin birer geçmişi vardı. Ve artık onları –bazı açılardan– kendi arkadaşlarımdan bile daha yakından tanıdığım için, canıgönülden birer gelecekleri de olmasını umuyordum.

"İstasyonlarımıza dönelim," dedi Vesper. Üçümüz de masalarımıza yöneldik. Zhu önceden yaptığı gibi yine mikrofonuna konuşmaya başladı ve tarih ve saat belirterek yapmakta oldukları şeyleri anlattı. Bu işlemin her detayını kayıt altına alacaklardı ve benim de aynısını yapmamı bekliyorlardı. Notlarım çok kıymetliydi çünkü benim onlar gibi sonuca bağlı olarak kaybedecek bir şeyim yoktu. Mahkemede... tabii işler o raddeye varırsa... tanıklığıma başvurulabilecek olsa da olmasa da, ben tarafsız bir gözlemciydim. Kullandıkları metotları tıp dünyasına teyit edebilecek, dışarıdan bir ses.

"Genel anestezi veriliyor," dedi Zhu, bir tuşa basarak. Ve Kuleden tık tık sesler gelmeye başladı.

Anestezi. Tabii ya. Komada olsalar bile yine de acı hissedebilirlerdi.

Babamı yoğun bakım ünitesinde gördüğüm zamanı hatırladım. Çoktan ölmüştü ama solunum cihazı ona nefes aldırmaya devam ediyordu, o yüzden de hâlâ yaşıyormuş gibi görünüyordu. Organlarını bağışlamayı tercih etmişti, bu nedenle hastane organları alma işlemine kadar bedenini işler vaziyette tutmak zorundaydı. "Ameliyat boyunca kendisine anestezi vereceğiz tabii," demişti hemşire bana.

"Neden?" diye sormuştum. "Ölmedi mi?"

"Beyni öldü, ama bedeni suni olarak canlı tutuluyor. O yüzden bu vakalarda pek çok doktor anestezi kullanılması gerektiğine inanıyor."

Bu, yakınını kaybedenlere yapılacak uygun açıklamaydı. On iki yaşında bir çocuğa yapılacak açıklama. Yıllar sonra araştırdığımdaysa, kadının neden daha fazla detaya girmediğini anlamıştım. En hafif tabiriyle rahatsız edici bir konuydu. Babamın ölümünün başka insanlara faydasının dokunmasından pişman değildim elbette. Ama söz konusu kişi babanızsa, beyin ölüyken vücudun hâlâ tepki veriyor olduğunu bilmek kolay kolay sindirilecek bir şey değildi.

Bu çocukların durumu farklıydı gerçi. Komadaydılar. Ama komadan çıkmış hastalarla yapılan mülakatlardan anlaşıldığı kadarıyla, acı hissedilebiliyordu... en derin komalarda bile.

Düşüncelerim Vesper'ın elektrokonvülsif akımı başlatıyor olduğuna dair anonsuyla bölündü. Bu sefer seyretmemek için o tarafa dönmedim. Olanları –akım her geldiğinde kasılan el ve ayak parmaklarını– daha önce görmüştüm.

Onun yerine monitörüme bakmaya devam ettim, çünkü orada, bir şeyler olduğu bile belli değildi. Her bir turun sinyalini veren parazit sesini dinledim ve beşe varana kadar saydım.

Zhu mikrofona konuşmaya devam etti, "Beş tur elektroşok tamamlandı." Vesper anesteziyi ve akımı kapattı. Doktorlar test alanına inip denekleri kontrol ettiler ve elektrotları bir bir söktüler.

Zhu Cata'nın şakaklarındaki elektrotları alırken bana açıklama yaptı, "Şimdi geribildirimlerini sürekli takip edeceğiz, ama bir süre hiçbir değişiklik göremeyebiliriz."

Söylediklerini not aldım. Doktorlar nihayet tekrar monitörlerinin başına geçip yerleştikleri zamansa, aşağı indirdiğim ekranı geri açtım ve usulca kulaklıklarımı bilgisayara taktım. Ekranımda, test

öncesi kablolarla Kuleye bağlı bir şekilde yatağında yatan BethAnn vardı.

Kulaklıkları kulağıma taktım, BethAnn'in geribildirim tablosundan zamanı kontrol ettim, kaydırma çubuğunu sabah saat 11.25'e çektim ve oynat tuşuna bastım.

BÖLÜM 17

ANT

DAHA GÖZLERİMİ AÇMAYA BİLE FIRSAT BULAMADAN BİR ELEKTRİKLİ testere sesi duydum.

Gerçek hayatta hiç elektrikli testere görmemiştim. Televizyonda ya da filmlerde gördüğümü de hatırlamıyordum. Ama insan bazı şeyleri öylece biliyordu işte ve bu sesin kaynağı hakkında yanılma payı da yoktu. Ses yüreğimi deliyordu: Önce minik bir delikle başlayıp sonra gitgide genişleyerek içimde açılan koca bir korku çukuruna dönüştü.

Beremin kulaklıklarını aşağı çekmek için uzandım, ama orada değillerdi. Bereme ihtiyacım vardı. Onu neden Boşluk'ta bırakmıştım ki? Hatırladım... Geçen sefer bana engel olmuştu. Ama onu yine de özlüyordum.

Bir an için bereyi yeniden yaratabilir miyim diye düşündüm, ama sonra rüyalarda buna gücümün olmadığını anımsadım. Tabii benim rüyamda değilsek. Ki benim rüyamda elektrikli testere olmasının imkânı yoktu. Vazgeçip kafamı kaldırarak etrafa bakındım.

Kütükten yapılmış bir kulübedeydik. İçinde bulunduğumuz oda yaklaşık olarak üç metreye dört buçuk metre, yani on üç buçuk met-

re kareydi. Bir tarafta kapı, kapının iki yanında da standart boyda iki pencere vardı. Diğer iki kenardaysa birer tane ranza ve şifonyer duruyordu. Komodinin üzerindeki uzun beyaz mumdan zayıf bir ışık yayılıyordu. Dip taraftaki duvarda da yarı açık duran bir kapı bulunuyordu ve kapının ötesinde kasvetli bir banyo vardı. Havada ağır bir küf, bakır bozuk para ve korku kokusu vardı.

"Şaka herhâlde," dedi Sinclair hemen yan tarafımdan. Ayağa kalkıp yatağa doğru yürüdü ve parmaklarını mavi-beyaz çizgili yastık kılıfının üzerinde gezdirdi. Ve gözlerini dikip dosdoğru Cata'nın yardımıyla ayağa kalkmakta olan Fergus'a baktı. "Bu *On Üçüncü Cuma* mı?" diye sordu.

Fergus yorgun yorgun alnını ovuşturarak etrafa baktı ve başını öne salladı. "Dediğim gibi, çok korku filmi seyrediyorum."

"Ben sadece birkaç tane seyrettim, ama Kevin Bacon'ın tam bu yatakta boynundan bıçaklandığını net hatırlıyorum," dedi Sinclair, çömelip ihtiyatla yatağın altına bakarken.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Cata.

"Jason'ın annesini... ya da o kocaman yılanı," dedi Sinclair, tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalkarak. "En azından nelere dikkat edeceğimizi biliyoruz."

Testerenin sesi daha da yükseldi.

Sinclair tek kaşını havaya kaldırdı. "Gerçi filmde elektrikli testere hatırlamıyorum pek," dedi.

Fergus dudağını ısırarak başını öne doğru salladı. "Rüyalarımda hepsi birbirine karışıyor," dedi.

"O zaman tahminimce bu da..." diye söze başladı Sinclair.

"Deri Surat. *Teksas Testere Katliamı*," diye cevap verdi Fergus.

"Mükemmel. Gerçekten mükemmel. Bu kadarını beklemiyordum. Sen?" Sinclair bana bakıyordu.

Dalga mı geçiyor tam anlayamıyordum. "Benim yabancı film olmadığı sürece on sekiz yaş altına uygun olmayan filmleri seyretme iznim yok," dedim.

"Tabii, yoktur senin," dedi Sinclair. Bu kez alay ettiğinden yüzde doksan emindim.

Fergus'a dönüp şöyle devam etti, "Anladığım kadarıyla sana bağımlıyız, dostum. Şimdi ne oluyor?"

"Silahlar," dedi Fergus, kılıcını çıkararak. Silahlarımızı çektik, Sinclair da arbaletini hazırladı.

"Ne olacağını biliyor musun?" diye bağırdı Cata testerenin gürültüsünde sesini duyurmak için. Verandadan güm güm ayak sesleri geldi.

"Hayır," diye geri bağırdı Fergus. "Bu rüyalarda ben hiçbir zaman karşı koyup savaşmıyorum. Hep ya kaçıyorum ya saklanıyorum."

Tam da Sinclair, "Ama o durum şimdi..." diye söze başlamıştı ki kapı büyük bir gümbürtüyle yarılıp havaya uçtu ve her yana kıymıklar saçıldı, "... değişecek." Arbaleti tınnn etti.

Koca koca siyah dikişlerle birbirine yamanmış parçalardan oluşan tuhaf deri bir maskeyle iri yarı bir adam kapıyı darmadağın ederek içeri dalmıştı, ama Sinclair'ın oku çat diye alnının ortasına saplanınca bir an hareketsiz kaldı. Acı içinde kükreyerek elindeki elektrikli testereyi yere attı ve alnındaki oka asıldı. Çalışır hâldeki testere sanki canlıymış gibi yerde oradan oraya savrulurken Sinclair kendini zar zor başka tarafa attı.

"Koşun!" diye bağırdı Cata. Ve beni kolumdan tutup banyoya doğru çekiştirdi.

"Oradan değil! Güven bana!" diye bağırdı Fergus, bizi durdurmak için kolunu kaldırarak. Sonra kıvranıp duran maskeli adamı it

tirip yolu açarak bizi kapıdan dışarı doğru çekti. Adam yana doğru sendeledi ve bir sandalyenin üzerine hareketsiz bir şekilde yığılıp kaldı.

Korkuma rağmen merak beni adama bir adım daha yaklaştırdı. "Öldü mü?" diye sordum.

"Bu filmlerde hiç kimse gerçekten ölmez," diye cevap verdi Cata ve sonra beni sertçe çekti.

Sinclair çoktan kapı kolunu kavramıştı bile ve kapıdan geri kalan kalıntıyı açmasıyla birlikte dördümüz birden dışarıdaki karanlık, ağaçlıklı alana koştuk.

Önümüzde bir göl vardı, suyuysa mürekkep siyahıydı. Gökyüzünde alçakta asılı duran bir dolunay vardı. Soğuktan içim titreyerek kollarımla kendimi sardım.

Suyun kıyısında demir atmış ufak bir kayık vardı. Solumuzdaysa iç içe daireler hâlinde çizilmiş dört tane yuvarlak hedef tahtası yan yana duruyordu. Sinclair Fergus'a döndü. "Ciddi olamazsın," dedi.

Gölün ortasında bir şey hareket etti ve o noktadan dışarı doğru yayılan dairesel dalgalar oluşturdu. "O neydi öyle?" diye sordum, yüreğim ağzıma gelerek.

"Bilmek istemezsin bile," dedi Sinclair.

"Yani bütün bunlar bir sürü farklı korku filminden mi geliyor?" dedim.

Fergus bana döndü. "Ben bütün korku filmlerini seyrettim. Tekrar tekrar. Yani içlerinden çekebileceğim çok materyal var," dedi.

"Niye ki?" diye sordum. "George'a korku filmi sevmediğini söylemiştin."

"Muhtemelen çok da mükemmel olmayan ev hayatından biraz uzaklaşmak içindir," diye mırıldandı Sinclair.

"Yok artık!" dedi Cata, Sinclair'ı dirseğiyle ittirerek.

"Ne var?" dedi Sinclair da omuz silkerek. "Öbür rüyaları babasını öldürmekle ilgiliydi. Ya da babasının onu öldürmesiyle. Herhâlde evinde güllük gülistanlık bir ortam yoktur diye düşündüm."

Fergus onu görmezden gelerek beni korumacı bir şekilde yanma çekti ve bana yandan sarıldı. Diğerlerinin önünden ağaçlığa doğru yürümeye başladık. Hiç kaçmadım, geri çekilmedim. Yaşasın ben.

"Duyarsızlaşmak için seyrediyorum," dedi. Ve yan yana hızlı hızlı yürürken açıklamaya devam etti. "Kataplektik nöbet geçirmeyeyim diye. Yani Boşluk'taki bayılma olayım gibi. Güçlü duygularla tetiklenen bir şey. Korkuyu epeyce kontrol altına aldım. Kahkahayla gülmekse hâlâ problem. Seyredebildiğim bütün komedileri seyretmiş olmama rağmen hem de. Dehşetli şeyler karşısında kendimi kaybetmeyebiliyorum ama gülmemeyi sürekli kendime hatırlatmak zorundayım."

"DHY dövmesinin de sebebi o," dedi arkamızdan yetişip Fergus'un öbür yanına geçen Cata.

"DHY ne demek?" diye sordum.

"Duygu Hissetmek Yok," dedi Fergus.

"Biraz sertmiş," dedim.

"Doğru," dedi Fergus, utangaç bir gülümsemeyle. "Sanırım kendime ne kadar sert çıkarsam, bunu o kadar ciddiye alırım diye düşündüm."

Cata güldü.

"O zaman neden bir komedi kâbusu göremedin ki mesela? Birazcık Bill Murray'in bize hiç zararı olmazdı," dedi Sinclair.

"*Zombieland* değilse tabii," diye cevap verdi Fergus nefes nefese.

Bu referansların hiçbirini anlamıyordum. Sanki Fergus'la Sinclair aralarında şifreli konuşuyorlardı. Bu kendimi ilk kez dışlanmış

hissedişim değildi. Ama keşke koşarken konuşuyor olmasaydık diye geçirdim içimden, çünkü bunların hepsini sonradan araştırabilmek için defterime not almak istiyordum.

"Yani korkmuyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki korkuyorum. Ama öyle dehşete kapılmıyorum. Gerçi bu demek değil ki bu şeyler bizi öldüremez."

"Ne gibi mesela?" diye üsteledim. "Bizi bu ormanda ne öldürebilir?"

"Müsaadenle," dedi Sinclair, bir ağaç dalma takıldıktan sonra hemen doğrulup kendini toparlayarak. "*On Üçüncü Cuma*'dan hatırladığım kadarıyla: av bıçağıyla boğaz doğrama, kalbe ok saplama, enseden öne gırtlağa bıçak saplama, baltayla surat dağıtma. Bir de pala vardı galiba. Ama *Teksas Testere Katliamı*'yla ilgili bütün bildiğim, Fergus'un film çorbasında olduğumuz için tabii, malum testere; ha bir de devasa et kancaları falan vardı galiba."

"Bir de çekiçle derin dondurucu vardı," diye ekledi Fergus.

"Bilmek faydalı oldu," diye mırıldandı Sinclair.

Tam o sırada, kırmızı bir balon uçarak yanımızdan geçti. Bir ağacın arkasından da kırmızı bir palyaço peruğu çıktığını gördüm.

"Aa... Pennywise," diye ciyakladı Cata arka tarafımdan.

"Siz onu görmezden gelin," dedi Fergus. "Peşimize düşmez. En azından... beni daha hiç kovalamadı."

Çalılıkları açа açа, sonunda tek şeritli virajlı bir yola geldik. Yanları taklit ahşap panellerle kaplı *station vagon* tarz eski bir araba yanımızdan geçip yokuş yukarı tırmanırken hemen çömelip yol kenarındaki toprak setin aşağısına saklandık. Yol güvenli hâle gelir gelmez de karşıya geçtik. Manzara birdenbire değişti. Bir mezarlıktaydık. Arkamıza baktım, yol yok oldu ve yerine sıralarca devam eden eski, yıkık dökük mezar taşları geldi.

"Neredeyiz?" diye sordu Cata, sesi titreyerek.

"Bir sürü farklı yer olabilir," dedi Fergus. "İlk aklıma gelen yirmi kadar yer var."

Yenice kazılmış bir mezarın yanı başında dikiliyordum, mezarın üstünde de çiçek yerine bir taç ve kana benzer bir şeyle dolu bir kova duruyordu. Cata mezara doğru bakarken, "Ant, çekil!" diye bağırdı, çünkü tam o sırada toprak yığınının içinden bir el dışarı çıkıyordu. Kenara zıpladım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki sanki göğsümden dışarı fırlayacaktı. El toprağın içine geri girip gözden kayboldu. Yüzeyi delip çıktığı yerse tamamen pürüzsüz ve dokunulmamış gibiydi.

"Iyh, Carrie!" dedi Sinclair. "Neyse, çok kötü sayılmaz, eğer annesi mezarların arasında bir yerde saklanmış, İncil'den ayetler okumuyorsa tabii."

Sonra, yakındaki bir başka mezardan yine toprağı yararak bir el yükseldi ve bu kez devamı gelerek yerden yukarı doğru koca bir ceset çıktı.

"Bu Carrie değil," diye bağırdı Sinclair, el yordamıyla arbaletine davranarak. Nişan aldı ve vurdu. Ok fazla açıktan alarak bir ötedeki mezarın yenice dağılmış toprağına saplandı ki oradan da başka bir zombi doğmaktaydı.

"Hepsiyle savaşamayız," dedi Fergus.

Diğer mezarlar da kabararak içlerinden uzuvlar fırlamaya başlarken Cata acı acı haykırarak bıçağını bulmaya çalışıyordu.

"Silahlarınızı çıkarın!" dedi Sinclair telaşla.

"Hançerlerin bize bir faydası olmayacak," dedi Fergus.

"Bu senin rüyan, Fergus!" dedim. "Bize silah yapabilirsin!" Mezarlardan çıkan cesetler yavaş yavaş bir ordu hâlini almaya başlarken her yanımızda inilti sesleri yankılanıyordu.

"Burada yapabileceğimi hiç sanmıyorum! Zombi saldırısının ortasında olmaz," dedi Fergus. Ve elimi tuttuğu gibi beni sallanıp duran cesetlerden uzağa doğru çekti. "Koşun!" diye bağırdı. Önceden yolun bulunduğu yere doğru düşe kalka tırmanmaya başladık.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordum. Yol ortadan kaybolmuştu ve tek görebildiğim her yöne doğru kilometrelerce devam ediyor gibi gözüken mezarlardı. Fergus cevap vermedi. Sadece beni çekiştirmekle yetindi. Mezarlığın içinde son sürat ilerlerken ara sıra da Cata'yla Sinclair geliyor mu diye arkaya bakıyordu.

Zombiler hep yapacaklarını hayal ettiğim şeyi yapıyorlardı: Kollarını ya öne uzatmış ya da yanlardan sarkıtmış vaziyette gerçekten çok yavaş bir şekilde sallana sallana ilerliyorlardı. Hatta aralarında eski bir gelinlik ya da hasır şapkası ve iş tulumuyla bir çiftçi kıyafeti de bulunan banal zombi giysilerinden bile giymişlerdi. Ama öyle ağır ağır hareket edişlerini seyrettikçe ve çürük boğazlarından yayılan iniltileri duydukça fena hâlde dehşete kapıldığımı fark ettim. Koku da cabasıydı ve tıpkı Köpek komşunun üç aydır gömülü olan ölü kedisini bulup topraktan çıkararak sürükleye sürükleye mutfağın ortasına kadar getirdiği zamanki leş koku gibiydi.

Kokunun ne olduğunu biliyordum: Bakterilerden gelen uçucu organik bileşenlerin hayvan dokularını kadaverin ve putresin gibi gazlara ve tuzlara ayırmasından kaynaklanıyordu. Ama bu bilgi beni yalın, somut ve sabit gerçeklerin genelde yaptığı gibi teselli etmiyordu. Çünkü bu durumda gerçeklerin bir önemi yoktu. Koku zihnimde kötüyle eşti.

Bir karga üç kere gakladı, sonra çağrıyı alan diğerleri, topraktan gitgide daha fazla zombi akarken, koskoca bir bulut hâlinde gökyüzüne havalandılar. Ama kuşlardan biri o kadar şanslı değildi: Kokuşmuş çürük bir el onu havalanamadan kaptı. Kuşun ciyakladı-

ğını duydum ama zombinin ona ne yaptığını görmemek için başımı çevirdim.

Zombiler başka türlerin beyinlerini mi yer? diye merak ettim. Keşke bunu yazabilseydim de daha sonra bakabilseydim. Zombilere gerçekten inandığımdan değildi. Ama töresel bilgilerin bu konuda ne söylediğini öğrenmek ilginç olurdu.

"Şu tarafta mezar yok!" dedi Sinclair, bizi sadece çimen ve çamurdan ibaret geniş bir açıklığa doğru eliyle çağırarak ...Gerçekten de o tarafta hiç mezar taşı yoktu.

Döndü ve arbaletini bizim geldiğimiz yöne doğrultup arkasına toplaştığımız ana kadar bekledi.

"Ben daha fazla koşamayacağım," dedi Cata, soluk soluğa. Ve öne doğru eğilip ellerini dizlerine koyarak derin nefesler almaya başladı.

"Oğlum, daha fazla silah yaratman lazım! Ya da bir şey yapman!" dedi Sinclair, zombi hücumu bekleyerek arbaletini bir sağa bir sola sallarken. Ama kargaların uzaktan gelen gaklamaları dışında gece tamamen sessizdi.

Yakın tehlikenin belli ki geride kalmış olmasıyla hepimiz rahatlamaya başladık.

"Oturmam lazım," dedim ve herkes kendisini çimlere attı.

"Bundan sonra ne geleceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Cata Fergus'a.

Fergus başını sağa sola salladı. "Şey olabilir..."

"Durun!" dedim, ellerim suratıma uçarak. "Bir şey oluyor." Vücudumda bir uyuşukluk başlamıştı. Dudaklarım şişmişti sanki... dişçideki gibi... sonra bütün yüzüme yayıldı.

"Oooo... burada ciddi bir narkotik durum var," dedi Sinclair, yerde sere serpe uzanmış bir hâlde.

"Yirmi yaş dişim çekildikten sonraki gibi oldum," dedi Cata, oturduğu yerde sırtı geriye doğru düşüp, Sinclair'ın yanma yayılarak.

Ben de dik oturamıyordum, yana devrildim ve yattığım yerde neredeyse bilincini kaybetmiş olan Fergus'la göz göze kaldım.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Fergus. "Daha önce hiç olmamıştı."

Uzaktan uğul uğul bir gürleme hâlinde zombilerin sesi gelmeye başladı. "Ah hayır," dedim, ama sözcükler ağzımdan dilimi sürçtürerek çıkıp kafamın içindeki dızlama sesinde kayboldu. Ve sonra sanki biri bana bir uzaktan kumanda doğrultup kapat tuşuna bastı.

BÖLÜM 18

CATA

BİR MEZARLIKTA TEPENİN ÜZERİNDE KENDİMDEN GEÇTİM. BİR büyük mağazada yerde kendime geldim.

Ses sisteminden "Ipanemalı Kız"ın asansör müziğine benzer bir versiyonu çalıyordu. Yakından bir yerlerden Fergus'un iniltilerini duydum. Kendimi doğrulup oturmaya zorladım ve etrafıma bakındım.

1970'lerden fırlamış gibi görünen bir kadın spor giyim bölümündeydik. Mankenlerin omuz hizasındaki saçları annemin ortaokul fotoğraflarındaki gibi geriye doğru yatırılıp kabartılmıştı. Alınlarında çizgili saç bantları, kollarında aynı banttan bileklikler ve ayaklarında da onlarla takım dize kadar spor çorapları vardı.

Karşımızdaki koridor erkek bölümüne gidiyordu. Erkek mankenlereyse geniş yakalı polyester takım elbiseler ve altın madalyonlu zincirlerini gösterecek şekilde birkaç düğmesi açık bırakılmış rengârenk gömlekler giydirilmişti.

"Karşınızda Bee Gees!" dedi Sinclair, gördüklerine inanamıyormuş gibi mankenlere gözlerini kısarak bakarken. Parlak beyaz floresan ışıklardan korunmak için elini alnına siper ederek ayağa kalkmaya çalıştı. Ama tökezledi ve dengesini sağlamak için mankenler-

den birine uzandı. Manken yere düşüp paramparça olurken Sinclar da sarhoş gibi yan yan sendeledi. Ve sonunda ellerini dizlerine dayayarak doğrulup, "Hiç hak edilmemiş bir akşamdan kalmalık yaşayan var mı başka?" dedi.

"Orada ne oldu öyle?" diye sordum, başı dizlerinin arasında oturan Fergus'a.

"Bilmiyorum," dedi, kafasını kaldırıp bana bakarak. "Yine kataplektik atak geçiriyorum sandım. Yani aynen ona benziyordu en azından."

"Anestezi," dedi Ant kısa ve öz bir şekilde. "Dört yaşındayken bademcik ameliyatı olmuştum. Kendimden geçişim aynen öyleydi."

"Ama neden..." diye söze başlamıştım ki birden aklıma geldi, "Belki de gerçek dünyada bize bir şey oldu. Laboratuvarda yani," dedim, beni desteklemesi için Fergus'a bakarak.

"Belki de bizi kurtarmaya çalışıyorlar," dedi Fergus da. "Anestezi almamızı gerektirecek bir şey yapmış olmalılar."

"Pek işe yaramış gibi görünmüyor," dedi Sinclair, kollarını öne uzatıp sanki bir uzvunun ya da parmağının eksik olmasını bekliyormuş gibi kendini incelerken.

"Şimdi neredeyiz?" diye sordum.

"Hâlâ benim rüyamdayız," diye yanıtladı Fergus, çevresine bakınarak. "Göründüğü kadarıyla bu Ölülerin Şafağı, 1978."

"Rüya Kapanı bizi bir zombi filminden alıp ötekine mi attı yani?" dedi Sinclair.

"En azından bu biraz daha rahat," dedi Ant.

"Çok sürmez," dedi Fergus. "Sinclair'ın az önce çıkardığı patırtıdan sonra hele."

"Hey!" dedi Sinclair. "O disko tiplemesinin o kadar hafif olduğunu ben nereden bileyim?"

"Bakın," diye fısıldadı Fergus, koridorun sonunu göstererek. Güvenlik görevlisi kostümü giymiş bir zombi gürültünün nereden geldiğini araştırıyormuş gibi sallana sallana dolaşıyordu. Cildi bataklık yeşiliydi, yüzüne ve boynuna da cırtlak ketçap renginde kan sürülmüş gibiydi.

Hepimiz sürüne sürüne elbise askılarının arkasına saklanırken Ant pek o kadar emin gözükmüyordu. "Korkunç görünmüyor," diye fısıldadı. "Aksine aptal görünüyor. Ben bile Cadılar Bayram'ında bundan daha iyi zombi makyajı yapmıştım."

"George Romero, yani yönetmen komik görünmelerini istemiş," dedi Fergus.

"Dişleriyle bağırsaklarını deşerken yeterince korkunç görünürler merak etme," dedi Sinclair.

Fergus da aynı fikirde olduğunu belli edercesine başını öne salladı. "Bunlar çok yavaş hareket ediyorlar. Ama hiç yoktan pat diye ortaya çıkabiliyorlar ve asıl tehlike sayıca çok fazlası tarafından birden köşeye sıkıştırılmak."

"Bir dakika. Ben galiba bu filmi gördüm," diye fısıldadı Sinclair. "Tam ortasında silah dükkânı olan o alışveriş merkezinde değil miyiz biz?"

"Alışveriş merkezinde miyiz?" dedi Ant.

Fergus aklı başka yerdeymiş gibi başını öne salladı. "Evet, ama silah dükkânı alışveriş merkezinin ana kısmında. Zombilerin çoğu da orada toplanıyor."

"Düşünmemiz gereken şey Duvar'ın nerede ortaya çıkacağı," dedi Ant, bir yandan da göz ucuyla kaybolmuş gibi gözüken zombiyi takip ederek. "Alışveriş merkezinin içinde ortaya çıkabilir mi? Yoksa dışarı, otoparka mı gitmemiz gerekir?"

Fergus omzunu silkti. "Katedralin içinde ortaya çıkmıştı, yani

mümkün. Bence stratejimiz olabildiğince uzun süre zombilerle temastan kaçınmak ve gümlemeyi duyunca da koşmak olmalı."

"Bu planı sevdim," dedi Sinclair. "Ama pek uygulanabilir görünmüyor, çünkü zombi güvenlikçi biraz önce destek istedi."

Fergus saklandığımız elbise askılarının arkasından yavaş yavaş ayağa kalkarak etrafa göz attı. Sonra asık suratıyla geri çömeldi. "İki tane daha geldi. Yavaş olsalar bile eninde sonunda bizi bulacaklar," dedi. Düşündü. "Ne kadar zamanımız kaldı, Ant?" diye sordu.

"Bu rüya elli sekiz dakika sürecekti ve bayılmadan önce yaklaşık yirmi dakikasını kullandık. Tabii ne kadar süre bilinçsiz kaldık bilmiyorum. Bana çok uzun gibi gelmedi, ama kim bilir?"

"Pekala," dedi Fergus başını öne sallayarak. "Bunu söylemekten nefret etsem de, sanırım Sinclair silahlar konusunda haklı. Bıçaklarımız yetmeyecek. Silah dükkanına koşup, kendimizi silahlandırıp, Duvar'ı beklerken de zombileri savuşturalım derim."

"Sinclair, şu üçünü vuramaz mısın?" diye sordum.

"Sadece bir okum kaldı," dedi. "Geri kalanların hepsini mezarlıkta kullandım."

Yanımızdaki spor yapar süsü verilmiş mankenlere göz gezdirdim. "Tamam, o zaman sen bize en yakın olanı indir. Diğer ikisini de biz hâlledelim," dedim.

"Neyle?" diye sordu.

"Sen seninkiyle ilgilen." İniltiler gitgide yaklaşıyordu. "Hemen!"

Sinclair çömeldiği yerden kalktı ve zombi güvenlik görevlisine doğru nişan aldı. Ben de ayağa fırlayıp sporcu mankenlerin birinden bir golf sopası kaptım. "Ant!" diyerek sopayı ona attım. Ne yapmaya çalıştığımı anlaması bir saniye kadar sürdü. Sonra gülümseyerek sopayı kaptığı gibi ters çevirdi ve iki eliyle birden sıkıca kavradı.

Kendime de beyzbol oyuncusunun sopasını alınca, Fergus da geriye kalan tek şeyi, yani tenis raketini eline aldı. Bir rakete bir kılıcına baktı, sonra raketi mankenin bacağına dayayarak geri bıraktı. "Ben kılıçla iyiyim," dedi.

Sinclair'ın arbaletinin vınlamasını duydum. Zombi güvenlik görevlisi yere yığıldı. Diğerleri de çok uzakta değildi ve ilk zombinin ölüm iniltilerini duyunca alarma geçerek dönüp bizi gördüler. "Kafalarına sertçe vurun. Bu onları yere indirmeye yeter," dedi Fergus ve birine doğru koşmaya başladı. Ben de ötekine doğru hücum edecek oldum, ama o çoktan Ant'in üstüne doğru yürüyordu.

Ant golf sopasını kaldırdı ve inildeyerek hantal hantal yürüyen adamı bir an tereddütle izledi. Yeşil derili zombinin aksine bunun teni turuncuydu ve kansız beyaz gözleri ve dudakları vardı. Ant geriye doğru dönüp bana bakarak, "Kafasının bal kabağı olduğunu varsayacağım," diye bağırdı. Sonra delicesine bir kuvvetle golf sopasını savurdu.

Sopa zombinin şakağına inip derince içeri saplandı. Zombi yalpalayarak yere düşerken Ant üstüne yıkılmasın diye silahını bırakıp kenara zıplamak zorunda kaldı. Tekrar hareket edecek mi diye bir an onu izledi. Ama zombi hiç kımıldamayınca, yavaşça yanına yanaştı, sopayı tuttu ve oynata oynata kafasında açtığı yarıktan çıkardı. Beyin parçaları mağazanın muşamba yer döşemesine döküldü. Ant iğrentiyle burnunu buruşturarak sopanın üzerindeki kanları Diskocu tiplemenin pantolonunun bacağına sildi.

"Cidden çok iğrenç," dedi bana, ağzım açık bir hâlde ona şaşkınlık ve hayranlıkla bakışıma hiç aldırış etmeyerek.

"Ant. Bu yaptığın müthişti," dedim. "George olsa çok etkilenirdi."

Bana ufak bir sırıtışla baktı; hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gerçekten mutlu görünüyordu.

"Seni hiç şiddet uygulayacak bir tip olarak bilmezdim," derken yakaladım kendimi, Ant'in bunu nasıl karşılayacağını hiç düşünmeden. "Yani, silahları falan sevmiyorsun ya..." diye toparlamaya çalıştım.

"İnsanları vurmakla canavarların kafasını ezmek arasında fark var," diye cevap verdi.

Katedral rüyamdaki şeytani heykelleri parçalarken hissettiğim o coşkuyu ve canlılığı düşündüm, sonra bir de Sinclair'ın ormandaki muhafızı öldürdüğü zaman yaşadığım dehşet geldi aklıma. "Bilmez miyim," dedim.

"Bu taraftan!" diye seslendi Fergus. Çalışmayan bir yürüyen merdivenin başında dikiliyordu. "Silah dükkânı zemin katta," dedi. Onun peşinden hepimiz hareketsiz metal merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Epey gürültü çıkardık ama neyse ki aşağı indiğimizde ortalıkta bizi bekleyen hiç zombi yoktu.

"Tamam, şu taraftan," dedi Fergus ve mağazadan alışveriş merkezinin içine açılan çift kanatlı cam kapılara doğru koştu. Kapının üstündeki tabelayı gösterdi. "Eğer ayrılırsak, tekrar burada buluşalım: zemin kat, Penney's. Silah dükkânı için alışveriş merkezini yarıya kadar kat etmek lazım. Hızlı ilerleyin ve kendinizi köşeye sıkıştırtmayın!"

Son sürat daldığımız alışveriş merkezinin içinde o kadar çok şey vardı ki ilk etapta buranın ölümsüz sakinlerini fark etmedim. Bitki dikilmiş, ormana benzer alanlar, fıskiyeli havuzlar, sergiler ve zemin katla ikinci kat arasında inip çıkan çalışır durumdaki yürüyen merdivenler... Ama birkaç saniye geçip de etrafa gözüm alışınca zombileri gördüm. Tıpkı bir komedi programındaymış gibi avare avare dolanıyorlardı; aralarında, yürüyen merdivenlerden inip çıkanlar, havuzların içinde etrafa su sıçratıp duranlar vardı ama esasen yaptıkları

sadece ayaklarını sürüye sürüye yürümek ve bir şeylerin üzerine düşmekti. Yemyeşil suratları ve neon kırmızısı kanlarıyla o kadar da korkunç görünmüyorlardı, özellikle de hiçbir şeye saldırmadıkları için.

Ama birkaç tanesi bizi fark edince birdenbire metal ataşların mıknatısa çekilmesi gibi bizim olduğumuz yöne doğru toplanmaya koyuldular ve içimde gitgide büyüyen bir korku hissetmeye başladım. Sinclair'la ikimiz yetişene kadar Fergus ve Ant ilk bir iki tanesini hâlletmişti bile. Ama yolumuza devam ederken bize daha da yaklaştılar ve sonunda savaşımız başladı. Sinclair cephanesiz arbaletini onlara doğru savururken ben de beyzbol sopamla aynı şeyi yapmaya başladım.

Yakından o kadar da komik görünmüyorlardı. Bana dişlerini göstere göstere pençe atışları bende saldırma isteği uyandıran ilkel bir reaksiyonu tetikledi. Sopam o ilk kafayla buluşurken suratımı büzüştürdüm. Belki de kadının bana hâlâ insan gibi görünmesine sebep olan şey üzerindeki eski moda hostes kıyafeti ve mavi mavi göz farlarıydı. Ama kendime detayları göz ardı etmeyi telkin ettim ve sonraki ikisinde kusacak gibi hissettikten sonra duygularımı bloke etmeyi başararak tereddütsüzce kafa ezebilmeye başladım.

Ant elindeki golf sopasıyla o kadar iyiydi ki beyninin genellikle korku ve endişeden donakalan o kısmını kapatmayı sonunda becerdiği besbelliydi. Zombilerin kafalarını balkabağı gibi görmeye karar verdiği andan itibaren kendi tarzını ve duruşunu belirlemişti ve bu yolda öyle bir gustoyla ilerliyordu ki bu onu tamamen farklı bir kız gibi gösteriyordu.

Bir ara Fergus'un ona talimatlar verdiğini duydum ve fark ettim ki ikisi de meseleyi aynı şekilde ele alıyorlardı; yani uzamsal bir egzersiz olarak. Ant şeyleri ölçümlemeyi seviyordu, Fergus da onun zombilere kâğıt ya da ekran üzerinde bakacağı gibi, yani boyutları

ölçümleyerek bakmasını sağlıyordu.

"Saat iki yönünde," dedi Fergus.

Ant ise, "Altmış üç derece," diye düzeltti ve adamın alnına güm diye vurup topak topak kanı kendi üzerine sıçrattı. Darmadağın olan yaratık yere yıkılırken Ant çoktan bir sonraki geometrik denklemini arıyordu bile.

Beş dakika içinde ve arkamızda katledilmiş yirmi zombinin izlerini bırakarak, silah dükkânına ulaştık. hâlâ yakınımızda olan son birkaç tanesini de indirdikten sonra Fergus kapıyı açtı ve hep birlikte içeri hücum ettik. Kapıyı içeriden sürgülediğinde sadece geçici olarak güvendeydik. Çünkü arkadan yetişen zombi sürüsü camların dışında toplanmaya başlamıştı.

Belki de eski zombiler günümüz modern zombileri kadar becerikli ve uyanık değillerdi, çünkü bir tanesi bile eline bir bank alıp camlara fırlatmayı akıl edemiyordu. Yani... ben onların yerinde olsam öyle yapardım. Ama bunun yerine onlar beyhude bir şekilde camları tırmalayıp duruyorlardı.

Fergus ve Sinclair duvarlardaki silahları sökmeye ve tezgâhın üzerine dizmeye başladılar. Çekmecelerde cephane bulup onları da silahların yanına yığdılar.

Ant onları onaylamayan gözlerle izliyordu. "Ben golf sopamdan memnunum," dedi.

"Duvar'a koşmaya çalışır ve karşımızda yüz tane zombi varken golf sopandan memnun olmayacaksın," dedi Fergus. Ant'in kaş çatışını fark edinceyse elindeki makineli tüfeği kenara bıraktı. "Dinle, Ant. Ben de silahlara bayılmıyorum. Ama deminki gibi bunun da bir oyun olduğunu farz et. Bu sefer bir video oyunundayız, bunlar da sanal silahlar, tamam mı?" Ama Ant'in katı yüz ifadesini seyrederken sesi sönüp gitti.

"Tamam, öyle olsun. Golf sopan sende kalsın. O zaman biz seninle sırt sırta ilerleriz, olur mu? Ben önümüze doğru ateş ederim, sen de arkamızdan yanaşanları sopayla indirirsin," dedi.

Ant bu plan karşısında rahatlamış görünüyordu. Fergus ona ufacık gülümseyip tekrar işine döndü.

"Pekâlâ, Cata. Buraya gel," dedi ve elime bir makineli tüfek tutuşturdu.

"Imm, ben bunu nasıl kullanacağımı hiç bilmiyorum yalnız," dedim.

"Daha önce hiç ateş ettin mi?" diye sordu.

"Herhâlde," diye cevap verdim. "Ben Georgialıyım. Kız kardeşimle ikimiz arka bahçede hep babamın çiftesiyle konserve kutularını vururduk."

"Bu çifteden daha kolay," dedi. "Ben zaten senin için ayarını yapacağım. Şu mermi bağını gördün mü? Tüfek kendi kendini dolduruyor. Senin tek yapacağın tetiği çekmek ve silahı çok sıkı tutmak, çünkü sürekli oynar, tıpkı tüfeğin geri tepmesi gibi düşün, ama arka arkaya."

"Makineli tüfek kullanmayı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Fergus. "Ama o kadar çok video oyunu oynadım ki, çıkarım yapabiliyorum."

Sırıttığı anda gözlerinde öyle yaramaz, öyle oyuncu bir ifade oluştu ki ben de dayanamayıp ona gülümsedim. Ve bu şapşal alış-veriş sırasında kalbime bir şey oldu. Aslında bir süre önce başlayan, ama benim fark etmeye ne zamanım ne de enerjim olan bir şey.

Sinclair'a göz gezdirince, bana alaycı ve küçümseyici bir sırıtışla dik dik baktığını fark ettim. Fergus'tan daha yakışıklıydı... şaşalı film yıldızları gibiydi hatta. Ama gülüşünde beni hep rahatsız eden

bir şey vardı, sanki yargılamyormuşum gibi.

Fergus ise her zaman sıcaktı. Bunu neden daha önce fark etmemiştim ki? Keşke beni o ara sokakta öpen Sinclair yerine Fergus olsaydı diye geçirdim içimden. Bakışlarımı Sinclair'ın bakışlarından kopardım, dönüp Fergus'un silahı büyük bir maharetle dolduruşunu seyrettim ve kalbime her ne olduysa o an daha da somutlaştığını, hatta kesin bir şey hâline geldiğini hissettim.

Kafamı kaldırıp baktığımda camlar artık her yanı tırmıklayan ve uluyup duran zombilerden geçilmiyordu ki o sırada korku ve iğrentiden başka duygular hissedebildiğim için kendime gülesim geldi. Hani şu ortalığı felaketler götürürken karakterlerin yine de âşık olmak için gereken zamanı ve dinginliği bulabildiği düşük bütçeli filmlerden birindeydik sanki. Burası bunun ne zamanı *ne de* yeriydi.

Sinclair boğazını temizledi ve anın büyüsü dağıldı. "Pekâlâ, herkes kuşanıp hazırlansın," dedi. Vücuduna bağlanmış o kadar çok silah vardı ki bu hâliyle Rambo'nun zengin-çocuk versiyonu gibiydi. Fergus belime bir silah kemeri doladı ve kayışı bağlamama müsaade etmek için bir adım geriledi. Ardından, önce sağ omzuma, sonra sol omzuma birer askı takıp arkadan birbirine tutturdu.

"Üç silah mı?" dedim. "Niye üç tanesine ihtiyacım var?"

"Çünkü kurşunları bitecek ve senin de doldurmaya vaktin olmayacak. O yüzden bir silahta ne var ne yoksa boşalttıktan sonra onu atıp yenisine geç ve tekrar ateş etmeye başla." İşte yine o gülümseme.

Söylediklerinin kulağa absürt geldiğinin farkındaydı. Ben de kendimi tutamayıp ona gülümsedim.

Sinclair o sırada Ant'e bir avcı yeleği giydirmeye çalışıyordu, ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Madem silah taşımayacaksın, bari bunu giy," diyordu.

"Zombiler için neden kurşun geçirmez yelek giyiyorum ki?" diye sordu Ant, yeleği omzundan silkip atarak.

"Dişlerini ya da pençelerini Kevlar'a geçirebileceklerini sanmam da o yüzden," diye cevap verdi Sinclair. "Duvar'a ulaşma şansını artırır."

Bu Ant'in kafasına yatmış olacaktı ki yeleği alıp evirdi çevirdi ve en sonunda giydi, ardından da gürültü azaltıcı bir kulaklık buldu ve kulaklarına taktı. Golf sopasını kavradı ve camda diş gösteren çarpık suratlara doğru şöyle bir savurarak deneme yaptı. "Bal kabağı ezmesi," dedi, biraz fazla yüksek bir sesle. Kulaklıklardan kendini duymuyordu. "Galiba annemde bu isimde bir albüm vardı," diye de ekledi.

Sinclair o arada üstüne birkaç silah daha takmayı başarmıştı. hâlâ yürüyebiliyor olmasına şaşırıyordum. "Ağır olmadı mı?" diye sordum.

"Ben bunlara hem silah hem de zırh olarak bakıyorum. O zombiler bunları ısırıp bana ulaşsınlar da göreyim!" dedi, her yanından sarkan karmakarışık cephanelik kemeri ve makineli tüfek ağını göstererek.

Fergus'un düzeneğiyse daha gerçekçi görünüyordu. Benim gibi üç silahı vardı, ama elinde taşıdığı silah Sinclair'inkinden çok daha ağır görünüyordu.

"Haydi o zaman, bitirelim şu işi," derken sesindeki o belli belirsiz gerilim bu işi gerçekten ciddiye aldığını anlamama yetti. Ant'i bunun bir oyun olduğuna ikna etmişti etmesine, ama belli ki kendi yutturmacasına kendisi hiç mi hiç inanmıyordu.

Onun baktığı yere doğru baktım. Camın dışındaki şeyler onlara ne kadar uzun bakarsam o kadar korkunçlaşıyorlardı: salya akıtan çürük dişleri, eksik olan et öbeklerinin açıkta bıraktığı oyuklar, hareketlerindeki hararet ve gözlerindeki açlık. Tenime buz gibi bir hu-

zursuzluk yayıldı. Eğer hazırlıkla daha fazla vakit harcarsak korkumdan kımıldayamaz hâle gelecek gibiydim.

Fergus bizi kapının önüne topladı. Artık aramızda sadece bir cam tabakası kalınca o şeylere bakamamaya başladım. "Nasıl yapacağız şimdi?" diye sordum.

Sinclair hemen yanımızdaki tezgâhın üzerine üç tane makineli tüfek koydu. "Şöyle ki, bu silahlar bizim yedeklerimiz olsun. Önce bunlarla camlara ateş edip dışarı çıkalım. Ant dışında hepimize bir tane. Sonuna kadar boşaltın. Böylece camların çevresindeki zombiler temizlenmiş olur. Sonra asıl silahlarınızı alın, dışarı fırlayalım, Duvar'ın yerini saptayalım, oraya koşalım, koşarken de yolu açmaya devam edelim," dedi.

Fergus'la ikimiz başlarımızı öne doğru salladık, ama Ant şüpheli görünüyordu. "Biz camları indirirken sen bir yere saklan istersen," dedi Sinclair ona, "Havaya cam kırıkları uçacak."

Ant başını öne sallayarak yanımızdan ayrıldı ve tezgâhın arkasına geçip yere çömeldi.

Nispeten hafif olan makineli tüfeği tezgâha bırakıp Sinclair'ın benim için hazırladığı ağır "yedeği" aldım. Üçümüz yan yana dizildik ve zombilere doğru nişan aldık, ama sanki bizi görmüyorlardı bile. Öylece camları tırmıklamaya, inlemeye ve dişlerini göstermeye devam ediyorlardı. İçlerinden bir tanesi eliyle camı fazla sert ittirince cam birden aşağı indi ve kırık parçaların üzerinde siyah siyah kan lekeleri kaldı. "Bu kan festivaline daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum," dedim, hafif hafif midem bulanarak.

"Tamam, haydi!" dedi Sinclair. Tetiği çektim ve silahı pencerelere doğru tutmaya çalışarak sağa sola kurşun yağdırmaya başladım. O kadar çok gürültü çıkıyordu ve her yerde uçuşan o kadar çok cam, kan ve beyin parçası vardı ki aynı anda hem kusmak, hem ağlamak,

hem de çığlık atmak istiyordum. Ama çığlık atmakla yetindim ve bütün korkumu, bütün iğrentimi, bütün öfkemi öyle tiz ve acı bir feryada döktüm ki gerçek dünyada olsaydık bu sayede kesin korku filmlerinde rol kapardım.

Sinclair'la Fergus da bağırıyorlardı. Herhâlde bu ikisi birbirinden ayrı olmuyordu, makineli tüfekle ateş etmek ve çığlık atmak yani.

Tam kurşunlar bitip de kargaşada anlık bir yatışma olduğu sırada Duvar'ın ilk gümlemesi boşlukta bir patlama gibi duyularak ayak bastığımız zemini titretti. Panik içinde birbirimize baktık.

Sinclair'ın, "Gidelim!" diye bağırmasıyla birlikte kapıdan geriye kalan boşluktan dışarı fırladık. Sinclair'la Fergus çürük ve parçalanmış bedenleri kenara ittire ittire bize yol açtı ve hep beraber cam kırıklarına basa basa koştuk.

Alışveriş merkezinin ortasına gelince sağa sola bakındım. "Duvar'ı görmüyorum!" diye bağırdım.

Diğerleri de en az benim kadar şaşkın görünüyorlardı. İlk etapta ateş menzilimizin dışında kalmış olan zombiler de inildeyerek, ayaklarını sürüye sürüye üstümüze doğru gelmeye başlamışlardı. "Alışveriş merkezinin iki ucundan birinde olmalı," dedi Fergus. "Ama koridorlar kıvrılarak ilerlediği için bütünü göremiyoruz. Bölünmemiz lazım. Ant'le ben bu taraftan gidelim. Cata, siz de Sinclair'la şu tarafa gidin. Kendi tarafınızın sonunu net bir şekilde görebildiğiniz anda da geri gelin. Burada buluşalım."

Fergus ve Ant aceleyle fırlayıp sola doğru gittiler. "Haydi!" diye bağırdı Sinclair ve biz de ateş ede ede koşarak geldiğimiz yöne, Penney's'e doğru ilerlemeye başladık. Ardı ardına bir sürü dükkân geçtik, hepsi boştu.

Bizi henüz fark etmemiş olan zombiler etrafta dolanıyor, fıskiyeli çeşmelerin içinde oturup dipte duran madeni paraları incelemek

ya da çöp tenekelerini karıştırıp buldukları her nesneye sanki kutsal kâseymişçesine bakmak gibi tuhaf tuhaf şeyler yapıyorlardı. Onun dışında yanımıza yaklaşanların hepsini vurduk.

Asansör müziği gitgide yükselmişti ve beraberindeki inilti korosu manzarayı daha da sürreal hâle getiriyordu. Son bir köşeden döndüğümüzde alışveriş merkezinin bitimini gördük. Duvar yoktu.

"Öbür tarafta olmalı," diye bağırdım.

"Gidelim," dedi Sinclair. Geri dönüp bizimkilerin olduğu yöne doğru koşmaya başladık. Ama Sinclair öyle silah yüklüydü ki tam önündeki çukur bahçe alanını görmedi, ayağı kenara takıldı ve doğrudan yüzüstü yere kapaklandı. İlk sersemlikle bir saniyelik bir sessizlik oldu, sonra küfretmeye başlayarak ayağa kalkmaya yeltendi. Kolundan tutup onu yukarı çekmeye çalıştım. Silahlar ağırdı ve Sinclair garip bitki formlarının içinde sendelerken tekrar dengesini kaybedip dizlerinin üzerine düştü.

"Şunların bir kısmını çıkar!" diye bağırarak gövdesine bağlı kayışları sökmeye çalıştım. Debelenip duruyordu, ama silahları çıkarmaya mı çalışıyor, yoksa beni üzerinden atmak mı istiyor anlayamıyordum.

Sırtıma bir şeyin sürtündüğünü hissettim ve dönüp bakınca suratımın tam dibinde bir surat gördüm. O da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu ve ağzını kocaman açmadan hemen önce ufak bir tereddüt anı oldu. Ama daha kaçmama bile fırsat kalmadan başını geriye attı, ileri hamle yaptı ve hart diye omzumu ısırdı.

Dişlerinin etime geçtiği yerden dalga dalga yayılan yakıcı acıyla feryat figan bağırdım. İçgüdüsel olarak geriye atıldım ve silahımla zombinin kafasına yandan vurmaya başladım. Ama bana kenetlenmişti. Tıpkı şu videolarda gördüğünüz, sahibi ne kadar kuvvetli çekerse çeksin avını bir türlü bırakmayan dövüş köpekleri gibi dişleri etime kilitlenmişti.

"Sinclair!" diye haykırdığım sırada o da yalpalaya yalpalaya ayağa kalkıyordu. Dönüp de beni görüverince gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir silah kapabilmek için düşe kalka ileri atıldı. Bense silahımı iki elimle birden kavrayıp zombiye var gücümle tekrar vurdum. Ve silahın kafasının içine gömüldüğünü hissettim. Çene açıldı ve zombi arkamda devrilip yere yığıldı. Silah hâlâ kafatasına saplanmış vaziyetteydi.

Omzuma bakmak için başımı çevirdim. O kadar çok kanamam vardı ki o şeyin etimden parça koparıp koparmadığını anlayamıyordum.

Sinclair silahını aldı ve etrafımıza daire şeklinde ateş açarak çevremizde ne kadar zombi varsa hepsini yere indirdi. Beni kolumdan tuttu ve beraberce tökezleye tökezleye Fergus ve Ant'in... ve umuyorduk ki Duvar'ın... bizi beklediği yöne doğru koşmaya başladık. Ama daha anca birkaç adım atabilmiştim ki acıdan gözlerim körleşti. Dünya sanki sarı alevler püskürterek pat pat patlıyordu. "Ben daha fazla..." diyecek olduğum sırada zaten dizlerimin üstüne yığılmıştım.

"Bilincini kaybetmemen lazım!" dedi Sinclair, beni desteklemeye çalışarak. Felç olmuş gibi hissediyordum. Ayağa kalkacak gücü kendimde bulamıyordum, ama öylece de kilitlenmiştim, düşmemekte kararlıydım. Sinclair ağırlığımı daha fazla taşıyamayarak beni yavaşça yere bıraktı.

Arka tarafımızdan yumruklamaya benzer güm güm sesler geldi ve tepesinde "Sadece Personel – Kilitli Tutunuz" yazılı bir tabela bulunan çifte kapılar görünmeyen bir gücün ağırlığıyla eğilip bükülmeye başladı.

"Aman Tanrım, daha fazlası geliyor," diye inledim.

"Cata," dedi Sinclair ve sesi öyle farklı çıktı ki bakışlarını yakalamak için kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "İstemiyorsan koşmak

zorunda değilsin," diye devam ederken, sözlerinde neredeyse bir sıcaklık vardı. "Burada ölmek hakkında söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Ben buna gerçekten inanıyorum. Bu senin sıran olabilir. Ve şu anda ölüme o kadar yakınsın ki yapacağın seçim gerçekten önemli bir seçim olacak."

Daha da yakınıma eğildi. "O şey atardamarlarından birini kopardı. Kan kaybediyorsun. Eğer burada kalırsan, öleceksin. Ki bu da diğer taraftan canlı çıkabileceğin anlamına gelir. Gerçek dünyada BethAnn ve diğerleriyle birlikte olabilirsin. Onlar yaşıyor. Biliyorum. Hissediyorum."

Ona baktım ve bir an için söyledikleri cazip geldi. O kadar çok acı çekiyordum ve o kadar güçsüzdüm ki bir tek hamle daha yapmak istemiyordum. Kendimi yere bırakıp orada öylece uzanmak o anda neredeyse leziz geliyordu. Vazgeçmek büyük bir rahatlık olurdu.

"Beni vurmayı mı teklif ediyorsun?" diye sordum.

"Seni hayatta vuramam," dedi. "Ama sana bunu verebilirim." Elime bir tabanca koydu.

Bir an tabancaya baktım. Koşmaktan... yaşamak için savaşmaktan o kadar yorulmuştum ki. Tabancayı şakağıma götürdüm. Tenimde namlunun buz gibi soğukluğunu hissettim. Sinclair beklentiyle beni seyrediyordu.

Tam tetiği çekiyordum ki, birden erkek kardeşimle kız kardeşimin görüntüsü zihnimde canlandı ve durdum. Kararlarımı sadece kendi adıma almadığımı hatırladım. Hayatta kalmak için elimden geleni yapmak zorundaydım; onlar için. Onları kurtarmak zorundaydım. Onları babamızdan uzaklaştırabilecek tek kişi bendim.

Tabancayı bıraktım, öne doğru eğildim ve yeşil bir sıvı kusmaya başladım. Çok da uzağımızda olmayan kilitli kapıların ardındaki gümbürtü devam ederken tahtanın çatlama sesini duydum.

Duvar'ın ikinci gümlemesini hayal meyal algılayabildim, ama yerler sallandı ve tavandan bir avize koparak gürültüyle aşağı düştü.

Ses beni alarma geçmeye zorluyordu. Kafamı kaldırıp Sinclair'ın bulanık görüşümde bir aşağı bir yukarı dalgalanıp duran yüzüne baktım. "Sen git," dedim, ağzım kayarak. "Fergus'la Ant'e burada olduğumu söyle. Ama beni almak için geri gelemezseniz... kendi güvenliğinizi tehlikeye atmayın."

Bir bağırış duyduk. İki kişi bize doğru koşuyordu. O rahatlamayla kendimi sere serpe yere bırakırken, Ant golf sopasıyla bir zombinin kafasını parçaladı ve Fergus da Sinclair'la ikimizin bulunduğu noktaya yakın bir şeye ateş etti.

"Yaralanmışsın!" dedi Fergus yanıma çömelerek. Tam o sırada kilitli kapı kırıldı ve içeri zombi akmaya başladı.

"Bir şey yap," dedi Ant telaşla Fergus'a. "Bu senin rüyan."

Fergus bir saniyeliğine afallasa da hemen olayı kavradı, başını öne salladı ve kapıya doğru baktı. Konsantre oldu, ama hiçbir şey değişmedi. Zombiler gitgide yaklaşıyorlardı. Ve o anda, birkaç metre ötemizde, üzerinde pofuduk harflerle "Patlamış Mısır" yazan kırmızı-beyaz incecik çizgili bir servis arabası zangırdayarak havalanıp boşlukta uçtu. Ve güm diye bir çarpmayla kapıdan içeri dalarak hortlakların akışını kesti. Sinclair'la Fergus içeri girebilmiş olan birkaç tanesinin üzerine de makineli tüfekleriyle kurşun yağdırdı.

Hepimiz birbirimize bakakaldık. "İşe yaradı!" dedi Fergus.

"Ah oğlum, *harikaydı*!" diye bağırdı Sinclair, gözleri kelimenin tam anlamıyla yuvalarından fırlayacak gibi.

Ant'se sanki bütün bu olay üzerine etraflıca düşünmesi gerekiyormuş gibi orada öylece dikilmiş mısır arabasına bakıyordu.

Omzuma yıldırım çarpması gibi bir sancı girince ağlamaklı bir şekilde haykırdım. Üçü de başıma üşüştüler. "Bir tanesi onu ısırdı!"

diye açıklama yaptı Sinclair ve beni kolumdan kavrayıp sürükleyerek ayağa kaldırdı.

Ant bana korku dolu gözlerle bakıyordu. "Yürüyebilecek misin?" diye sordu.

Sallanıyordum, ama adım atabildim.

"Gel, bana tutun," dedi Fergus. Sağlam kolumu alıp omzuna doladı, belimi sardı ve ağırlığımın çoğunu üzerine alarak beni ilerletti.

"Duvar hemen şurayı geçince," diye bağırdı Ant, Brown Derby isimli bir barı göstererek.

Köşeyi dönünce alışveriş merkezinin iki katını birden baştan sona ikiye bölmüş olan Duvar'ı gördük. Craft Showcase ve Card Shoppe'ı yarıdan kesmiş, onun ötesindeki dükkânlarsa ortadan kaybolmuştu. Birkaç düzinelik bir zombi grubu Duvar'ın önünde debelenip duruyor, sanki Duvar arkasında beyinlerden bir dağ saklıyormuş gibi coşkulu coşkulu Duvar'ın görünmez güç alanına tırmık atmaya çalışıyorlardı. Öbür rüyaların aksine, bu kâbusun ahalisi Duvar'ı görmekte herhangi bir sorun yaşamıyor gibiydi.

"Aman Tanrım," dedi Sinclair.

"Mısır arabasıyla yaptığın gibi bunları da yolumuzdan çekebilir misin?" diye sordu Ant.

Fergus zombi duvarına odaklandı, ama hiçbir şey olmadı. "Bütün süper güçlerimi orada kullanıp bitirdim galiba. Belki de üzerine fazla düşünecek zamanım olmaması daha iyiydi," dedi.

"Ateş ederek yol açmamız gerekecek," dedi Sinclair. Sırtına bağlı olan iki silahı öne doğru çevirip göğsünde hizaladı ve koltuk altlarına sıkıştırıp tetiklere parmaklarını koydu. "Çifte tetikçi," dedi sonra da kıkırdayarak.

"Sen bu durumdan biraz fazla keyif alıyorsun," dedi Fergus, başını iki yana sallayarak.

"Madem karşımızda aşılacak bir zombi duvarı var, savaşırken biraz eğlenelim bari!" dedi Sinclair.

Ant bile üç beş kafa kırmaya çoktan hazırmış gibi golf sopasını havaya kaldırmıştı.

"İçlerinden geçmek zorundayız. Isırılsak da önemli değil, nasıl olsa öbür tarafta iyileşeceğiz," dedi Fergus.

"Sağ elime bir silah verebilir misiniz?" dedim. Fergus kalan son silahımı sırtımdan önüme doğru çekip kayışla destekleyerek sağlamlaştırdı. Parmağımı tetiğe geçirdim.

Üçüncü ve son gümleme sesi etrafımızda bangır bangır yankılanırken avizeleri ve dükkân vitrinlerini tuzla buz edip, zombilerin yarısını yere serdi.

"Yürüyün!" diye bağırdı Ant. Dördümüz birden hortlakların oluşturduğu hatta doğru hücum ettik. Geldiğimizi duyunca döndüler ve görünmez bariyeri tırmıklama çabalarını bırakıp odak değiştirerek bize doğru akın etmeye başladılar.

Sol kolum Fergus'un boynunda, sağ kolumda da silahla koşuyordum. Fergus'un bir eli belime dolanmıştı, diğer eliyleyse aralıksız kurşun yağdırıyordu. Ant arkamızdan geliyor, bizim temizleyemediğimiz zombileri sopasıyla bir bir yere indiriyordu ve Sinclair da yan tarafımızda iki silahıyla birden sağı solu tarıyordu.

Resmen durdurulamazdık. Ya da en azından ben öyle sanıyordum, ta ki Duvardan geçmemize ramak kala Fergus zınk diye olduğu yerde durana kadar. Kamçılayıcı rüzgâr etrafımızda dönerken geri geri sendeleyen zombilerin kıyafetleri havada uçuşuyordu. Ama bir tanesi önümüzde hiç kımıldamadan duruyordu, elinde bir buz kıracağı vardı ve gözleri arkaya devrilmişti.

"Onu vurmayın!" diye bağırdı Fergus.

Yanımızdan Sinclair geldi ve hızının gücü onu Duvardan içe-

ri taşırken naralar atarak ve iki silahıyla birden ateş ederek gözden kayboldu.

"Fergus! Bizi geçir!" dedim, boynundaki elimi gevşetip içeri atılmaya hazırlanarak.

Ama o sırada Ant arkamızdan geldi, sopasını geriye doğru savurdu ve bütün gücüyle Buz Kıracaklı Zombinin beynine indirdi. Zombinin kafasının tepesinden fışkıran parçalar suratlarımıza çarptı. Sırtımda ufak bir el hissettim ve el beni sertçe Duvardan içeri ittirdi.

Karanlığın içine doğru düştüğümüz sırada, Fergus'un şöyle dediğini duydum, "Baba."

BÖLÜM 19

JAIME

İŞTE, TAM SAAT 11:26'DA ÜÇ NUMARALI DENEK -BETHANN- BAŞINI hafifçe sağa çevirmiş, bir saniye sonra da gözleri sımsıkı kapalı ve yüzü acıdan kasılmış bir hâlde bir o yana bir bu yana debelenmeye başlamıştı.

Kulede tam BethAnn'in kamerasının altına monte edilmiş olan mikrofondan kendi sesimi duydum. "Dr. Vesper!" Sesim sanki uzaklardan geliyordu. Bir de yüksek bir bipleme sesi duyuluyordu; kalp monitörünün alarm sinyaliydi bu.

Hafif histerili bir sesle, Dr. Vesper, "Ne oluyor orada?" diye seslendi.

Ve ben ortaya çıktım, BethAnn'in yanı başında bitivermiş, üstüne eğiliyordum, ama neyse ki kameranın yüzünü görmesine engel olmuyordum.

Kızın elleri göğsüne uçtu ve kalbine bastırdı. "Kalbi duracak!" diye geldi Vesper'ın sesi yakından bir yerden.

"Ne yapmalıyım?" Sesim çılgına dönmüş gibiydi.

BethAnn'in gözleri açıldı. Videoyu duraklattım ve zamanı not aldım.

11:28:10 Denek 3'ün bilinci açıldı.

Görüntüyü büyütebilir miyim diye biraz kurcaladım. Yok, olmuyordu.

Bilgisayarın sistem dosyasına tıkladım ve uygulamalara baktım. Evet! Bilgisayarın kendinden gelen temel bir film editörü uygulaması vardı. Açtım. iMovie'ye yeterince benzediği için de kolayca çözdüm ve saniyeler içinde videonun beş dakikalık kısmını programa aktarıp BethAnn'in yüzünü yakınlaştırdım.

Videoyu tekrar başlatıp gözlerini açtığı yere geldim. Kafam görüntünün köşesinde kalıyordu ve BethAnn'in dosdoğru bana odaklandığı çok açıktı. Ağzı kımıldıyordu, gözlerindeyse katıksız bir dehşet ifadesi vardı.

Geri alıp sesi sonuna kadar açtım. Sesi kulaklıklarımda zar zor çıkan bir fısıltı gibi duyuluyordu, ama sözleri kesinlikle anlaşılırdı.

"Hâla... Afrika'da mıyım? Ant kurtuldu mu? Askerler... silahlar... soykırım..." Her bir sözcüğü sarf ederken çok büyük çaba gösteriyordu.

Vesper yanımda belirdi ve BethAnn'i omuzlarından kavradı. "BethAnn. Beni duyuyor musun?" dedi. Ama kızın gözleri artık tavana sabitlenmişti, görmüyordu.

Kalp monitörü düz çizgiye geçti. Vesper BethAnn'in gözlerini kontrol etti ve kulağını göğsüne dayadı. Kalp masajına başlarken de, "Tekrar dokuzu ara, Jaime. Buraya acil elektroşok cihazı istediğimizi söyle!" dedi.

Görüntüyü durdurdum ve video editörü yazılımı yardımıyla bu kısmı alıp masaüstüne taşıyarak kaydettim. Tekrar oynattım ve BethAnn'in söylediği her kelimeyi yazdım.

Afrika. Askerler. Soykırım. Bunların hepsi Remi'nin geçmişinden parçalardı. Yoksa BethAnn Remi'nin rüyasında vurulmuş muydu? Ayrıca Ant derken kimi kast etmişti? Tekrar geri sardım. "Ant kur-

tuldu mu?" Ant... Ant... o anda jetonum düştü. Test dosyasını karıştırıp altı numaralı katılımcıyı buldum. Antonia Gates. BethAnn ondan bahsediyor olabilir miydi?

Yeni bir pencere açıp Facebook'a baktım. Bir iki tane Antonia Gates vardı, ama on üç yaşından çok daha büyüklerdi. Twitter'da da durum aynıydı. Belki de ebeveynleri sosyal medya hesabı açmasına izin vermemişlerdi. Google'a "Antonia Gates" yazdım ve test dosyasındaki profiline bakarak isminin yanına "Princeton, New Jersey" ekledim.

Bir sürü madde çıktı ve hepsi de kızın kazandığı ödüllerle ilgiliydi. Matematik ödülü. Eğitsel Mükemmellik Başkanlık Ödülü. Gerek bölgesel gerekse ülke çapında bilim ödülleri. Şöyle başlayan bir tanesine tıkladım:

New Jerseyli lise öğrencisi, dikkat eksikliği bozukluğunda nörolojik faktörler konulu bilim fuarı projesiyle 70,000 dolarlık ödüle layık görüldü. "Ant" ismiyle çağırılmayı *tercih eden Antonia Gates, hem bilim fuarı jüri üyelerini hem de bu alandaki saygın araştırmacıları kendine hayran bırakan çalışmasında beynin dili yöneten bölümleriyle bağlantılı...*

Burada durdum. Ant ismiyle çağırılmayı tercih ediyordu demek. BethAnn ise Ant'in kurtulup kurtulmadığını bilmek istiyordu. Öyleyse Antonia da orada, Remi'nin zihni tarafından üretilmiş olan rüyanın içindeydi. Ve bu geçmişindeki travmatik olaylarla ilgili bir rüyaydı. Onu ailesiz bırakan Afrika soykırımıyla ilgili bir rüya.

Her yanım uyuştu. Ellerimi hissedemiyordum. Haklıydım: Bilinçliydiler ve beraberdiler.

Laboratuvarın kapısı açıldı. Kulaklıklarımı çıkarıp döndüm. Bay Osterman ve yanında yirmili yaşlarında, profesyonel görünümlü, hatta özel dikim takım elbise, kravat ve ipek mendil üçlemesiyle di-

rektörden bile daha fazla işadamı havasında olan bir çocuk içeri girdiler.

Başparmağını havaya kaldırarak bana selam verirken Bay Osterman'ın aklı başka yerde gibiydi, zaten doğruca Zhu ve Vesper'la konuşmaya gitti. Diğer adamsa yanıma gelip masamın üzerine bir şişe San Pellegrino suyu ve bir paket tam tahıllı organik kraker koydu. Ayağa kalkacak oldum ama elini sallayarak beni sandalyeme geri oturttu ve çömelip göz seviyeme indi. "Merhaba, Jaime. Ben Jonathan, Bay Osterman'ın asistanıyım. Nasılsın?" dedi.

"Şey, iyiyim," dedim, bu ilgi karşısında hazırlıksız yakalanarak.

"Senin için travmatik bir gün olmuş olmalı, Jaime. Hayal bile edemiyorum," dedi. Suratını hayal etmeye çalışıyormuş gibi yaptı ama herhâlde o kadar travmatik olacaktı ki vazgeçip dudaklarını birbirine bastırarak sahte bir empatiyle başını sağa sola salladı. "Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu.

"Evet, kısa bir süre önce dışarı çıkıp yedim," diye cevap verdim.

"İyi. İyi," dedi, masamın üstüne göz gezdirerek. Tablolarıma ve defterime baktı. "Bakıyorum sıkı çalışıyorsun. Patronum olan biten her şeyi kendi ifadelerinle kayıt altına almayı kabul ettiğini söyledi, bunun için ne kadar minnettar olduğumuzu anlatamam."

Dalkavukluğu karşısında söyleyecek söz bulamayarak başımı öne salladım.

"Sadece şunu söylemek istedim, herhangi bir sorun veya aklına takılan bir şey olursa beni, hatta istersen Bay Osterman'ı da her zaman arayabilirsin. Yüzde yüz hizmetindeyiz. Sana atıştırmalık bir şey getirdim," dedi suyla krakeri göstererek. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bunun senin için uzun bir gün olacağının farkındayım ve tamamen rahat olmanı istiyorum." Yüzü benimkine

o kadar yakındı ki kaşları arasında hafif şiş bir kızarıklık olduğunu fark ettim. Kaşlarını alıyordu belli ki.

"Teşekkür ederim," dedim, yüzümü büyük bir ciddiyete büründürerek. Bu hoşuna gitti ve ayağa kalkarak omzuma dostane bir şekilde hafifçe vurdu. Bana dokunduğu anda omzumu silkerek elini üzerimden atmak için kontrol edilemez bir istek duydum –samimiyetsizliğe karşı toleransım hep düşük olmuştu– ama kendimi tuttum.

O ve Bay Osterman laboratuvarı terk edene kadar bekledikten sonra kulaklıklarımı geri taktım. Fergus'un videosunu açtım ve zaman çizelgemi kontrol ederek videoyu saat 14.50'ye getirdim.

İşte karşımdaydı: Fergus sol eliyle serum tüpünü yırtıp atarken sağ eli de göğsüne uçuyordu. Bir dakika sonra kendimi gördüm, Fergus'un başındaydım. Yumruğu göğsünün üstündeydi ve sanki göğsüne saplanmış görünmez bir nesneyi çekip çıkarmaya çalışıyordu, ama sonra pes etti ve eli yana düştü.

Ve işte o an, bir kapıya bir şok cihazına bakıp duruyordum –çocuğa şok mu versem yoksa Zhu'yu mu beklesem karar vermeye çalıştığımı hatırlıyordum. O sırada Fergus'un gözleri açıldı ve panik içinde etrafa bakındı. Bakışları benim üzerimde odaklandı ve dudaklarını kıpırdamaya başladı.

Videonun bu kısmını seçip yine film editörü programına taşıyarak görüntüyü yakınlaştırdım ve ses kalitesini iyileştirdim. Oynat tuşuna bastım. "Yardım et," dedi Fergus hırıltılı bir sesle.

"Fergus, beni duyabiliyor musun?" diye sordum.

Fergus başını öne salladı. "BethAnn kurtuldu mu?" dedi. Sözler ağzından zar zor çıkıyordu. Sanki boğuluyormuş gibi.

"BethAnn... Öldü," dediğimi duydum.

Fergus gözlerini sımsıkı kapatarak, "Rüyalar yüzünden. Rüyalar bizi öldürüyor," dedi.

Videoyu durdurdum. Taşıyıp kaydettim. Araştırmacıların bu kanıtlara itiraz etmesinin imkânı yoktu. Ama bunları onlara göstermeden önce bakacağım bir şey daha vardı. Vesper Remi'nin ölmeden önce konuşmaya çalışır gibi olduğunu söylemişti. Remi'nin video penceresini açıp saati 16.57'ye çektim ve oynat tuşuna bastım.

BÖLÜM 20

ANT

"İŞE YARADI! FERGUS, RÜYANDA GERÇEKLİKLE OYNADIN!" DEDİM.

Boşluk'a geri dönmüş ve çekip birbirine yakın bir dörtlü hâline getirdiğimiz kanepelerde toplanmıştık. Dairenin dışında tek başlarına kalmış diğer iki kanepeye odaklanmamaya çalışıyordum. Orada yanlış duruyorlardı. İçimden kalkıp sırtlarını bize döndürmek geliyordu.

Fergus Boşluk'a geldiğimizde bana bir tuhaf bakıyordu. Sanki içeri girmeden hemen önce kafasını ezdiğim kişi o ürkütücü yaşlı adam zombisi değil de kendisiymiş gibi. Ama şimdi daha normal görünüyordu, parmaklarını saçlarının içinden geçirerek kafasını hayretle sağa sola salladı. "İşe yaradığına inanamıyorum," dedi.

"Demek ki gerçekten inandın, yoksa olmazdı," dedim.

"Cidden acayip iyiydi," dedi Sinclair da. "Nasıl yaptın?"

"Ant'in söylediği gibi zihnimi boşalttım, gerçi malum, bütün konsantrasyonumu veremedim, ama mısır arabasının titremeye başladığını görünce onu gerçekten hareket ettirebileceğime inandım. Ve inanır inanmaz da araba havalanıp gidip kapılara çarptı."

"Çok mantıklı," dedi Cata, dalgın dalgın başını öne sallayarak. Fergus'un elini tutup sıktırdı ve nedense ben de gidip ikisine birden

sarılmak istedim. Bunu asla yapacak değildim tabii ki! Ama o anda hissettiğim tanımlanamaz duyguya reaksiyon olarak yapılacak doğru şey buymuş gibi geliyordu sadece. Bu hissi bloke ettim ve neye ihtiyacımız olduğuna odaklanmaya çalıştım.

"Pekâlâ, artık bunun işe yaradığından emin olduğumuza göre, bence bir sonraki rüyada başımıza ne geleceğini tahmin etmeye ve ona göre hazırlık yapmaya çalışmalıyız," dedim. "Ama bir dakikamızı doldurduk. Ve sadece on dakikamız kaldı."

"Rüya Kapanı hepimizin rüyaları arasında dolaşıyorsa, o zaman geriye kim kaldı?" diye sordu Cata.

Defterimi çıkarıp yüksek sesle okudum.

"Birinci rüya: Hepimiz kendi rüyalarımızdayken sonunda da birbirimizi gördük, o yüzden aslında o sayılmaz.

İkinci rüya: Balçıklı gölü olan mağara ve canavarlar; Fergus.

Üçüncü rüya: Afrika köyündeki soykırım; Remi.

Dördüncü rüya: Mezarlık ve tabut; Bilinmiyor.

Beşinci rüya: Katedral ve mahzenmezar; Cata.

Altıncı rüya: Sirk; Ant.

Yedinci rüya: Ölü atların olduğu sokak, metro ve tımarhane; Brett.

Sekizinci rüya: Ormandaki isyancı militan kampı; Remi.

Dokuzuncu rüya: Derisiz adam ve korkunç ev; Cata.

Onuncu rüya: Korku filmi potporisi; Fergus,'" dedim yavaşça, son girişimi de yaparken. Hepsini topladım.

"Fergus'un iki rüyası var, Remi'nin iki, Cata'nın iki, Brett'in bir, benim bir, BethAnn'in sıfır, Sinclair'ın da sıfır," dedim.

Fergus Sinclair'a garip garip baktı. "Senin daha hiç rüyan olmadı mı?" dedi.

"Size söyledim, ben rüyalarımı hiç hatırlamam," diye cevap ver-

di Sinclair savunmacı bir şekilde.

"O zaman mezar rüyası senin olabilir," dedi Cata.

"BethAnn'in ya da Brett'in de olabilir," dedi Sinclair.

Fergus başını iki yana salladı. "Brett için fazla net bir rüyaydı. BethAnn'in de olamaz. Çünkü zaten ölmüştü," dedi.

"Onu daha kanıtlamadık," dedi Sinclair, parmağını havaya kaldırarak. "Ölü olma olasılığı kadar yaşıyor olma olasılığı da var, daha önce tartıştığımız gibi. Ve eğer hayattaysa zihinsel olarak hâlâ bizimle bağlantıda olabilir."

"George'un hiç rüyası olmadı çünkü hayaliydi. Belki bu *senin de* hayali olduğun anlamına geliyordur," dedi Cata şakayla.

Sinclair gözlerini devirdi.

"Bilgilendirme toplantısında seni görmedim," dedim, defterimde onun sayfasını açarak.

"Hangi bilgilendirme toplantısı?" diye sordu.

"Deneyden bir hafta önce katıldığımız toplantı," dedim. "Bazılarınızı orada gördüğümü hatırlıyorum. Mesela Remi'yi teyzesiyle beraber otururken gördüm." Bir sayfa geriye gittim. "Yalnız oturan bir kadınla bir adam gördüm ki tahminimce Brett gelemeyecek kadar hasta olduğu için onlar Brett'in ebeveynleriydiler." Bir sayfa daha çevirdim. "Sanırım seni de gördüm, Cata. Sana hiç benzemeyen sarışın bir kadınla mıydın?"

Cata şaşırdı, sonra başını öne salladı. "Evet, Barbara. Annemin en iyi arkadaşı. Şeyden... evi terk ettikten sonra yasal vasim oldu."

Fergus'un yüzünde garip bir ifade vardı, sanki bir türlü tam ulaşamadığı bir düşünceyi yakalamaya çalışıyor gibiydi. Sonra birden kaşları havaya kalktı. "Seni hatırladım, Cata! Seninle toplantıda tanıştık. Bir koltuk ötemde oturuyordun."

Ve aniden sanki bir düğmeye basılmış gibi Cata da heyecanlan-

dı. "Evet! Sağımdaydın. Gözlerinin altında böyle koyu koyu halkalar vardı, bir de çenende kocaman bir morluk vardı. Ve doktor karşımızdaki sahnede sunum yaparken benimle sohbet etmeye çalışıyordun. Yanında da güzel bir Hintli kadın vardı."

"Annem," dedi sırıtarak. "Ve sen de beyinlerimizi kızartırlarken el ele tutuşmamız gerektiğinden bahsediyordun."

Sinclair'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Ve ifadesini tam olarak okuyamasam da, Cata'yla Fergus'un bu yakınlaşma anından hoşlanmadığı çok açıktı. "Ben hiçbirinizi hatırlamıyorum," dedi.

"Rüyalarını hatırlamıyorsun. Bilgilendirme toplantısını hatırlamıyorsun. Hangi tür insomnia beraberinde amneziyi de getiriyor ki, Ant?" dedi Fergus.

Tükenmez kalemimi beş kez çaktım (geri döndüğümüzde şapkamla eldivenlerim beni bekliyordu ve söylemeye utansam da, onları tekrar giymek eski dostlarla yeniden bir araya gelmek gibiydi). "Yani, uyku eksikliği amneziye yol *açabiliyor*..." diye söze başladım.

"Gerçek bir soru değildi," dedi Fergus, gülümseyerek.

"Ah," dedim; gülümseyişini dostane olarak okuyordum, alaycı değil. Ben de ona gülümsedim.

"Bütün bu içli paylaşımlar benim biraz midemi bulandırdı," dedi Sinclair, kaşlarını çatarak. "Daha üretken bir şeylere geçebilir miyiz, birkaç dakikamız kaldı da?"

"Dört," dedim.

Beni duymazdan geldi. "İki rüyadan azını görmüş olanlar şu ana kadar Ant ve Brett, hiç rüya görmemiş olanlarsa BethAnn ve ben. Rüyalarımı hatırlamıyorum, o yüzden bir yardımım olmaz. BethAnn ve Brett'e zaten bir şey sorulamayacağına göre, Ant, başımıza ne gelebileceğini söylemek sana kalıyor."

"Yani, dediğim gibi, bir beni burnumdan vurup öldüren soy-

guncu var, bir yatağımın altındaki zehirli yılan yuvası var, bir de eli baltalı hayaletlerin olduğu korkunç ev var. Sonra, dişçilerin ve/veya teröristlerin dişlerimi sökmesi var. Palyaçolu olanı zaten atlattık." Bir an düşündüm. "Bir de karnaval rüyam var."

"Karnaval mı?" dedi Cata.

"Evet. Bir keresinde eyalet festivaline gitmiştim. Ama beni o kadar çok ürkütmüştü ki o zamandan beri orayla ilgili korkunç rüyalar görüyorum," dedim. Kalemimi beş kez çaktım ve kulaklıklarımı iyice aşağı çektim.

"Nesi seni bu kadar korkuttu ki?" diye sordu Fergus. Söylediğim şeyi bir yandan da komik bulmasını beklerken baktım ki yüzü son derece ciddiydi.

"Lunaparktaki aletler," dedim. "Aletleri kullanan adamlar."

"Evet, o adamlar hep ya ayyaş ya da hapishane kaçkını gibi görünüyorlar," dedi Cata.

"Ya da her ikisi birden," diye teyit etti Sinclair da.

Derin bir nefes aldım. "Eğer fark etmediyseniz, 'garipliklerimden' biri de, annemin deyişiyle yani, kontrol. Kontrolü kaybetmeyi sevmiyorum."

"Yok canım," diye mırıldandı Sinclair.

Cata ona kötü kötü bakışlar fırlattı. "Devam et, Ant," dedi sonra.

"Ve gündelik lunapark aletlerindeki ölümcül kazalara dair istatistikler araba kazalarına kıyasla çok daha düşük olmasına rağmen, hayatımı güvenmediğim birinin ellerine teslim etmek..." Cümlemi bitiremedim çünkü boğazım tıkandı. Bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımla sardım ve başımı dizlerime indirip resmen top gibi kıvrıldım. Babamın deyişiyle, *kendime sarıldım*. Bacaklarımı sımsıkı sıktım ve kalbimin deli gibi atışı sakinleşmeye başladı.

"Sen git. Seni seviyor," diye fısıldadığını duydum Cata'nın. Bir

saniye sonra da Fergus'un yanıma gelip oturduğunu hissettim. Kolunu omuzlarıma doladı. Kaçmadım.

"Sen gerçekten çok cesursun, Ant," dedi, kulağıma eğilerek. "Hatta içimizde en cesur sen olabilirsin." Koltukta yanımda duran defterimi eline aldı. "Kesinlikle en zeki olansın. Bence gayet, gayet iyi gidiyorsun. Ve seni teselli etmek için George burada olmasa da, üçümüz buradayız. Hepimiz arkandayız. Sana inanıyoruz."

Sanki kolundan omuzlarıma doğru bir sıcaklık yayılıyor ve her yanımı dolduruyor gibiydi. Bana kendimi daha güçlü hissettiriyordu... tıpkı George'un her zaman yaptığı gibi. Bu rahatlığın içine bir süre daha gömüldükten sonra dönüp Fergus'un gözlerine baktım.

"Teşekkür ederim," dedim.

Omuzlarımı sıktı. "Bir şey değil," diye fısıldadı.

"Artık eli kulağındadır..." dememe kalmadan bir güm sesi bütün etrafımızda yankılandı ve havayı titretti. Mavi ışıklar yan tarafımızda yanıp sönmeye başladı ve aralarından kapı belirdi.

Sırt çantalarımızla silahlarımızı toplarken diğerlerinin yüzlerine baktım. Hiç kimse dehşete düşmüş görünmüyordu. Hepimiz neyle karşılaşacağımızı biliyorduk. Tamam belki tam olarak neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk, ama zorlu olacağını biliyorduk. Hayatta kalmak için savaşmamız gerekeceğini biliyorduk. Durumumuzu kabullenmiştik. Ve bu yolda hep beraberdik.

BÖLÜM 21

JAIME

DOKTORLAR BEŞ TURLUK ELEKTROŞOKU UYGULADIĞINDAN BERİ bir saat geçmişti. Zhu Vesper'ın omzunun üstünden eğilmiş bir hâlde, beraberce kalan dört deneğin verilerini okuyorlardı. Alçak sesle konuşuyor olmalarına rağmen, umdukları sonucu almayı başaramadıklarını anlamaya yetecek kadar duyuyordum onları. Elektrotlar çıkarıldıktan sonra geribildirimler hızla eski hâline dönmüştü.

"Yıpranma durumlarını göz önüne alarak, hedefli yaşam destek tedbirlerine başlamak zorunda kalacağız," dedi Zhu sonunda. Vesper bunu isteksizce kabul etti; beş dakika sonra da hemşireler katılımcıları dolaşarak anestezi vermeye başladı. Ardından boyunlarında ufak birer operasyon yaptılar ve burunlarından borular soktular. Bunlar Kuleye takılı olan mekanik aspiratörlere bağlanıyordu. Soluk borusundan tüp geçirme konusunda bildiklerim şu kadarını anlamama yetiyordu ki boruları ağızdan değil de burundan sokmaları doktorların kısa vadeli değil, uzun vadeli tedavi düşündükleri anlamına geliyordu. Bu da çaresizliklerinin bir diğer işaretiydi.

Birazdan olan biteni bana anlatacaklarını bildiğimden Remi'nin videosunu bitirmek için acele ediyordum. Kayıtta Brett'le ikisinin kalp krizi geçirmeye başladıkları yeri buldum. O bölümü kestim,

film editörü yazılımına yapıştırdım ve büyüttüm. Bu kez Vesper görüntünün yarısını kaplıyordu, ama hâlâ Remi'nin yüzünü net bir şekilde görebiliyordum.

İşte... Dudakları kıpırdıyordu. Geri aldım, sesi iyileştirdim, sonra oynat tuşuna bastım. Ne dediğini tam anlayamıyordum. Birilerini kurtarmakla ilgili bir şey söylüyordu. Tekrar geri aldım, kulaklıkları iyice kulaklarıma bastırdım ve sesin son seviyede olduğunu tekrar kontrol ettim. Oynat dedim.

Bu sefer duyabildim. Yazabildiğim kadar çok kelimeyi yazdım, geri aldım ve boşlukları doldurarak tekrar seyrettim. Yazdığımı okuyunca omurgamdan yukarı soğuk bir ürperti yükseldi.

"Brett'i kurtaramadım... ama en azından yalnız ölmedi... umarım ailem çabaladığımı görmüştür."

Bunlar Remi'nin son sözleriydi. Aman Tanrım. Bu, dosyasında sözü geçen sağ kalma suçluluğuyla ilgiliydi işte. Remi ailesini kurtaramamıştı. Katliamdan sağ çıkan tek kişi olmanın suçluluğunu duyuyordu. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi. O yüzden de içlerinden birinin rüyasında, Brett'i kurtarmaya çalışırken ölmüştü. Öyle sarsılmıştım ki. İçimden kusmak geliyordu.

Ama bu an o andı. Sözümü araştırmacılara dinletmek için ihtiyacım olan kanıt işte buydu.

Kulaklıklarımı çıkarıp kâğıtlarımı bir araya toplarken Zhu ve Vesper masama geldiler. "Evet, Jaime. Lütfen bunları nasıl istiyorsan öyle yaz," dedi Zhu. "Son elektroşoklardan sonra deneklerin geribildirimlerindeki düşüşün devam ettiğini gördüğümüz için Dr. Vesper ve ben temel yaşam desteğinde karar kıldık. Oksijen için nazotrakeal tüp verdik ve hepsini transvenöz kardiyak denetime aldık, yani geçici olarak kalp atış hızlarını ayarlıyor olacağız. Tabii zaten damar yoluyla suni besin ve sıvı alıyorlar."

Zhu bu konuşmayı vazgeçmiş gibi bir tonda yapmıştı. Yazmamı bekledi. Ama onun yerine ben, cesaretimi topladım ve ikisinin birden gözlerine baktım. "Sonraki adım ne?" diye sordum.

Bu direkt tavır karşısında şaşırdılar ama Vesper cevap verdi, "Sonraki adımımızla ilgili müzakerelere başlıyoruz –başından beri yaptığımız gibi– birçok saygıdeğer meslektaşımızdan görüş alacağız."

Tablolarımı açtım. "İncelediğim bir şeyi size gösterebilir miyim?" dedim.

"Elbette," dedi Zhu, bakmak için eğilerek. Vesper'sa bana temkinli temkinli bakıyordu.

"Sunucu üzerinden bana erişim sağladığınız geribildirim tablolarını kullanarak yedi deneğin hepsinin verilerini birleştirdim ve her bir geribildirim kategorisi için tek bir tablo oluşturdum," dedim, kalp atış tablosunu göstererek. "Her bir renk farklı bir deneği temsil ediyor."

"Çok iyi, Jaime," dedi Zhu. "Biz de deney sonunda bütün geribildirimler kayıt altına alındığında aynen bunu yapıyoruz. Ama tabii bu işi bizim yerimize bilgisayar yapıyor." Cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi. "Eminim danışman hocan çıkardığın işten çok etkilenecektir."

Parmaklarını her bir aktivite periyodunda daha da zayıflayan inişli çıkışlı çizgilerde gezdirdi. "Deneklerin bedenlerinin zaman içinde nasıl yıpranma gösterdiğini çok güzel resmetmişsin," dedi.

Sonra gitmek üzere döndü. "Şey, ben tabloları bu yüzden yapmadım," dedim aceleyle. "Size bir şey göstermek için yaptım."

Zhu tekrar bana döndü. Vesper yerinden hiç kımıldamamıştı, ama şimdi nahoş bir şey bekler gibi kollarını çaprazlamıştı.

"Hızlanan ve yavaşlayan geribildirim periyotlarının uzunlukla-

rını daha yakından incelediğimde bir düzen gördüm," dedim. Zhu ve Vesper sessiz kalıp beklediler.

Zaman çizelgesini çıkarıp geribildirimlerin üstüne koydum. "Gördüğünüz gibi, ilk elektroşoklardan sonraki yüksek aktivite periyodu elli dakikaymış. Sonrakinde elli bire çıkmış. Sonrakinde elli ikiye. Ve böyle böyle gitmiş. Öte yandan geribildirimlerin normale döndüğü periyotlar da ters orantılı olarak hep kısalmış. Yirmi dakikayla başlamış ve her seferinde bir dakika azalmış."

Zhu zaman tablosunu eline alıp bir ona bir geribildirim analizine baktı. "Pekâlâ, bu *gerçekten de* ilginç," dedi. "Kesinlikle inceleyeceğimiz bir şey... kuvvetle muhtemel deprem sırasında Kulede meydana gelen bir sistem arızasından kaynaklandı. Belki de vücut metabolizmalarına entegre olan bir güç akımı dalgası. Çok enteresan."

"Ve rahatsız edici," diye ekledi Vesper. "Bu demek oluyor ki denekler hızlı bir şekilde yaşamsal bulgularının sürekli yüksek kalacağı bir noktaya doğru gidiyorlar. Sonraki aşamada ne yapacağımızı planlarken bunu da dikkate almamız lazım."

"Evet," dedim, rahatlamış bir şekilde. "Ben de aynen böyle düşünüyordum."

"Jaime, çok etkilendim," dedi Zhu. "Dr. Vesper'la benim fark etmediğimiz... ya da en azından deneklerin anlık durumları konusunda daha kaygılı olduğumuz için dikkatimizi çekmeyen bir şeyi sen görebildin. Bu bizim olayın sonrasına kadar görmeyeceğimiz bir şeydi, o yüzden burada bizim odaklanamadığımız detaylara odaklanma serbestisi olan üçüncü bir çift gözümüz ve kulağımız olduğuna memnunum."

"Evet, şey, ama bence bunun önemi ondan daha büyük," dedim, endişeden göğsümün sıkıştığını hissederek. Doktorlar soran gözlerle bana baktılar. Haydi bakalım, başlamıştık bir kere.

"Yani, ben yükselen geribildirim periyotlarının REM uykusuna karşılık geldiğini düşünüyorum. Bence denekler arada REM-dışı uykuyla kısa kesintilere uğrayan uzun süreli rüyalar görüyorlar."

Doktorlar şok olmuş bir hâlde gözlerini dikip bana baktılar. "Jaime," diye söze girdi Zhu, "bunları daha önce de konuştuk. Denekler REM uykusunda olamaz. Beyin dalgaları deltada. Komadaki beyinler rüya görmezler."

"Ama elimde kanıt var!" dedim. Monitörüme döndüm ve masaüstümden BethAnn'in son sözlerini içeren videoya tıkladım. "BethAnn ölmeden önce benimle konuştu. Fergus da öyle!"

Dosya açılmıyordu. Elim öyle fena titriyordu ki habire tıklıyordum ama hiçbir şey olmuyordu.

"Neden bahsediyorsun?" dedi Zhu. Sesi aniden buz gibi olmuştu.

"Yine mi aynı şey!" dedi Vesper.

"Ama şunu bir seyretseniz..." dedim, dosyaya çaresizce tıklamaya devam ederek.

"Jaime, sakin ol. Bize ne söylemeye çalışıyorsun?" dedi Zhu gergin bir sesle.

Ya şimdi ya hiçti.

"Kulağa delice geleceğini biliyorum. Ama ben deprem olduğu zaman elektrik akımında meydana gelen ani kesinti ve sonrasındaki ani yükselişin denekleri ortak bir bilinç hâlinin içine attığına inanıyorum. Birbirlerinin rüyalarının içinde yaşadıkları bir bilinç hâli. BethAnn'in söylediklerini duysanız... ve Fergus'un da..."

"Jaime, ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu?" dedi Zhu, tehlikeli şekilde alçak bir sesle.

"Fergus kâbusların onları öldürdüğünü söyledi. İşte burada videoda var," dedim tekrar tıklayarak, olmuyordu.

"Jaime." Vesper'ın sesinden zehir damlıyordu. "Söylediğin şey tamamen akıl dışı. Hem bilimin hem de mantığın sınırlarını aşıyor."

"Bütün istediğim kaydettiğim şeyleri seyretmeniz. Ve beyin dalgası monitörünü resetlememiz. Bence ya elektrik kesintisi sırasında hasar gördü ya da yaşadıkları bu bilinç hâli daha önce kaydedilmiş bir şey değil. Yani monitör bunu yakalayamıyor," dedim.

"Bu kadarı YETTİ ARTIK!" diye bağırdı Zhu.

"Çık dışarı," dedi Vesper, kapıyı göstererek. "İkimizin de ne kadar stres altında olduğumuzu görmüyor musun? Biz burada bir ölüm kalım krizinin ortasındayken senin bilimkurgu fantezilerini sayıp dökmen kabul edilir gibi değil. Dışarı!"

"Ama Bay Osterman demişti ki..." diye söze başladım, her çareden medet umarak.

"Bay Osterman'ın ne dediği umurumda değil!" diye gürledi Dr. Vesper. "Bu *bizim* deneyimiz. Ve sen de artık ne gözlemci olarak ne de başka bir şey olarak katkı veren değerli bir katılımcı değilsin. Demin söylediklerini bir kez tekrar etmem, test hakkında sunacağın her türlü delili geçersiz kılmaya yetecektir."

"Ama bunu yapamazsınız..." dedim nefesim kesilecek gibi. "Onlara yardım etmem lazım!"

"*Biz* onlara yardım edeceğiz," dedi Zhu, sırtını dönüp bilgisayarına yürüyerek. "Ve sen de derhâl eşyalarını toplayıp binayı terk ederek bize yardımcı olacaksın. Hoşça kal."

BÖLÜM 22

CATA

YÜZLERİMİZ DIŞA DÖNÜK VE KOL KOLA KENETLENMİŞ HÂLDE, her şeyiyle tam bir orta sınıf banliyösü gibi gözüken bir yerde, caddede dikiliyorduk. Caddedeki evlerden birinin bahçesinde yerde yan yatmış çocuk bisikletleri duruyordu, onun bitişiğindekindeyse iki arabalık bir garajın üstüne monte edilmiş bir basketbol potası vardı. Mükemmel orantılanmış ve titizlikle budanmış ağaçların gölgesi yemyeşil çimenliklere düşüyordu. Olabilecek en tehlikesiz görünümlü yere inmiştik.

Ama tam gardımı indirmeye hazırlanırken, etrafımızdan dehşet verici, tiz ve keskin bir ciyaklama sesi gelmeye başladı. Sanki yüz tane keman teli aynı anda zımpara kâğıdından yapılma yaylarla çalınıyordu, hem de tekrar tekrar: *ciyyk... ciyyk... ciyyk.* Ses doğrudan bir korku filminin müziğinden alınmış gibiydi. Sinclair'ı bıraktım ve avuç içlerimi kulaklarıma bastırdım.

Diğer tarafımdaki Ant ise çoktan yere çömelmiş, gözlerini sımsıkı kapatmış ve başını ellerinin arasına almış, sıkıştırıyordu.

"Bu ne?" diye bağırdı Fergus.

Sinclair ise orada öylece dikilmiş, elleri yanlarda, hepimize sanki delirmişiz gibi bakmaktaydı.

"Duymuyor musun?" diye bağırdım.

Başını öne salladı. "Tabii ki duyuyorum!" dedi ve elleriyle kulaklarını kapattı.

Ellerimle kulaklarıma bastırmaya devam ederek caddeden kaldırıma geçtim. Gürültü bir gıdım da olsa azaldı. Fergus tek elini bırakıp Ant'i kucaklayarak caddeden kalkmasına yardım etti; sonra onlar da arkamdan geldiler. Ama Sinclair bize aldırış etmeyerek yolun öbür tarafına doğru yürüdü.

"Bence bu taraftan gitmeliyiz," dedi. Ciyaklama sesinden onu zar zor duyabiliyordum.

"Neden?" diye bağırdım.

"Gürültüden uzaklaşmak için," dedi, mahalleye huzursuz bir bakış atarak.

Omzumu silkip ona doğru yürüdüm ama her adımda gürültü katlanarak artıyordu. Hemen kendimi kaldırımda dip dibe duran Fergus'la Ant'in yanına geri attım. Ses biraz daha yumuşadı. Sinclair'a hayır anlamında baş salladım. "O taraftan değil," diye seslendim.

Ses öyle yüksek ve öyle tizdi ki gözlerim sulanmaya başladı. Kamburum çıkmış bir hâlde yan caddeye doğru yöneldim, ama ses daha da kötüleşti. Tekrar Fergus'la Ant'in yanına döndüm, yumuşadı. Bir içgüdüyle, ayağımı çimene bastım ve ses azaldı. Çimenliğin içine doğru bir adım daha attım, daha da azaldı.

"Buradan!" dedim ve arkamdan Sinclair'ın bağırarak bir şeyler söylediğini duymama rağmen, çayırlık alanın tepesindeki eve doğru yürümeye koyuldum. Attığım her adımda acı gitgide azalıyordu, böyle böyle evin ön verandasının kiremit merdivenlerine kadar geldim. Orada ellerimi bıraktım ve ötekileri el sallayarak yanıma çağırdım. "Burası daha iyi!" diye bağırdım.

Hep beraber bana doğru gelirlerken savunma hâlindeki eğilmiş pozisyonlarından doğruldular. "Bu ne biçim iş?" dedi Fergus, şaşkına dönmüş bir şekilde.

"Acaba bir alarm falan mı?" dedim. "Fırtına uyarısı gibi mesela."

"Alarm olsa sırf şu çimenliği geçtik diye azalmazdı," dedi Fergus.

"Rüyanın kendisi," dedi Ant, ağlamamak için kendini zor tutarak. Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını geri ittirdi ve sanki gürültüyü görebiliyormuşçasına kaşlarını çatıp çimenliğe baktı. "Bizi yönlendiriyor."

"İyi misin?" diye sordum.

Ses artık kulak yırtan bir seviyede olmamasına rağmen Ant hâlâ kulaklarını kapatıyordu. "Ses uyarımlarına karşı aşırı hassasiyetim var, özellikle de yüksek perdeli, tiz ve tekrarlı seslere."

"Şapkayı neden getirmedin? Faydası oluyordu, değil mi?" diye sordum.

Başını öne salladı. "Bir de kafamı sıkıyordu. Bu da bana kendimi güvende hissettiriyor. Eldivenler de öyle. Ellerimi sıkıp kavrıyor."

İçini çekti, bakışları yere indi. "Biliyorum tuhaf geliyor."

"Tuhaf iyidir," dedim. "Benim bütün arkadaşlarım tuhaftır. Normal insanlar sıkıcı oluyor."

Gülümsedi ve önceki soruma cevap verdi. "Kapıdan geçerken onları bıraktım. Öbür rüyalarda bana engel olmuşlardı."

"Gürültü hâlâ canını acıtıyor mu?"

Başını öne salladı. Evin kapısına doğru bir adım attım, ses daha da hafifledi. "Sanırım haklısın," dedim. "İçeri girmemiz gerekiyor demek ki."

"Ne?" dedi Sinclair inanamayarak. "İçeride ne olduğunu bilmiyoruz. Diğer kâbuslar bize hiç de o kadar nazik davranmadı. Bu ni-

ye farklı olsun ki?" Yüzünde *aptal mısın nesin* der gibi bir ifade vardı ve bende ona tokat atma isteği uyandırıyordu.

"Belli bir yere doğru yönlendirildiğimiz hissi ilk kez oluyor," dedim. "Hem ayrıca ben oraya dönmeyeceğim. İşkence gibi."

Fergus çoktan kapıyı açmayı deniyordu bile. Benim rüyamdaki gibi bubi tuzaklı olmasın diye kapının topuzuna önce birkaç kez pat pat vurdu. Hiçbir şey olmayınca da kola tekrar hafifçe dokundu ve içeriden korkunç bir şeyin fırlaması ihtimaline karşı geriye doğru yatarak kolu çevirdi. Ama onun yerine kapı ardına kadar savrularak çok güzel dekore edilmiş bir salona açıldı.

"Bisikletlerini bahçede, sokak kapılarını da kilitsiz bıraktıklarına göre burası epey güvenli bir mahalle olmalı," dedim.

Ant hâlâ elleri kulaklarında, öylece Fergus'a bakıyordu. Ses aynı ritimde devam ediyordu, *ciyyk, ciyyk, ciyyk*, ama eşiğe yaklaştığımızda iyice azaldı.

"Bu bir tuzak değilse, doğru yolda gibiyiz," dedi Fergus. Sonra eliyle bize gelmemizi işaret etti.

"Kesin tuzak," dedi Sinclair.

"Evet, yani, gözümüzü kulağımızı açık tutalım tabii," diye cevap verdi Fergus, Sinclair'ın yüzüne bile bakmadan. Boşluk'ta Ant'le dalga geçtiğinden beri onu görmezden geliyordu ve haksız da sayılmazdı.

Ant ellerini kulaklarından çekti ama hâlâ rahatsız görünüyordu. İçeri girdikten sonra omzunun gerisinden sokak kapısına doğru baktı, salondan açık plan mutfağa doğru ilerledi ve derin bir oh çekerek, "Daha iyi," dedi.

Fergus onun yanından geçip mutfaktan devam eden koridora girdi. "Bu taraftan," dedi. Onu takip ettik.

Sinclair itiraz ettiğini belli edercesine ofladı, ama kimse ilgilenmedi.

Fergus parmaklarını koridordaki kapılardan birine koydu, ben de bir diğerine. "Yükseldi," dedik ikimiz de aynı anda ve koridora devam ettik. Sağ taraftaki başka bir kapı kolunu tuttum ve ses tamamen kesildi. "Buradan," dedim, kapı topuzunu çevirerek.

Aynı mahalle tam bir orta sınıf banliyö mahallesi olduğu gibi bu oda da tam bir genç kız odasıydı. Tek duvarı komple bir ilan panosu ele geçirmişti ve üzerinde renkli raptiyelerle rastgele tutturulmuş kuru çiçekler, sinema biletleri, yaz kampı fotoğrafları ve piyano resitali programları vardı. Fotoğraflardaki insanları ben ve arkadaşlarımla değiştirsek, pano benim eski odamdakinin neredeyse aynısı olacaktı.

Odada birkaç tane müzik grubu posteri, pembe kaniş desenli klasik perdeler, çift kişilik beyaz ahşap bir yatak ve onunla takım komodin, şifonyer, çalışma masası ve sandalye vardı. Zeminin geri kalanınıysa kocaman, pofuduk, mavi ve oval bir hah kaplıyordu. Ve odanın sahibinin bu halının taklit kürkü üzerine yayılmış, telefonla konuştuğunu ya da bir şeyler okuduğunu gözümde canlandırabiliyordum.

"Ciyaklama sesi yok oldu," dedi Ant.

"Rüya bizi burada istiyor olmalı," dedi Fergus. "Ama neden?"

"Hazır bir kerecik canımızı kurtarmak için koşmak zorunda değilken, ağırdan alalım ve etrafa bakınalım derim," dedim. "Hem buradan çıkarsak ses geri gelebilir."

"Bence bunların tümü kötü fikirler," dedi Sinclair. Ona dönüp baktığımdaysa hafif sıçrar gibi geri çekildi ve gidip pencereden dışarı baktı. "Rüyanın kötü bir şey peşinde olmadığını nereden bileceğiz? Ya uyarı sesini azalta azalta bizi en tehlikeli yere çekiyorsa?"

"Tek bildiğim," dedi Fergus, panoyu incelemekte olduğu yerden dönüp bakarak, "eğer dışarıya, o gürültünün içine geri dönmeyi tercih ediyorsan ya aptalsındır ya da sağır."

Sonra raptiyelerden birini dikkatlice çekip çıkardı ve söktüğü resmi getirip gösterdi. "Bu kız bütün fotoğraflarda olduğuna göre herhâlde odanın sahibi de o," dedi.

Başka iki kızın arasında dikilen koyu renk saçlı ve gür kâküllü bir kızı işaret ediyordu. Kızın sağlıklı görünen bir güzelliği vardı. Fazla makyajı yoktu. Çilliydi.

"İçinizde onu tanıyan var mı?" diye sordu Fergus. Hepimiz başlarımızı sağa sola salladık, ama ben yüzde yüz emin değildim.

Fotoğrafı Fergus'un elinden alıp arkasını çevirdim. Üniversite birinci sınıfın son haftası. *Sonsuza dek en iyi dostlar! Seni özleyeceğiz, FayFay! Yeni okul ne kötü şey!* Bu bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Sanki onu daha önce gördüm gibi geliyor," dedim. "Ama bunun benim rüyam olmadığından eminim. Belki de kolayca karıştırılabilecek bir yüzü var."

"İyi," dedi Sinclair.

"Ne demek istediğimi anladın işte," diye çıkıştım. "Komşu kızı tipi vardır ya."

"Kızda bir tuhaflık var yalnız," dedi Ant. "Dudakları gülümsüyor, ama gözleri gülümsemiyor."

"Değişik bir anlatım oldu," dedi Fergus.

"Yüz ifadesi tanıma kartları," diye cevap verdi Ant.

"Yüz ifadesi ne?" dedi Sinclair, şaşkın şaşkın.

"Bir şey yok," dedi Ant.

"Hayır hayır dur bir dakika, öyle bir şey duymuştum. O kartlar otistik insanlara vücut dilini okumayı öğretmekte kullanılıyor," dedi Sinclair.

Ant onu duymazdan geldi.

Sinclair resme daha iyi bakmak için eğildi. Ve onu çekip Fergus'un

elinden aldı. "Bakın," dedi, sağdaki kızı göstererek. "BethAnn'e benziyor."

Hepimiz eğilip baktık. "Biraz," dedim.

"Ölen bir kız kardeşi olduğunu söylememiş miydi?" diye sordu Sinclair, Fergus'a.

Fergus başını öne salladı.

"Ee, öyleyse belki de bu o kız kardeşin odası ve biz de BethAnn'in rüyasındayız," dedi Sinclair.

"O zaman bu BethAnn'in hâlâ hayatta olduğu anlamına gelir. Fergus'un laboratuvardaki tecrübesinin de sadece bir rüyadan ibaret olması demek olur," dedi Ant, sesinde hafif bir umut pırıltısıyla.

"Eğer öyleyse, tabutlu mezarlık rüyası da onun olabilir," dedim.

"Neden rüyaların hiçbirinin senin olmadığını hâlâ çözemedik," dedi Fergus Sinclair'a.

"Belki de *gerçekten* içinizden birinin hayal ürünüyümdür," dedi Sinclair, alaycı bir gülümsemeyle dudakları kıvrılarak. "Veya BethAnn'in. Veya Remi'nin. Hatta Brett'in. Ya da belki tamamen Rüya Kapanı'nın yaratımıyımdır."

Ant bakışlarını Sinclair'a çevirip kaşlarını çattı. "George'u hesaba kattığımızda bile, bu dediğin şu ana kadar gördüğümüz kuralların hiçbirine uymuyor," dedi. Defterini çıkardı, ama sonra durdu. "Buraya bir şey bulmak için getirilmiş olmalıyız. O yüzden arayalım."

Dağıldık ve kızın eşyalarını karıştırmaya başladık. Ben panoyu aldım ve fotoğrafları incelemeye koyuldum. Başka bir fotoğrafın daha arkasında aynı takma ad, "FayFay" yazıyordu. Bir üçüncüsündeyse kız isimleri listelenmişti. "Galiba adı Faith," dedim.

"Faith..." dedi Ant, bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi.

"Şuradaki baş harflerle uyuyor," dedi Fergus, çiçekli kâğıtla kap-

lanmış ve kapının tepesine asılmış kocaman FPL harflerini göstererek.

"BethAnn'in soyadı neydi?" dedi Sinclair.

"Hiç söylemedi ki," diye cevap verdi Fergus.

Ant yatağın yanına geçerek bir bardak suyla dip dibe duran plastik bir torbacığı eline aldı. "Bunun içinde kalmış azıcık bir toz var. Neydi acaba?" dedi, torbayı burnuna götürüp koklayarak. Sonra bardağı alıp çalkaladı. "İlaç olsa gerek. Bardağın içine dökmüş gibi görünüyor. Dibe çökmüş beyaz kalıntılar var," dedi.

Odanın köşesinden bir vızıltı sesi geldi, dönüp baktığımda bilgisayar ekranının açılmakta olduğunu gördüm. Herkes masaya doğru toplandı. Ekranda bir hızlı mesajlaşma penceresi açılarak, FaithAndLove016 ve Nick-At-Night isimli iki kullanıcı arasındaki uzun bir yazışma ortaya çıktı. Sandalyeyi çekip oturdum ve diyaloğu üstünkörü okumaya başladım.

"Ne diyor?" diye sordu Fergus.

Ant de dibime sokulmuş, okurken dudaklarını kımıldatıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Ne?" dedi Sinclair asabi bir şekilde.

"Faith... sanıyorum bu o... birisine 'her şeyin bitmesini' istediğini söylüyor. Karşısındaki kişi de bitirip kurtulsa onun için daha iyi olacağını söylüyor," diye özetledim.

"Kıza kendisini öldürmesini söylüyor yani," dedi Ant. "Sonunu dinleyin."

FaithAndLove016: Annemle babama notu vereceksin, değil mi?

Nick-At-Night: Söz. Ne zaman yapacaksın?

FaithAndLove016: Gece yarısı. Saatimi kurdum.

Nick-At-Night: Yani on beş dakika var.

Faith: Biliyorum. Hazırım. Ama korkuyorum.

Nick: Ben burada seninle kalırım. Bana sonuna kadar yazmaya devam edebilirsin.

Faith: Teşekkürler. Merak etme ama. Söylediğin gibi, her şey bitmeden bu pencereyi kapatacağım. Bana yardım ettiğin için başın belaya girsin istemem. Bu konuda konuşabildiğim tek insan sendin. Yeni okulumda tek gerçek arkadaşım sen oldun.

Nick: Şey yanında mı?

Faith: Evet. Bana onu bulduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Nick: Hepsini bir bardak suyla içmen lazım.

Faith: Biliyorum. İstediğim en son şey acil serviste hayata döndürülerek uyanmak. Beni merak ettiğin için teşekkür ederim.

Nick: Cesur ol.

Faith: Beş dakika.

Nick: Korkuyor musun?

Faith: Evet.

Nick: Faydası olacaksa, bana nasıl hissettiğini anlatabilirsin.

Ant okumayı bıraktı ve gözlerime baktı. George ortadan kaybolduğundan beri onu böyle mahvolmuş görmemiştim. hâlâ avcunun içinde olan plastik poşeti inceledi, sonra uzağa fırlattı ve sanki radyoaktif bir şeye dokunmuş gibi elini delicesine bacağına sildi.

"Bu Nick denen adam kızı dolduruşa getiriyormuş," dedim, Fergus ve Sinclair'a dönerek. Okuduklarımızı idrak ettikçe yüzümden kan çekildi. "Kıza zehir vermiş ve zehri yutması için onu cesaretlendirmiş." Öyle dehşete kapılmıştım ki suratım ve parmaklarım uyuştu.

"Bu duyduğum en manyakça şey," dedi Sinclair, eliyle ağzını kapatarak ve alnı dehşet içinde buruşmuş bir şekilde.

Fergus elini karnına koydu. "Fiziksel olarak midem bulanıyor," dedi.

Bir zil çalmaya başladı, hepimiz yerimizden sıçradık. Ciyaklayan kemanlar değildi yalnız bu. Daha çok bir saatin alarmı gibiydi. Fergus yatağa doğru gitti ve çömelip komodinle yatak arasına sıkışmış bir şeyi eline aldı. Havaya kaldırdı ve tepedeki düğmeye basarak zil sesini susturdu. "My Little Pony," dedi, gülümseyerek. Atın gökkuşağı renklerindeki kuyruğunun pırıltıları abajurun ışığında parlıyordu. Ve ellerin ikisi de saat on ikiyi gösteriyordu: Gece yarısını.

Başım dönmeye başladı. "Hayır!" dedim, küçük dilimi yutacak gibi.

"Ne?" diye sordu Fergus.

"Ne oldu?" diye sordu Ant de aynı anda.

"Bu öbür rüyada da vardı," dedi Sinclair, gözle görülür bir şok içinde.

"Tabuttaki cesetlerden biri... O kız elinde bu saati tutuyordu. Bir dakika... onu gördüğüm yer orasıydı işte!" dedim. Ama daha fazlasına kafa yoramadım, çünkü yatak titremeye başladı. Sanki deprem oluyordu ama sallanan tek şey yataktı.

"Duvarlar!" diye haykırdı Ant, eliyle de göstererek.

Dört bir tarafımızdan su gelmeye ve oluk oluk yere akarak yatağın etrafında bir gölet oluşturmaya başladı. Fergus kayıp düştü. Ve saat çat diye altında ezilirken acıyla bağırdı. Kanlanmış elini ağzına götürdü ve şaşkınlıkla kafasını kaldırıp bize baktı. "Tuzlu su," dedi.

Yerden gürültülü bir çatırdama sesi geldi ve odanın ortası çatlayarak yarılmaya ve içine göçmeye başladı. Yatak son bir sallantıdan sonra paldır küldür açılan çukurun içine düştü. Aşağıda koyu renk, çalkantılı bir su vardı ve duvarlardan akan selle daha da besleniyordu. Masaya tutunmaya çalıştım ama olmuyordu. Bütün taban içine

göçüyor ve bizi de beraberinde götürüyordu. Kaydığımı hissettim, yüzüme su çarptı, can havliyle, sırılsıklam olmuş halıyı ucundan yakaladım, ama su çukurunun içine düştüm.

* * *

Bir şelalelin içine doğru çekildim, deli gibi akıntılarla oradan oraya savruldum ve sonra sanki dikkatlice bir yere koyulmuşum gibi ayaklarım yere bastı. Bir şehrin caddesinde dikiliyordum. Fergus, Sinclair ve Ant de etrafımdaydılar. Çok fena yağmur yağıyordu, ama zaten sırılsıklamdık, üstelik ılık bir yaz gecesi gibiydi, o yüzden çok da fark etmiyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Ant.

"Bakın," dedi Fergus, uzaktaki bir dizi ışıklı gökdeleni göstererek. "Bence New York'tayız, ama tam neresinde bilmiyorum. Sinclair, sen New Yorklusun, değil mi?"

"Şehrin epey yukarısındayız," dedi Sinclair, Fergus'un gösterdiği yere doğru bakıp sonra caddeyi tarayarak. "Ya Harlem ya da Bronx derim."

"Her neresiyse pek hoş görünmüyor," dedim, çevremizdeki külüstür binalara bakarak. Bir kısmı terk edilmiş gibi görünüyordu, pencerelerinde ışık olan diğerleriyse yaşanacak yere benzemiyordu. Duvarlar duvar yazılarıyla doluydu, ama öyle sokak sanatı sayılan cinsten şeyler değildi bunlar. Daha ziyade mülkiyeti etiketlemek için yapılmış gibilerdi. En yakın kavşaktaki trafik ışıkları bozuktu. Çöp tenekesinden dışarı çıkan bir fare ağzında parmak gibi görünen bir şeyle bulduğu ilk oluğa girdi. Ürpertiyle titreyerek kollarımla kendimi sardım.

Birdenbire ciyak ciyak bağıran keman vuruşları tekrar başladı, hem de son sesle. Ellerimiz kulaklarımıza uçtu. İletişim kuramadığımız için birbirimize baş sallayarak dağıldık ve dört farklı yöne doğ-

ru ilerledik. "Buraya!" diye bağırdı Ant. Öyle kamburu çıkmıştı ki neredeyse yere çömelmiş gibiydi. Sesten kurtulmak için koşarak arkasından gittik.

Köşeden sağa döndük ve kulaklarımızı tuta tuta başka bir cadde boyunca koşmaya devam ettik. Bizi izleyen birine nasıl görünürdük acaba diye düşündüm, ama sokakta bizden başka hiç kimse yoktu. Nihayet dar bir sokak arasına girdiğimizde keman sesi zayıfladı ve sonunda sustu.

Bir yangın merdiveni ağının altında dikiliyorduk, merdivenlerin kenarlarından ve binadan binaya uzanan iplerden çamaşırlar sarkıyordu. Duvarlar öyle çok yazı ve şekille dolup taşıyordu ki bana sanat dersinde gördüğümüz Jackson Pollock sıçratma-boya tuvallerini hatırlatıyordu.

Dikildiğimiz noktada yere sanki biri bir galon koyu kırmızı boya dökmüştü. Yağmur yavaşlamış, artık çiseliyordu ve kocaman leke tepemizdeki pencerelerden yansıyan ışıkta kıpkırmızı parlıyordu.

Yan tarafta bir hareket hissedince hemen döndüm ve bulvardan bize doğru gelen birtakım siluetler olduğunu gördüm. "Arkadaşlar!" dedim.

"Ah, harika," diye mırıldandı Fergus, öbür yöne yürümek üzere dönerek. Ama sokağın uzak ucundan da gelen insanlar vardı.

"Görünüşe bakılırsa birileri yağmurda manyaklar gibi koştuğumuzu fark etmiş," dedi Sinclair.

Ant ıslak bir fare gibi görünüyordu ve sürekli olarak parmaklarını bacağının yan tarafına vuruyordu.

"Silahlarımızı çekmeli miyiz, yoksa bu kötü bir fikir mi olur?" diye sordum.

"Eh, birisinin daha önce önerdiği gibi şu anda tabancalarımız olsaydı," dedi Sinclair, Ant'e zehir zemberek bir bakış fırlatarak, "bir

fark yaratabilirdi. Ama bıçaklarımızı çekersek, bu herifler yakınımıza gelip saldırmamıza fırsat kalmadan bizi vururlar. Ve ben arbaletle bir seferde sadece bir tanesini indirebilirim."

"O zaman silah çekmiyoruz," diye özetledi Ant.

"Silah yok," diye tekrarladım, kendimi bunun en iyi plan olduğuna ikna eder gibi.

Yukarıdaki evlerden gelen ışık huzmelerinin altından bir bir geçen suratlarını görebildiğim kadarıyla hepsi erkek çocuklarıydı –hatta bazıları adam sayılırdı– ve hepsinin de iriliği, vücut tipi ve cilt rengi farklı farklıydı. Ama hepsinin ortak bir özelliği vardı: Kollarının üst kısmındaki dövme. Yakınlaştıkça dövmenin ne olduğunu seçebildim: Stil verilmiş bir kurt suratı ve suratın iki tarafında rakamlar.

Bir-bir buçuk metre kadar ötemize gelip durdular, sigara içenler dışındakilerin elleri ceplerindeydi. Bir tanesi öne doğru bir adım attı. "Belli ki buralardan değilsiniz. Bizim mahallemizde ne işiniz var?" dedi.

Gözleri bana kaydı; kendisiyle aynı renk olduğumu fark ettiğini gördüm. Ama bu bana pek puan kazandırıyormuş gibi gözükmüyordu.

"Dürüstçesi, *biz bir kâbusun ortasındayız* ve siz de bizim hayal ürünlerimizden ibaretsiniz. Ya da en azından birimizin hayal ürünüsünüz," dedi Fergus dümdüz ve sabit bir sesle.

Kimi kafası karışmış bir hâlde, kimiyse öfkeden kudurmak üzereymiş gibi birbirlerine bakındılar. Önceden ceplerde olan eller birtakım nesneler çıkarmaya başladılar.

"Fergus!" diye fısıldadım, birden korkudan buz kesilerek.

"Ne? Yalan mı!" dedi Fergus, bana dönerek. "Ne yapalım yani, aptal aptal oyun mu oynayalım? Eğer bu BethAnn'in rüyasıysa, kendisi zaten burada olmadığı için son kâbusta benim yaptığım gi-

bi gerçeklikle de oynayamayacak demektir. Yani resmen ayvayı yemiş durumdayız."

"Affedersiniz," diye daha önce hiç duymadığım bir ses geldi. Ve sonra fark ettim ki, duymuştum. Bu Ant'ti. Ama sesi kendinden emindi. George gibiydi. "Amacımız buraya gelmek değildi. Kazara oldu sayılır. Ama eğer izin verirseniz memnuniyetle gideriz," dedi.

"Sen şu lafı duymadın galiba?" dedi liderleri. "Kaza diye bir şey yoktur. En azından benim kitabımda yoktur. Şimdi bize neden burada... tam da," –yerdeki kırmızı lekeyi gösterdi– "bir başka davetsiz misafire dersini vermek zorunda kaldığımız noktada olduğunuzu söyleyin."

Solundaki upuzun ince çocuğa baktı. "Hey, Tommy, sence burada olmalarının sebebi şu trajik kazayla ilgili kendi araştırmalarını yapıyor olmaları olabilir mi?" dedi.

Uzun çocuk kollarını göğsünün üstünde kavuşturup dalga geçen bir üzüntü ifadesiyle başını iki yana salladı. "Evet, Hollandalı, o çocuğun öyle kendi bıçağının üstüne düşüvermesi gerçekten de hazin oldu. Bahse girerim bunlar da onun arkadaşları," dedi.

Dilimiz tutulmuş gibi orada öylece dikiliyorduk.

"Pekâlâ," dedi Hollandalı. "Bizim Fish'in insanları konuşturmakta üstüne yoktur. Onlara göstersene, Fish."

Arkalardan bir adam öne doğru geldi. Parmaklarına pirinç bir muşta geçirmişti ve ne işe yaradığını gösterir gibi onunla öbür avuç içine vurdu. Uzun adımlarla doğrudan Sinclair'a gitti ve suratını çocuğun suratının dibine soktu. Sinclair başını hafifçe arkaya kaçırsa da yerini korudu, geri adım atmadı.

"Bir şey *yap*ın," dedi Ant, belli birine hitap etmeksizin.

"Evet, bir şey *yapsana*," dedi Fish Sinclair'a. Ve yumruğunu geriye doğru çekti.

Ama devamını getiremeden, arkasına döndü ve yumruğunu güm diye Hollandalının suratına indirdi. Çete lideri iki eliyle birden burnunu kapatarak arkaya sendeledi. "Ne halt yedin sen, Fish?" dedi gırtlaktan, gurultulu bir sesle.

Fish yumruğunu yana indirip şok içinde Hollandalı'ya baktı. "Ne oldu bilmiyorum!" dedi, küçük dilini yutacak gibi. Ve eline sanki kendisine ait değilmiş gibi bakakaldı.

"Gebertin şunu!" dedi Hollandalı, yanındaki uzun çocuğa. Çocuk bıçağını havaya kaldırıp Fish'e doğru bir adım attı. Yüzünde sanki onu ikiye doğramak ister gibi bir ifade vardı. Ama bunu yapmak yerine döndü ve bıçağı liderinin karnına sapladı. Hollandalı iki büklüm olup dizlerinin üzerine düştü.

"Tommy!" dedi Fish, dehşet içinde. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Ama Tommy daha cevap veremeden, öbür çete üyeleri onların etrafında toplanmaya başladı ve bazıları liderlerine yardım ederken ötekiler de bu iki haine saldırdı. İçlerinden sadece iki tanesi bizim başımızda kalmıştı. Birinin gözü Sinclair'daydı ve sanki ona sormak istediği bir şey varmış gibi bakıyordu.

"Kan lekesi!" dedi Ant. Aşağı bakınca kırmızı izin kabarmaya ve koyu bir kıvam almaya başladığını gördüm. Sanki taşların kendisi kanıyordu. Kan Converse'lerimin yarısına kadar yükselmişti ve parmaklarımın üzerine çıkıyordu.

"Hareket edemiyorum!" dedi Fergus sağ omzumun arkasından. Dönüp bakınca endişe içindeki yüz ifadesini gördüm. Yürümeye çalışıyordu, ama kanın içine saplanıp kalmıştı. Ayağını iki üç santim kadar kaldırabiliyor, ama ayak şap diye geri yapışıyor ve sanki sıvı çimentoya basmış gibi, kırmızı çamuru sıçratarak tekrar gömülüyordu.

"Kımıldayamıyorum," dedi Ant. Kan mı yükseliyordu yoksa Ant mi batıyordu emin değildim, ama o kırmızı şey bileklerine bileklerine vuruyordu. Parmaklarını nabzına koydu. "Kırk dakika geçmiş. On dokuz daha var," dedi panik içinde.

Sinclair'sa bir iki metre ötede kopan kavgadan büyülenmiş gibiydi. Kan neredeyse dizlerine kadar gelmiş olmasına rağmen, onun bakışları çete mensuplarına mıhlanmış gibiydi. Muhafızlarımız bakışlarında korkuya benzer bir şeyle gözlerini dikmiş bize bakıyorlardı, ama ikisi de yerinden kıpırdamadı, ta ki biz kan göleti içine iyice batmaya başlayana dek.

Kan göğsüme kadar çıkmış bir hâlde mücadele veriyordum ki o sırada bir tanesi bir adım öne çıkıp Sinclair'a bir şey uzattı. "Bence bu sende kalmalı," dedi. Ve Sinclair'ın uzanmış eline kocaman bir av bıçağını bastırarak avuç içini doğradı. Sinclair acı içinde haykırdı.

Kan gölü korkunç bir şapırtı sesi çıkarıyordu ve kuvvetle aşağı çekildiğimi hissediyordum. Son bir derin nefes aldım ve yerin dibine doğru emilirken nefesimi tuttum.

BÖLÜM 23

ANT

KAPILARLA DOLU BİR KORİDORDAYDIK. KAPILAR DA TAVANLAR da öyle şahsiyetsiz bir griye boyanmıştı ki bu gerçek bir renk bile sayılmamalıydı. Kollarımı ileri doğru uzattım. Koridorun genişliği bir nokta iki metreydi ve her iki tarafta da yirmişer kapı sayıyordum. Standart bir kapının eni ortalama 76 santim olurdu, kapıların aralarında kalan boşluklarsa Fergus'un boyundan birazcık daha azdı ki Fergus bir doksan üçtü (boyunun kaç olduğunu sorduğumda bana tuhaf bir tek bakış bile atmamıştı). Dolayısıyla, iki yüz altmış üç çarpı yirmi eşittir beş bin iki yüz altmış santimdi. Yani koridorun uzunluğu elli iki nokta altı metreydi. Kafamda bu kutucuğa bir tik atmak, dikkatimi diğer detaylara çevirmeme yetecek kadar kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı.

Her kapıda bir numara vardı. Ve biz 327 numaranın önünde dikiliyorduk.

Kapıların birçoğunda asma kilit bulunması ve bütün alanın hiç de davetkâr olmayan o gri renkli betondan yapılmış olması bana buranın bir depo olduğunu düşündürüyordu. Ortalık temizlik malzemesi kokuyordu, bir de havada belli belirsiz bir rutubet vardı. Bizim evin altındaki deponun aksine, ki annem orayı temizlemektense gör-

mezden gelmeyi yeğlediğini söylerdi, burası pırıl pırıldı.

Sinclair inildiyordu; çeteci çocuğun bıçakla elini kestiği yerden kan sızıyordu. Boyalı zemine damlayan kan minik bir gölet oluşturuyordu, bense bir sebepten gözlerimi oradan alamıyordum. Bir şeyler damladığı zaman ortaya çıkan şekilleri seviyordum. Birinin kan kaybedişini seyretmenin muhtemelen tuhaf olacağını fark ederek bakışlarımı çevirmek için kendimi zorladım.

Sinclair baktığımı gördü. "Neden sırt çantalarından birine temel ilkyardım malzemeleri koymadın ki?" dedi.

"Birkaç kez aklıma geldi, ama Boşluk'a döndüğümüzde hep unuttum," diye açıklama yaptım.

Kaşları çatık bir hâlde, sarı gömleğini başından yukarı çekip çıkardı ve yere attı. Ayağını gömleğin üzerine bastırarak tek kolu yırtıp kopardı ve acıdan gözlerini sımsıkı kapatarak kanayan avcuna sardı.

Cata bizden bir iki adım uzaklaştığı sırada o korkunç *ciyyk* sesi tekrar başladı. Ellerimi kulaklarıma bastırdım. Herkes de aynı şeyi yapıyordu ve hepimiz sanki açık ve net bir ipucu ortaya çıkıverecek, bize hangi yöne gideceğimizi gösterecekmiş gibi etrafa bakınıyorduk.

"Bence hangi kapının ardına bakmamız gerektiğini bulmamızı istiyor," diye bağırdı Fergus.

"Bunun köşesinden dönünce bir koridor daha varmış gibi görünüyor," dedi Cata. "Burada yüzlerce kapı olmalı!"

Fergus Cata'nın aksi yönüne doğru ilerledi ve elini kaldırdı. Birkaç adım daha gitti, sonra şöyle seslendi, "Bu tarafta ses alçalıyor!"

"Rüya Kapanı biraz daha az kötü olup da kulak zarlarımızı böyle patlatmak yerine şu sinir bozucu asansör müziğini çalmaya devam edemez miydi?" dedi Cata.

"İyi olmak isteseydi, bize Boşluk'ta geniş ekran bir televizyon-

la rahat koltuklar ayarlardı," dedi Sinclair. Sonra bana baktı. "Hey, bu da bir fikir!"

"Bir sonraki Boşluk'ta on dakikamız olacağını ve takip eden her Boşluk'un da birer dakika kısalacağını düşününce, en büyük önceliğimizin televizyon eğlencesi olması gerektiğini sanmıyorum," dediğimi duydum. Vay be. Yine George'u kanallıyordum. Ve Sinclair'ın sert bakışlarına bakılırsa, epey de iyi iş çıkarıyordum anlaşılan. Tuhaf geliyordu, ama George'un nasıl olsa benim beynimden çıktığını bildiğime göre, onun tarafından ele geçirilmiş gibi hissetmek yerine onu sahiplenebilirdim.

Koridorda ne kadar ilerlersek ciyaklama sesi de o kadar yumuşadı, ta ki 303 numaralı kapının önüne gelene ve gürültü durana kadar. Bu kapıda asma kilit yoktu. Cata kolu çevirdi. "Kilitli değil!" dedi.

Kafasını temkinli temkinli içeri uzatıp etrafa bakındı ve kapının sağ tarafındaki bir elektrik düğmesine bastı. Tavanda bir ışık açıldı ve ortaya... hiçbir şey çıkmadı. Köşelerdeki toz topakları dışında beton oda tamamen çıplaktı.

"Imm, burada ne yapacağız ki?" dedi Fergus. Ve Cata'yı geçip içeri girerek etrafa baktı. Ben de arkasından girdim.

Sinclair tereddütlüydü. "Bu aptallık değil mi, yani böyle bir yere girip..." sonra omuz silkti ve o da odaya adımını attı.

"İyi de ses sustu," dedi Cata. "Rüya bizi burada istiyor olmalı. Ama neden?"

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Fergus.

"On dört," dedim.

"Eh, o zaman elimizi çabuk tutalım da ne bulmamız gerekiyorsa bir an önce bulalım, çünkü Duvar'ın böyle bir depoda ortaya çıktığını düşünemiyorum," dedi Fergus.

Odanın içinde adını tam koyamadığım belli belirsiz bir koku vardı. Alışveriş merkezindeki zombilerin kokusuna benziyordu ama tam öyle de değildi. Meşum bir koku değil de, kederli bir kokuydu sanki. Tekrar kokladım. Bana eve girip çamaşır makinesinin arkasında ölen sincabı bulduğumuz zamanı hatırlatıyordu. Başta aynen böyle kokuyordu ve hiçbirimiz ne olduğunu anlayamamıştık. Sonra eyalet fuarındaki portatif tuvaletler gibi kokmaya başlamıştı ve annemle ikimiz, onun deyişiyle "kokulu hazine avına" çıkmış, sonra da çürümekte olan faili bulmuştuk.

Bu Köpek'i almadan önceydi, tabii. O olsa sincabı hemen bulurdu.

Yani belki burası da taze ölüm kokuyordu. Ama bu kulağa garip geleceği için ötekilere bir şey söylemedim.

"Durun! Burada bir şey var," dedi Cata, kapının arkasına bakarak.

"Anlaşılan birileri bodrumda parti yapmış," dedi Sinclair, yerden boş bir votka şişesi alarak.

"Bunlar sigara izmariti değil," dedi Fergus, şişenin yanındaki küllüğü eline alarak. "Votkalı esrar partisini kim böyle bir depoda yapar ki?"

"Anne-babası evdeyken burada takılan ve reşit olmayan biri. Tecrübeye dayalı falan konuşmuyorum bu arada," dedi Cata, ellerini masumiyetle havaya kaldırarak. Sonra odayı taradı. "Başka bir şey var mı?"

Ben de kapının öteki tarafında yerde bir tırnak buldum. Keskin ucunda gri renkli boya izi vardı.

"Evet, elimizde bir tırnak, bir boş şişe, bir de esrar izmaritleri var. Rüya Kapanı bunlarla ne yapmamızı istiyor acaba?" dedi Fergus, ama sözler daha ağzından çıkarken kapı birden çat diye çarpılıp kapandı.

Kolu zorladım. "Kilitli!" dedim. Aslında bunu tam söyledim denemezdi. Daha ziyade bir viyaklama gibiydi. Dehşetten gırtlağım kapanmıştı. Kolu sallayarak açmayı bir daha denedim.

Cata yanıma gelip kapıyı tekmeledi, sonra bütün ağırlığını kapıya verip topuzu çevirmeye çalıştı, ama yerinden kımıldamıyordu bile.

"Buraya girmeden önce küçük, kilitlenebilir bir yere girmenin aptalca olabileceğini söyleyecektim, ama bilinen bir şeyi tekrar etmeye gerek yok diye düşündüm," dedi Sinclair.

"Eh, ya buraya girecektik ya da o ciyaklama sesine katlanacaktık, o yüzden küçük, kilitlenebilir yer kazandı," dedi Fergus aksi aksi.

"Pekâlâ, çözelim şu işi," dedim, paniğimi susturup kendi düşüncelerimi duymaya çabalayarak. "Bu BethAnn'in rüyasının parçası nasıl olabilir? İlk girdiğimiz o yatak odasındaki iğrenç olay bir arkadaşının, hatta kız kardeşinin başına gelmiş olabilir. İkinci yerdeyse... belki bir çeteyle ilgili korkutucu bir tecrübe yaşadı ya da ürkütücü bir caddede takip edildi... belki de genel olarak öyle tiplerden korkuyordu."

"Doğrudan yaşadığımız tecrübelerden çıkan bir şey olmak zorunda değil," dedi Fergus. "Mağaradaki rüya gibi mesela. Ben gerçek hayatta kesinlikle öyle bir yerde bulunmadım."

"Peki burası?" dedi Cata. "BethAnn'in boş bir depoyla nasıl bir ilgisi olabilir? Onun buraya gelip içki içtiğini ya da esrar çektiğini hayal edemiyorum."

"Belki de bu binada yaşıyordu?" dedi Sinclair.

"O girdiğimiz oda BethAnn'in kız kardeşinin odasıysa, o zaman bu binada yaşıyor olamaz," dedim.

"Çok da önemli değil, yeter ki Duvar gelmeden önce buradan nasıl çıkacağımızı bulalım," dedi Fergus.

"Bakın! Burada bir şey var," dedi Cata yere çömelip kapının arkasını inceleyerek. "Birisi boyanın üzerine bir mesaj kazımış. Kesin senin bulduğun o tırnağı kullanmış, Ant."

Tırnağı havaya kaldırdım. Üzerindeki kalıntılar kapının koyu gri boyasıyla aynı renkti.

"İnsan neden kapının arkasına tırnağıyla mesaj kazır ki?" dedi Sinclair.

"Çünkü duvarlar beton," dedim.

"Demek istediğim o değildi," dedi Sinclair gözlerini devirerek.

"Tamam, şunu bir okumaya çalışalım," dedi Cata. "'Griffin Anderson. Doğum 2000. Hemen biri gelmezse... ölüm 2014. Kapıya yumruklarım kanayana kadar vurdum. Sesim kısılana kadar bağırdım. Açlıktan ölüyorum. Güçsüzüm. Halüsinasyonlar görüyorum, ayak sesleri duyduğumu zannediyorum. Onun geri geleceğini düşünüp duruyorum. Asla ama asla arkadaşlarınıza güvenmeyin. Birdenbire en kötü düşmanınız hâline gelebilirler. Hoşça kalın anne ve baba. Sizi seviyorum. Griff.'"

Cata döndü. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. "Aman Tanrım. Burada biri ölmüş." Sanki kapıda bulaşıcı bir hastalık varmış gibi geri geri uzaklaştı.

Griffin Anderson. Bu isim neden tanıdık geliyordu? Bir şey vardı... bir anı... tam da bilincimin ucundaydı, ama bağlantıyı kuramıyordum.

"Ne kadar zaman kaldı?" diye sordu Fergus bana.

İsmi hatırlamaya çalışmaktan vazgeçtim ve içsel saatime döndüm. "Altı dakika."

Fergus Cata'yı rahatlatmak ister gibi elini omzuna koydu. Cata da uzanıp onun elini tuttu. "Bunu Boşluk'ta düşünürüz," dedi Fergus yumuşakça. Teselli edercesine. Cata'dan hoşlanıyordu. "Ama

şimdi, buradan çıkmamız lazım. Bakalım kapı kolu ne kadar güçlü."

Cata geriledi ve Fergus kılıcıyla kapı koluna vurdu, ama sadece metal yamuldu.

"Havalandırmaya ne dersiniz?" dedim, tavanın en dibini göstererek. "Beni kaldırırsanız belki emekleyerek içine girebilirim."

Sinclair duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu ve düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

"Gel yardım et bana!" diye üsteledim.

"Düşünüyorum!" diye cevap verdi kaşlarını çatarak.

Fergus ona bıkkın bir bakış fırlattı ve dipteki duvara gidip orada elleriyle beşik yaptı. Tek ayağımla eline bastım, beni havaya kaldırdı. "Dengeni sağlayarak omuzlarıma çık," dedi.

Bir iki manevrayla dikilir pozisyona geçtim, parmaklarımı metal ızgarayı yerinde tutan vidaların üzerinde gezdirirken Fergus da ayak bileklerimden tuttu. "Keşke Boşluk'tayken tornavida yapmayı akıl etseydim," dedim. Ve bıçağımı kılıfından çıkarıp havalandırma kapağını kanırtmaya çalıştım.

İlk güm sesi geldiğinde henüz sadece bir vidayı yerinden çıkartmayı başarmıştım. Gümleme her zamankinden daha yankılı ve uzaktan gelmişti, ama yine de bulunduğumuz yerdeki zemini titretmişti. Dengemi kaybeder gibi oldum ve debelenirken bıçak elimden düştü, ama tavana tutunarak kendimi düzeltmeyi başardım.

"İyi misin?" dedi Fergus, ayak bileklerimi daha da sıkı kavrayarak.

"İyiyim," dedim ve bıçağı Sinclair'dan alarak, vidalarla olan mücadeleme yeniden başladım.

Odanın diğer tarafında Cata hâlâ kapı topuzuna saldırıyordu, topuzu aşağı yukarı sallıyor, zorluyor, kilidi açmaya uğraşıyordu. "Olmayacak, arkadaşlar," dedi, sesinde bir histeri tınısıyla.

Çalışmaya devam ettim. Öbür vida da çıktı ve kapak şangır şungur aşağı düştü. Deliğin içine doğru uzandım ve ellerimle etrafa dokunarak metal hava bacasının boyutlarını ölçtüm. "Benim buraya sığmam imkânsız!" diye bağırdım.

İkinci gümleme ilkinden daha güçlü bir şekilde geldi. Bu sefer dengemi koruyamadım ve Fergus'un üstünden öteye doğru yuvarlandım. Neyse ki Sinclair önümdeydi ve beni yarı yakalayarak yarı yere bırakarak düşüşümü yavaşlattı.

Hepimiz panik hâlde, nefes nefese birbirimize baktık. "Duvar'ı kaçırırsak ne olacak?" dedi Cata.

"Sonraki rüyaya geçeceğiz," dedi Fergus. "Ama ben öyle direkt geçiş yaptığım zaman, göğsümün üstüne oturmuş suratımı soyan bir palyaçoyla uyanmıştım. Hazırlanmaya, hatta etrafa bakınmaya bile vaktin olmuyor."

"O Deri Suratlı herifle tekrar karşılaşmasak iyi olur yalnız," dedim. "Çünkü bir kez daha testereden kaçmayı kaldıramayacağım."

Sonra, durduk yere, Sinclair uzun uzun bir iç çekti. Arka cebine uzandı ve bir dizi anahtar çıkardı.

"Tabuttaki anahtarlar!" dedi Cata nefesi kesilecek gibi. Sinclair geniş adımlarla kapıya doğru gitti, anahtarlardan birini seçti, kilide soktu ve kapıyı pürüzsüz tek bir hareketle açtı.

Fergus, Cata ve ben şok içinde birbirimize bakakaldık.

"Duvar'a yetişmek istiyorsanız, kımıldasanız iyi olur," diye geveledi Sinclair hiç arkasına dönüp bakmadan. Sonra koridora koştu ve en sondan sağa döndü. Nereye gittiğini gayet iyi biliyordu.

Ben de arkasından fırladım, Fergus ve Cata da peşimden geldiler. Köşeyi dönünce Sinclair'ın bir asansörün düğmesine arka arkaya basmakta olduğunu gördüm. Sonra fikrini değiştirdi ve bir hışımla asansörün yanındaki kapıyı savurup açtı. Onu takip ettim. Koşar

adım bir kat merdiven tırmandı ve başka bir kapıyı açtı. Aynalarla bezenmiş, kırmızı halılı, lüks bir lobiye çıktık. Resepsiyonda üniformalı bir görevli duruyordu.

"Duvar hemen dışarıda!" dedi Sinclair, döner cam kapıya doğru atılarak.

"Lobide koşmak yok, Bay Hartford!" diye seslendi kapı görevlisi.

"Neler oluyor?" diye bağırdığım sırada, Sinclair kürk mantolu yaşlıca bir kadına çarptı.

"Hakikaten! Thomas, bu holiganları hemen durdur!" diye cırladı kadın, resepsiyondaki adama.

Sinclair döner kapının içine koştu ve diğer tarafa geçer geçmez Duvar'ın siyahlığı içinde kayboldu. Ben de dönmekte olan camların içine adımımı attım ve olanca gücümle ittirdim. Ama alet gacır gucur ederek durdu ve lobiyle dışarıdaki Siyah duvar arasında sıkışıp kaldım. Fergus'la Cata da benim arkamdaki kompartımanda sıkışmışlardı.

"İttirmeyin," diye bağırdı kapı görevlisi, "kendi kendine hareket etmesi lazım!"

"Duvar'ı kaçıracağız!" diye bağırdım, sesim dehşet içinde çatallanarak. Cama beş kez vurdum. Ne bana ne de kapıya faydası oldu. Sonra dişliler gıcırdadı ve kapı aniden ileri doğru yalpaladı. Ve daha dönüşünü tam bitirmeden, aradan sıyrılıp çıkarak Boşluk'un karanlığına kayıverdim.

BÖLÜM 24

JAIME

EŞYALARIMI TOPLADIM. MONTUMU. KİTAP ÇANTAMI. DEFTERİMİ. Çizelgeleri katladım ve çantama soktum. Birinin bir şey söylemesini bekliyordum, ama söylemediler. Diğer her şeyi aynen bulduğum gibi bıraktım.

Doktorlar o kadar sinirliydiler ki gidişimi bile seyretmediler. Dört deneğe son bir kez baktım ve onlara yarı dua yarı pozitif enerji sayılabilecek dileklerimi göndererek kapıdan çıktım.

Resepsiyona uğradım ve kızdan telefonumu istedim. "İmzalayın," diye buyurduktan sonra çekmeceye uzanıp telefonumu aldı ve tezgâhın üstüne, önüme bıraktı.

Camlı kapılardan dışarı, soğuk mart akşamına çıktım. Otopark neredeyse bomboştu. Yine sanki o uzay gemisinden bambaşka bir gezegene inmişim hissinin aynısını yaşayarak, zombi gibi arabama doğru yürüdüm.

Şimdi ne olacaktı peki? Öylece eve dönemezdim. Bu işi böyle bırakamazdım. O çocuklar ölecekti ve şu yeryüzünde başlarına gerçekten ne geldiğini bilen tek insan bendim. Hayatlarını kurtaracak uzman kişi olduğum gibi yanılgılar içinde olmasam da, yine de

bir sorumluluğum vardı. Neler olduğunu açıklayamıyordum. Ama Zhu'yla Vesper'a videoları bir seyrettirebilseydim, o zaman duruma olması gerektiği gibi yaklaşabilirlerdi: yani bu çocukların bir tür psişik bağlantı hâlinde oldukları, ortak bir bilincin içine sıkışıp kaldıkları ve bir yandan da sürekli olarak ölümcül durumlara karşı koydukları bilgisiyle hareket edebilirlerdi.

Onları uyandıramıyorlarsa bile en azından belki rüya görmelerini engellemeye çalışabilirlerdi. İyileşene kadar onları beyin dalgalarının aktif olmadığı gerçek bir tıbbi komaya sokabilirlerdi.

Otoparkta, arabamın içinde sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ne yapacağımı bilmez hâlde öylece oturdum. Olanların üzerinden tekrar tekrar geçtim. Doktorların beni dinlemesi için neyi farklı söylemeliydim ki?

On dakikalık bir kararsızlıktan sonra arabayı çalıştırdım ve sürmeye başladım. Nereye gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bizim okula kırk beş dakikalık bir mesafede olsa da, Larkmont'u o kadar iyi bilmiyordum.

Saat neredeyse yedi buçuk olmuştu. Karnım pek aç değildi, ama oturmaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Bir restoran ya da kafe gözüme kestirmeye çalıştım. Ve hemen sonraki kavşakta tam da ihtiyacım olan şeyi gördüm. Denny'nin Yeri. Beyin hücrelerini canlandırmakta yedi-yirmi dört verilen kahvaltının üstüne yoktu.

Restoranın kapısının yakınına park ettim ve dizüstü bilgisayarımı her zaman sakladığım yerden, sağ ön koltuğun altından çıkarıp yanıma alarak içeri girdim. Köşe bir masaya geçtim, Wi-Fi şifresini istedim ve Grand Slam isimli kahvaltıyı söyledim. Kahvenin ne kadar kötü olduğu önemli değildi; öyle bir şok hâlindeydim ki tat alma tomurcuklarım çalışmıyordu.

Ne yapabilirdim?

Ya da belki sormam gereken soru şu olmalıydı, *yapabilseydim* ne *yapardım*?

A Planım, beyin dalgası monitörünü baştan başlatabilseydik hipotezimin ispatlanabilecek olmasıydı. Zhu bu planı reddetmişti. B Planımsa doktorlara videoları göstermekti. Böylece deneklerin rüya görüyor olduklarına dair yeterli kanıt sunulmuş olacak ve doktorlar gerekli adımları atacaklardı. Bu da büyük bir hezimetle sonuçlanmıştı.

Öyleyse, hipotezimi birilerine kanıtlamayı unutacaktım. Elimde kalan tek plan direkt bir müdahaleydi. Ama bu da öyle çılgınca geliyordu ki, nasıl olacağını bile hayal edemiyordum.

Videolarla ilgili kafamı kurcalayan bir şey vardı. O da içlerinden üç kişinin gerçekten rüyalardan çıkmış olmasıydı. Bilinçli hâle geri dönmüşlerdi. Ve bu tam da kalp atışları düz çizgiye girerken olmuştu.

İkisi, yani Remi ve BethAnn, sanki rüyada ölmek üzereymiş... hatta neredeyse ölmüş gibi ifadeler vermişlerdi. BethAnn vurulduğunu söylemişti, Remi'yse açıkça ölmekte olduğunu belirtmişti. Ama Fergus farklıydı. Sanki göğsünden bir şey çekip çıkarmak ister gibi o hareketi yapıp duruyordu. Yaralandığını söylemişti, ama ölüyorum dememişti. Sanki uyanabilirmiş, ama uyanmamayı seçmiş gibi bir hâli vardı. Bir de geri dönmesi gerektiğini söylemişti.

Ya işin püf noktası bu çocukları uyanmalarına olanak sağlayacak kadar ölüme yaklaştırmak, ama öldürecek noktaya da getirmemekse diye düşündüm. O zaman tıbbi müdahaleyle yaşama döndürülmeleri gerekirdi.

Avcumla yüzümü kapadım. Bu duyduğum en aptalca plandı. Hem işe yarayacak olsa bile, böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim ki? Zhu ve Vesper benim deli olduğumu düşünüyorlardı. Söyleyeceğim baş-

ka herhangi bir şeyi dinlemeyeceklerdi. İçeri sızıp bu işi kendim yapmalıydım. Ama nasıl? Araştırmacılar zaten odayı bir daha terk etmeyeceklerini söylemişlerdi.

Net olan bir şey varsa o da o çocukların bir an önce uyandırılmadıkları takdirde ölecek olmalarıydı. Doktorlar durumlarını stabil hâle getirmeye çalışıyorlardı çalışmasına ama o başarısız elektroşok girişiminden sonra daha başka bir planları yoktu.

Kahvaltım geldi. Domuz pastırmasına gömülüp, bir yandan da yumurtayı didiklerken bütün olayı kafamda evirip çevirdim. Üç deneğin uyanma anlarını. Söyledikleri sözleri. Verdikleri mesajları: *Beni öldürdüler.* Ölüyorum. Ve, *Onları bırakamam.*

Görünen oydu ki denekler geri gelmek için bilinçli bir karar vermek –ki bu Fergus'un yapmaya hazır olmadığı bir şeydi– ve atlayışı yapmak için yeterince stabil bir durumda olmak zorundaydılar. Ne kadar çok düşünürsem, bu planın işe yarayabileceğine o kadar çok inanıyordum.

Bilgisayarımı açtım ve internete bağlandım. Bilgisayar korsanı arkadaşım Hal'e bir not yazdım.

Yine ben! Bir iyilik daha isteyeceğim. Yemin ederim sana bunu telafi edeceğim. Son ama en son ricam: İki cep telefonuna sana ait olmayan bir numaradan mesaj atabilir misin?

BÖLÜM 25

CATA

"BU SENİN RÜYANDI!" DİYE BAS BAS BAĞIRDIM, DAHA GÖZLERİMİ bile açmadan. Sinclair'ı bulmak için başımı deli gibi sağa sola çevirdim. Ve sonra taarruza geçtim. Tam ayağa kalkmaya çalıştığı sırada gidip onu öyle bir ittirdim ki arkaya doğru düştü. "Bu ne halttı şimdi, Sinclair? Başından beri kendi rüyan olduğunu bildiğin hâlde neden BethAnn'in rüyasıymış gibi davrandın?"

"Çünkü mezar rüyası da onundu," dedi Fergus, yanıma gelip benimle birlikte Sinclair'ın tepesine dikilerek. "Öyle değil mi? O anahtarın ne işe yaradığını gayet iyi biliyordun. Kilide sokmadan önce bakmadın bile."

Sinclair emekleye emekleye bizden uzaklaşıp zar zor ayağa kalktı. Ve kollarını daha fazla yaklaşmamıza engel olacak biçimde, meydan okurcasına önünde kavuşturdu.

Ant de defterini açıp bir sayfayı inceleye inceleye yanımıza geldi. "Mezarlık rüyası," dedi. "Siz üç ölü gençle beraber yerin altına gömülüydünüz. İsimleri yazmaya fırsatım olmamıştı, ama şimdi hatırlıyorum. Mezar taşında Faith Lemaire, Etemad Khayyam ve Griffin Anderson yazıyordu; on altı, on altı ve on dört yaşındalardı."

George'un fotografik hafızası vardı, dedim içimden. *Dolayısıyla, tabii ki, Ant'in de vardı.*

Sinclair bize kibirli kibirli bakmaya devam ediyor, kendini savunmaya bile çalışmıyordu. Fergus bana döndü. "Cata, My Little Pony saati tabuttaydı dedin. Anahtarlar da öyle. Peki üçüncü çocuğun elinde ne vardı?" diye sordu.

"Bir bıçak," dedim. Bir an düşündüm. "Saat, rüyanın o kızın odasında geçen kısmıyla alakalıydı. Anahtar depodaki kısmıyla alakalıydı. Sokak çetesi kısmında da bir sürü bıçak vardı..."

Ant Sinclair'a baktı. "O kan bataklığının içine emildiğimiz sırada çocuklardan bir tanesi sana, 'Bence bu sende kalmalı' dedi ve o bıçakla elini kesti. Neden bıçağın sende kalması gerektiğini düşündü? Bir çocuğun 'kendi bıçağının üstüne düştüğü trajik bir kazadan' bahsettiler. Seni oradan mı tanıyorlardı?"

Sinclair kapana kısılmış bir hayvan gibi bizi izliyordu: Tehdit edildiğini hissediyor ve kaçmanın bir yolunu arıyor gibiydi.

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Beni yakaladınız. Bunlar benim rüyalarımdı. Elime kelepçe de bağlayın bari. Evet intikam rüyaları görüyorum. Herkes nefret ettiği insanları incitmenin rüyasını görmez mi?" dedi.

"Demek o yüzden kurtlu cesetlerin olduğu o tabutta yatarken o kadar da şaşırmış görünmüyordun," dedim, o koşullar altında Sinclair'ın ne kadar da sakin göründüğünü anımsayarak. Ve hafızamdaki o iğrenç yere dönme izni verdim kendime.

"Tabutun yerin altında olduğunu biliyordun, demek ki daha önce orada bulunmuştun. Biz daha saati bulmadan tabutun içindeki tık tık sesinin ondan geldiğini de biliyordun. Zaten o av bıçağını gördüğün andaki nidandan şüphelenmiştim. Rüya sana ait olabilir mi diye ta o zaman düşünmüştüm."

"Tam bir küçük Sherlock Holmes değil misin ama?" diye cevap verdi Sinclair. Suratı her geçen saniye daha da çirkinleşiyordu. Sanki içinde tuttuğu bir kin ve nefret denizi şimdi gözeneklerinden dışarı sızıyordu.

"Mezar taşındaki şiir nasıldı?" dedi Ant, bizi duymazdan gelerek. Hafızasına uzandı ve şiiri çekip aldı:

"Hain, tatlı yalanların üstüne bal döktü.

Tek istediği kurbanlarının sevgisiydi.

Çünkü kuzuyu kandırmak kurda en büyük ödüldür.

Ve canavarın maskesinin düştüğü tek yer ölümdür."

"O çocukları kandırdın," dedi Fergus. "Onlarla arkadaşlık kurup onları oyuna getirdin."

"Hepiniz bir şeyi unutuyor gibisiniz. Bunlar kahrolasıca birer RÜYA. Bilinçaltımızdan geliyorlar, ama gerçek hayatı temsil etmiyorlar. Cata, gerçekten senin evinde yaşayan derisiz bir adam mı vardı?" dedi Sinclair.

Hayır diye cevap verecek oldum, ama sonra, Sinclair'ın bunu ifade ediş şeklinden dolayı duraksadım. Evimde *yaşayan* derisiz bir adam.

Deri neydi? Bir bariyer. Ve babamın benimle hiç bariyeri yoktu. *Derisi Yüzülmüş Adam aslında babam*, dedim içimden. Bunu fark edince mideme bir yumruk yemiş gibi oldum ve gruptan uzaklaştım.

"Pekâlâ..." dedi Sinclair. "Ya siz ikiniz?" diye söze devam ettiğini duydum. "Balçıklı mağarada bir Mavi Gollum Baba ve ölüm sirki işleten Stephen King–tarzı palyaçolar, öyle mi? O rüyalarda ne kadar gerçeklik payı vardı peki?"

Kimse cevap vermedi. "Senin rüyalarında farklı bir şey vardı ama," dedi Ant.

"Neden mezarlıkta yalan söyledin o zaman?" diye üsteledi Fergus. "Hepimiz en derin, en karanlık rüyalarımıza sahip çıkarken, sen inkâr ettin."

"İnsanları kişisel alanıma sokmayı sevmiyorum," diye cevap verdi Sinclair.

"Kişisel alanında neredeyse ölüyorduk," dedi Fergus. "O yüzden onun hakkında biraz daha fazla şey bilmek faydalı olurdu."

Sinclair omuz silkti.

Derisi Yüzülmüş Adam'ın kimliği hakkındaki aydınlanışımı zihnimin bir köşesinde duran ve böyle durumlarda, yani akıl sağlığımın tehdit altında olduğu anlarda çok işe yarayan kutucuğa geri sokmayı başarmıştım.

Ant'e döndüm. "Sen deneyden önceki bilgilendirme toplantısında herkesi gördüğünü hatırlamıştın. Sinclair'ı anımsıyor musun? Çünkü ben anımsamıyorum."

"Hey," dedi Sinclair. "Ben burada dikiliyorum."

"Evet, ama geçmişte bir şeyleri çözmek için hiçbir zaman katılım göstermedin. Şimdi birdenbire neden yardımcı olasın ki?"

Ant defterinde başka bir sayfaya geçti ve düşünmeye koyuldu. Sonra gözleri büyüyerek dönüp Sinclair'a baktı. "Fergus haricinde herkesi gördüğümü hatırlıyorum, ama onlar da Cata'yla birbirlerini görmüşler. BethAnn'i gördüm, Remi'yi teyzesiyle gördüm, çocuksuz gelmiş o anne-babayı gördüm ki tahminimce Brett'in ebeveynleriydiler. Ama son grubu şimdi hatırlıyorum. Salonun sağ orta kısmında oturuyorlardı," dedi, görüntüyü aklına getirmek için gözlerini sımsıkı kapadı.

"Birlikte oturan bir kadınla adam vardı. Yanık tenliydiler. İyi giyimliydiler. Saçları zenginlerinki gibiydi. Ve yanlarında sana hiç de benzemeyen bir çocuk oturuyordu. Koyu sarı saçlı ve çilliydi. Üste-

lik film yıldızı gibi de görünmüyordu," diye devam etti.

Sinclair gözle görülür derecede rahatsız olmuştu.

"Hey, onu hatırladım!" dedim. "Ve... aman Tanrım... ben onu tekrar gördüm! Benim evimdeki rüyada. Bir anlığına... sadece bir saniyeliğine... kendin gibi gözükmedin, Sinclair. O çocuk gibi göründün! Ama gözümü kırpmamla tekrar bu hâline döndün."

"Şu zombi aşk filmindeki gibi. Nicholas diye bir çocuk vardı ya hani," diye ekledi Fergus. "Benzerlik çarpıcı."

Sinclair iç çekerek gözlerini devirdi.

Ant ona baktı. "Rüya Kapanı'nda kendimizi nasıl hayal ediyorsak öyle görünüyoruz. Sen de kendini yakışıklı bir film yıldızı gibi görüyorsun. Ve bu imajı saatlerdir sürdürebildin, hem de son derece stresli koşullar altında. Sadece bir kez kayma göstermişsin, onu da Cata fark etmiş. Böyle bir aldatmaca çevirmeyi becermek için insanın gerçekten sanrı içinde olması lazım. Grandiyöz sanrılarından muzdarip olması lazım daha doğrusu," dedi.

"Yani psikopat," diye Ant'in konuşmasına noktayı koydu Fergus.

Soluğum kesilecek gibiydi. "Aman Tanrım, psikopat sensin! Bir de bizi Remi'nin olduğuna inandırmaya çalıştın!" dedim.

"Yalnız o teoriyi ortaya atan ben değilim," dedi Sinclair. "Ayrıca kim bilir? Belki de psikopattı!"

"O muhafızı gözünü bile kırpmadan katlettin. Aynen kaplanı katlettiğin gibi. Fergus'a yapılan ikazda bahsedilen kişi sensin," diye üsteledim.

"Laboratuvar *rüyasındaki* mi?" diye sordu Sinclair eleştirel bir havayla. "O ikazı ne kadar ciddiye almamız gerektiğinden emin değilim."

"Uyarı gerçek olmasa bile... Fergus'un zihninin bir yaratımı olsa

bile," dedi Ant, "demek ki bilinçaltı senin gerçek yüzünü algılayabilecek kadar idrakliymiş."

"Bundan bu kadar emin olmanı sağlayan ne?" dedi Sinclair.

"Yüz ifadelerinin hiçbirini okuyamıyorum," dedi Ant.

Sinclair'ın yüzü bir saniye boyunca bomboş kaldı, sonra doğrudan Ant'e odaklanarak cevap verdi, "Dinle. Kalıplara oturtulmayı sevmediğini söyleyen sendin. Öyleyse beni de bir kalıba sokma. *Psikopat* dediğin kategorinin içine giren özelliklerim olsa bile bunlar aynı zamanda *sosyopat* ve *narsist* teşhislerinin de kapsamına giriyor. Bence, her durumda, kabul edilebilir terim 'antisosyal kişilik bozukluğu'dur. Ve senin de daha önce söylediğin gibi, bu illa da kötü bir şey demek değildir."

"İnsanları manipüle etme, birbirlerine düşürme, yalan söyleme... Bunlar kötü şeyler değil mi?" dedim, suçlayıcı bir şekilde

"O ara sokaktaki çeteyi manipüle ettiğimde iyi bir şey olduğu anlaşıldı ama," dedi sırıtarak.

Hepimiz şok içinde susup kaldık.

"Demek o yüzden birbirlerine saldırdılar. Rüya senin rüyandı, o sayede de onları manipüle ettin!" dedim.

"Ve arada da hayatınızı kurtardım," dedi Sinclair kendini beğenmişçe.

"Ama... bir dakika," dedim. "Beni George'a karşı doldurmaya çalışmıştın, bize emirler yağdırıyor falan diye. Her birimizden bir şey istediğinde bizimle yakınlık kurmaya çalıştın. O çocuklarla da yakınlık kurdun, değil mi? *Şiirin 'hain yalanların üstüne bal döktü, bütün istediği kurbanlarının sevgisiydi' kısmı bu oluyor, değil mi?" dedim.*

"Herkes insanlara kendini sevdirmek için bir şeyler yapar. Ayrıca intikam ya da manipülasyon düşüncelerim olsa bile bu illa da o düşünceleri gerçekleştireceğim anlamına gelmez."

"Bunları da oturup çalıştığın için biliyorsun herhâlde?" dedi Ant, ona pis pis bakarak.

"Bom," dedi Fergus.

"Size söylüyorum, benim rüyalarım da en az sizinkiler kadar kurmaca. Bana inanıp inanmamanız da önemli değil. Tehlikeli, şiddete meyilli, katil bir psikopat olsaydım bile, ki sizi temin ederim değilim... içinizden birine zarar vermek çıkarıma olmazdı. Buradan çıkmak için hepimizin birbirimize ihtiyacı var," dedi Sinclair.

O sözlerini henüz bitirirken, göz ucuyla mavi floresan ışıkları gördüm ve arkasından ilk gümlemenin yankılanışım duydum.

"Nasıl yaa..." diyecek oldu Fergus, kocaman açtığı gözleriyle Ant'e bakarak.

"On dakika doldu," dedi Ant omzunu silkerek. "Bütün zamanımız bu kadardı işte. Sonraki Boşluk dokuz dakika sürecek."

Gözlerimizi dikip Sinclair'a baktık. Herkes aynı şeyi düşünüyordu... o bile. "Sonraki rüyaya adımımızı atar atmaz hepinizi öldürecekmişim gibi bakmayın bana," dedi. "Ki bu arada, durumun gösterdiği kadarıyla, bu rüya seninki olacak, Ant."

Koluma girmek için uzandı. Tereddüt ederek burnumu buruştursam da sonunda koluna girdim. Öbür tarafına Ant geçmek zorunda kalmasın diye Fergus araya girip diğer kolunu kendine aldı ve Sinclair'a bakıp, "Artık kim olduğunu bildiğimize göre film yıldızı gibi görüneceğim diye uğraşıp durmak zorunda değilsin."dedi. O sırada ikinci gümbürtü koptu.

"Uğraşan kim?" dedi Sinclair. "Ant'in dediği gibi, kendimizi nasıl algılıyorsak öyle görünüyoruz. Gerçekten yüksek bir öz değere sahip olmanın nesi kötü?"

Fergus başını iki yana salladı. "Sanrılı," diye mırıldandı.

Ant kolumu sımsıkı sıktı. "Her şey iyi olacak," dedim güvence verircesine, hiç düşünmeden.

"Nereden biliyorsun?" dedi. "Herhangi bir şeyin tekrar iyi olacağını nasıl hayal edebiliyorsun?"

BÖLÜM 26

JAIME

ZAMANLARI VE YERLERİ HIZLI HIZLI NOT EDİYORDUM. BU İŞİN çok kısıtlı bir sürede yapılması gerekecekti... yapılabilirse tabii. Denekler bir sonraki REM'siz uyku penceresine girmeden önce kliniğe dönüp laboratuvara geri inmem gerekiyordu. Hesaplarıma göre, şu anda REM'deydiler, kırk dakika sonra REM'den çıkacaklardı ve sonraki rüyaya dalmadan önce sadece dokuz dakika stabil kalabileceklerdi.

Kliniğe geri dönmem on beş dakika sürerdi. Hemen çıkmak zorundaydım. Elimi kaldırıp hesabı istedikten sonra kahvemin kalanını kafama diktim. Hal'den hâlâ cevap gelmemişti ve telefonu da bende hiç olmamıştı. Mesajımı alacağına, istediğim şeyi yapmaya gönüllü (ve muktedir) olacağına ve zamanında yapabileceğine güvenmekten başka çarem yoktu.

Yaşama döndürme prosedürü hakkında İnternette bulduklarımı son bir kez daha inceledim: *Solunum cihazı kaç dakika kapalı kalırsa ne olur? Hasta diriltilmeden önce ne kadar süre düz çizgide kalabilir? Kalp temposunu ayarlayan aygıtın manuel olarak kapatılması ve insan vücudu üzerindeki etkileri.*

Bunu yapabilirdim. Yapabileceğimi biliyordum. Ve yapamaz-

sam, yine de ilk yardım ekibinin onları hayata döndürmesi için yeterli bir zaman olacaktı. Ölmeleri gerekmiyordu. Sadece ölüme yaklaşmaları lazımdı.

Avuç içlerim yapış yapıştı, masaya bir onluk bırakıp bilgisayarımı çantasına koyarken elimin ayağımın titrediğini hissettim. Tehlikeyi düşünemezdim, yoksa cesaretimi kaybedecektim. Otoparka çıktığımda buz gibi hava yakamdan içeri girip enseme vurdu. İçim ürperdi, ama soğuktan değil.

Arabaya binip tekrar Pasithea kliniğine doğru yola çıktığımda kafamı dağıtmak için radyoyu açtım. Klasik rock istasyonunun çaldığı şarkıyı duyunca, ağlasam mı gülsem mi bilemedim.

Savaş rüyaları, yalancı rüyaları
Ejderha ateşi rüyaları
Ve ısıracak şeylerin rüyaları
Çıkış ışık
Giriş gece
Elimi tut
Düşler ülkesine gidiyoruz

Metallica sanki aklımı okumuş gibi külüstür arabamın hoparlörlerinde uyuyanlarla ilgili şarkı söylüyordu. Ama Hal kendisinden bekleneni yerine getirmediği sürece, o dört çocuk düşler ülkesinden bir daha hiç kaçamayabilirlerdi.

Kliniğin otoparkına girip park ettikten sonra telefonuma baktım. Sekizi yirmi beş geçiyordu. Denekler REM dışı uykuya geçiş yapana kadar on sekiz dakikam vardı.

Kapıdan girip resepsiyonisti atlattıktan sonra aşağı inip gizlice laboratuvara girmek için on sekiz dakika. Üstelik Hal'den hâlâ cevap yoktu. Başımı direksiyona yasladım. Olacak bir iş değildi zaten. Deli miydim ben? Mesih kompleksim falan mı vardı yoksa? Ben kim olu-

yordum da ölmekte olan bu çocuklar için bir şey yapabileceğimi, bir şey yapmam gerektiğini düşünüyordum?

Ve o sırada telefonumdan çın diye ses geldi. Hal'den mesaj gelmişti: *Kartal iniş yaptı.*

Arabadan dışarı atlayıp kliniğin girişine doğru koştum.

BÖLÜM 27

ANT

BİR BOTUN İÇİNDE OTURUYORDUK. YANİ, GERÇEK BİR BOT değildi aslında, ama hani şu iç mekânda nehir keşfi aktivitesi olan her karnavalda bulunan ve raylar üzerinde giden sahte botlardandı. Korsan seyirleri, aşk tünelleri, perili ev turları... hepsinde sizi bulanık sularla çevrili küçücük bir alana kayışla bağlayarak, sergilenen şeylere bakmaya zorluyorlardı.

Bot dört kişilikti ve çok şükür ki yanımda Fergus oturuyordu. Hiç tereddüt etmeden elini tuttum, o da elimi iki elinin arasına aldı. Cata'yla Sinclair da arkamızdaki koltukta oturuyorlardı. Cata ondan uzak durmak için en uca kadar kaymış, kendi tarafındaki kapıya dayanmıştı. Sinclair'sa bunu hiç fark etmemiş gibi davranıyordu, ama yüzünde gri bir öfke bulutu vardı.

Bir an ortalık kapkara oldu, klor kokusuyla birlikte çöken koyu bir sis ve suyun şap şap bota vuruşundan başka hiçbir şey yoktu, sonra bütün ışıklar açıldı ve kendimizi Disney parklarındaki "Küçük Dünya"nın düşük bütçeli versiyonunun içinde buluverdik.

Bir kâbusta olduğumuza hiç şüphe yoktu. Üç yaşındayken annemlerle Disney'e gittiğimde öyle fena olmuştum ki, bütün turu durdurmak zorunda kalmışlar, beni 'karaya' taşıması için şu plastik

balıkçı tulumlarından giymiş bir adam göndermişler ve beni minyatür bir Eyfel Kulesinin arkasındaki gizli kapıdan dışarı çıkarmışlardı.

"'Küçük Dünya'! Çocukken bunu çok severdim!" dedi Cata.

Bense o kadar dehşet içindeydim ki konuşamıyordum bile. "Neden korkuyorsun, Ant?" diye sordu Fergus bana yumuşakça. "Eğlence parklarının en az korkutucu turu budur. Bebekleri aldıkları turdur."

"Bu turla ilgili her şey doğaya aykırı," dedim. "Su tam olarak bir buçuk metre derinlikte ve öyle koyu bir yeşile boyanmış ki dibini göremiyorsun. Botlar suda bile yüzmüyorlar, rayların üzerinde gidiyorlar. Florida'da biri geçenlerde elini aşağı sıkıştırıp iki parmağını kopardı."

"Eh, o zaman ellerimizi botun altına sokmayız," dedi Sinclair, sesinden alaycılık akarak. Artık saklayacak bir şeyi kalmamıştı.

"Şunların yüzlerine bir bakın," dedim, onu duymazdan gelerek. "Özel ses efektleriyle donatılmış üç yüz tane oyuncak bebek ve hepsinin suratı birbiriyle aynı. Sadece farklı renklere boyanmışlar ve değişik peruklar takmışlar. Ki bu da, bölgesel yüz farklılıklarından (dolayısıyla ırkçı stereotipleştirmeden) kaçınıyor olsa da, tamamen aynı suratın üç yüz versiyonunun birden bize bakıyor olması demek."

Bir an herkes sessiz kaldı; tahminimce bu ürkünç bebeklerin birbiriyle tıpatıp aynı yüz hatlarını inceliyorlardı. Kıvırcık sarı saçlı, mavi kabarık salopet elbiseli bir çoban kız bize hoş geldiniz der gibi çomağını sallarken pofidik koyunları da sonsuz bir döngü içinde tekrar tekrar döndükleri çarkta neşeli neşeli atlayıp zıplıyorlardı.

Diğer tarafımızdaysa, Hollandalı çocuklar pencerelerine laleler dizilmiş bir yel değirmeninin yanında sürekli sekiz çizerek buz pateni yapıyorlardı ki buz pateni sezonunda çiçek açacak bu laleler herhâlde biyogenetik mühendislikle yapılmıştı.

Her şey sahteydi. Sahtelikten nefret ediyordum. Sahtelik beni dehşete düşürüyordu. Ve şapkamın rahatlatıcı kulaklıklarıyla sımsıkı yumuşacık eldivenlerim beni bu sahtelikten yalıtmaya yetmiyordu. Korumaya yetmiyordu. Her şeyimle Fergus'a tutundum.

"Nesi korkunç anlamıyorum," dedi Sinclair. "Hepsi şirin, güleç ve eminim kimsenin giymediği, aptal ulusal kıyafetler giymişler, bunda ne var ki?"

"Gülümsüyorlar," dedim.

Sinclair şaşırdı.

"Kahvecilerde baristaların kullandığı tarzda bir gülümseme bu. Hani bazen gözlerinle uyumlu olmayan bir şekilde *gülüyorsun* ya, öyle bir şey, o yüzden de benim yüz tanıma kartlarım arasında yok. Yani gerçek değil."

"Hey!" dedi Sinclair. "Kendi güven sorunlarının acısını benden çıkarma. Hem sen daha kart ezberlemeden bir insanın ne hissettiğini bile anlayamıyorsan..."

Fergus komple arkaya döndü. Ve Sinclair'ın tiradı yavaşça tükenerek son buldu. "Bana bak," dedi Fergus. "Hakkında ikaz edildiğim veya edilmediğim psikopat sen olsan da olmasan da, kâbuslarında olup biten o vahşiyane şeylerin sadece o kendi tuhaf intikam fikirlerinden ibaret olduğunu gerçekten kanıtlayana kadar gözüm üzerinde. O yüzden bizden herhangi biriyle uğraşmaya kalkma.

"Hepimizin kendine göre sorunları var. Ama buradan kurtulmak için birbirimize de ihtiyacımız var. Ve madem olmadığın bir şey gibi gözükmekte bu kadar iyisin, o zaman lütfen, en azından şu rüya bitene kadar, numaradan da olsa normal, düzgün bir insanmış gibi davran."

Cata kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi. Sinclair'ın gözlerinde sadece beş saniye kadar süren katıksız bir nefret gördüm, ama sonra Fergus'un söylediklerini kafasında işle-

miş ve epey de kabullenmiş gibi bir havaya büründü. Fergus'a ne kadar muhteşem konuştuğunu düşündüğümü anlatmak için elini sıktırdım ve sonra dikkatimi tekrar oyuncak bebeklere çevirdim.

"Doğru söylüyorsun, *hepsi* bize gülümsüyor," dedi Cata birkaç dakika sonra. "Hepsinin gözleri bize dikilmiş."

Köşeden dönüp gelen başka bir bot sahte bot tamponunu bizimkine çarptı. İçindekileri görünce kusmak istedim: Neşeli animatronik bebeklerdi bunlar da. Öndekiler Mary Poppins tarzı kıyafetler giymişlerdi; erkek oyuncak bebek silindir şapkasını bir takıp bir çıkarıyor, kız da şemsiyesini başının üzerinde döndürüp duruyordu. Arkalarındaysa bacaklarını havaya savura savura sevinç naraları atan Fransız kankan bebekleri vardı.

Hepsi gözlerini dikmiş doğrudan bize bakıyorlardı. Ve biz seyrederken, gülümsemeleri o plastik sırıtışlardan, pis pis bakan, iğrenç, korkunç ifadelere dönüştü, dudakları yanlara doğru gerilerek kahverengi, çürük dişler açığa çıkardı. Müzik gitgide yavaşlayarak tek bir sürekli uğultu hâlini aldı ve neşeli çalması gereken şarkı tüyler ürpertici bir cenaze ayinine döndü.

"Bahtsız bedeviyi çölde..." dedi Sinclair kesik kesik, tiz bir sesle.

"Evet. Şimdi ben de korktum," dedi Cata.

"Ne olacak, Ant?" diye sordu Fergus.

"Açıkçası, ben de bilmiyorum," dedim. "Bununla ilgili kâbuslar görüyorum ama hiçbir şey olmuyor. Bir tek bottan inmeye çalışmamamız gerektiğini biliyorum, onun dışında her an her şey olabilir."

"Imm, evet, zaten inmek pek akıllıca bir fikir değil," dedi Sinclair, suya bakarak. "Derinliği ne demiştin, bir buçuk metre mi? O bir buçuk metre de zaten şu anda *Chucky On İki: Küçük Katliam*'ın figüranlarıyla tıka basa dolu."

Aşağı baktım. Suda yüzen bebekler bütün yüzeyi kaplamıştı.

Yüzleri farklı yönlere bakıyordu, ama hepsi de yapılış amaçlarına uygun hareket ediyordu: Hawaili bebekler hula dansı yapıyordu, pis pis sırıtan suratlarınaysa kırmızı boyalarla sanki palayla kesilmiş gibi faça atılmıştı. Gaydalı İskoç bebeklerin de plastik tenleri kocaman kocaman bıçak izleriyle doluydu. Bir de gerçek eğlence parklarında hiç görmediğim bazı bebek kategorileri vardı. Bunlar sanki yaratıcıların reddetmeye karar verdiği bir seri gibi gözüküyorlardı; meslek gruplarından oluşan bir seri. Doktorların elinde neşterler ve suratlarına takılmış beyaz maskeler vardı. Kanlı önlükler giymiş olan kasap bebekler de kafalarının tepesine kadar çıkardıkları satırları bir aşağı bir yukarı indirip kaldırırken grotesk bir şekilde gülümsüyorlardı.

Dudakları hiç kapanmadan, "Güneş ışıklarıyla dolu dünya, sevgi dolu dünya..." diye sözleri olan bir şarkı söylüyorlardı ve fon müziği evren boyunca uzanıyor gibi görünen bir tavana yerleştirilmiş görünmez hoparlörlerden yayınlanıyordu. "Herkes için kahkahayla dolu dünya."

Birdenbire, kimse ne olduğunu anlamadan, Cata insanın kanını donduran bir çığlık atıp elini havaya kaldırdı. İşaret parmağının yarısı yoktu ve kalan kısımdan da kan fışkırıyordu. Dehşet içinde parmağına baktı, sonra eğilip elinin etrafında top gibi kıvrılarak ileri geri sallanmaya başladı.

Tam yanından, botun kenarına küçük bir el tutundu ve bebek kendisini yukarı doğru çekince bir de kafa göründü. Bu bir kasap bebekti ve elinde kanlı bir satır vardı.

Sinclair geriye doğru yatıp o şeyin suratına bir tekme savurdu ve onu bulanık suyun içine geri gönderdi.

Sırt çantama uzanıp, Boşluk'tan son çıkışımız sırasında yarattığım küçük ilk yardım çantasını çıkardım. "Bandaj!" diye bağırdım. Korkunç müziğin sesi daha da yükselmiş, temposu daha da yavaşla-

mıştı ve sözleri uzatılarak, eğilip bükülerek çıkıyordu. Cata'nın beni duyması için bağırmam gerekiyordu.

Ama Cata tostoparlak olduğu pozisyondan çıkmıyordu. "Fergus, yardım et," dedim. O da arkaya doğru uzanıp Cata'yı nazikçe omuzlarından tuttu. Kızcağız yüzümüze bile bakmadan sadece parmağını uzattı; hemen beyaz steril bandajla parmağını sıkabildiğim kadar sıkı bir şekilde sarıp bantla tutturdum.

Sinclair arbaletini sırtından çekip çıkardı ve botun arkasına doğru nişan aldı. Tetiği çekti ve arbaletin vızıltısı duyuldu.

"Oyuncak bebeği niye vuruyorsun ki?" diye seslendi Fergus. "Sonuçta canlı değil..." Ama o sırada, sürüklenmekte olan kasabın delinmiş göbeğinden yeşile boyalı suyun yüzeyine koyu bir kan bulutu yayılmaya başlayınca sustu.

"Kahretsin," diye hafifçe inildedi Cata, başını kaldırıp olanları görünce. Suyun altındaki bebekler yüzeye çıkmaya başladılar. Tıpkı ağ içindeki balıklar gibi oynaşıyor, dalıp çıkıyorlardı.

"Bakın!" dedi Sinclair, karadaki oyuncak bebekleri göstererek. Hepsi kalelerini, kulübelerini, dağ zirvelerini terk edip aşağı inerek bize doğru geliyor ve suratları o grotesk gülüşlerle gerilmiş bir şekilde şarkı söylemeye devam ediyorlardı. Sinclair arbaletini kaldırdı ve şarkısını İsviçre dağlarına özgü *yodel* gırtlağıyla söyleye söyleye zirvesinden aşağı inmekte olan deri salopet giymiş Alpli bebeği vurdu. Bebek düşüp defalarca yuvarlandı, kuş tüylü şapkası hemen yakındaki İtalyan meydanının ortasına uçtu, göğsünden kan fışkıra fışkıra son sürat bize doğru geldi ve cup diye botumuzun dibine daldı.

"Şunları vurup durma," diye seslendim Sinclair'a. "Daha kötü olacak!"

"Cata'nın parmağını kestiler. Onlar başlattı," dedi Sinclair. Ve daracık kırmızı pantolonlu, bolero şapkalı bir matadora nişan aldı.

Botun kenarına küçük bir el tutundu ve ameliyat maskesini kaldırıp dehşetengiz bir şekilde, kötü kötü sırıtan bir doktorun elindeki neşteri bana doğru sallamaya başladığını gördüm.

Fergus beni yakaladığı gibi geriye çekerek ondan uzaklaştırdı. Ve tam telaşla, "Bu senin rüyan, Ant. Bir şeyler yap," derken, oyuncak bir korsanın silahını yakın mesafeden ateşlemesi ve şakağını sıyırıp geçmesiyle can havliyle bağırdı. Sersemlemiş bir hâlde orada öylece otururken alnından oluk oluk kan akıyordu.

Gözlerimi kapattım. "Dur!" dedim. Bot raydan çıkarak sol taraftaki kıyıya çarptı ve durdu. Silahlarını sallaya sallaya bize doğru akın eden oyuncak bebek sürüsüne odaklandım ve kolumla bir süpürme hareketi yaptım. Bebekler sanki kuvvetli bir rüzgâr vurmuş gibi devrilip suyun içine uçtular.

"Çabuk!" dedim, Fergus'u kolundan çekerek. Onu bottan kaldırıp karaya doğru sürüklediğim sırada biraz daha kendine gelmiş görünüyordu. Ve başından kanlar akıyor olmasına rağmen Cata'ya dönüp koltuğundan kalkmasına yardım etti.

"Aman Tanrım, Fergus," dedi Cata, onu görünce. Kız kusacak gibi görünüyordu, ama yine de yaralı elini göğsünde tuta tuta bottan atladı. Sinclair da onun arkasından indi ve hep beraber bebeklerden uzaklaşarak karanlığın içine koştuk. Tam karşımızda kırmızı bir çıkış tabelasının ışığı parlayınca, ardında ne olabileceğini hiç düşünmeden doğrudan oraya doğru koştum.

Her yer kapkaranlık oldu. Kendimi düşüyormuşum gibi hissediyordum.

Sonra bir ses konuştu. "Bahse girerim favori turun bu, küçük hanım," dedi. İtile kakıla bir koltuğa oturtulduğumu hissettim. Bir *roller coaster* vagonundaydım, vagonun ön kısmıyla aramdaysa gelişigüzel tutturulmuş buz gibi demir bir çubuk vardı. İki yanımdan

da metal klipsli siyah dokuma emniyet kemerleriyle bağlanmıştım, ama kumaş lime limeydi ve kilitler de kırıktı.

Kafamı kaldırıp bakınca karşımda yanağı boylu boyunca yara iziyle kaplı bir adam gördüm. Adamın nefes alış verişleri A&P marketin önünde dilenen o ayyaşınki gibiydi. Tek gözünün kenarında iki mavi-siyah gözyaşı dövmesi vardı ve pis pis sırıtarak bana bakıyordu. Dövmeye bakakaldım ve aklıma gelen ilk düşünce, *hapishanede her öldürdükleri kişi için bir gözyaşı dövmesi yaptırmıyorlar mı,* oldu.

"Aslında o emniyet kemerine ihtiyacın yok," dedi adam. "Sadece yasal olarak vermek zorundayız. Ama hey ...kurallara göre yaşıyorsan gerçekten yaşamıyorsundur!"

Gidip kontrol kutusunda bir düğmeye bastı ve hoparlörlerden bangır bangır bir *rock* müzik gelmeye başladı. Şarkının adı "Çılgın Tren"di. Bu şarkıyı hep de panayırlarda duyardım, en korkunç turlarda hep bunu çalalardı.

Eski-mahkûm bir başka düğmeye bastı ve tren sallanarak ileri atıldı.

Bir bağırış kopunca geriye dönüp baktım ve alnından hâlâ kan akan Fergus'un aka aka hemen arkamdaki koltukta oturduğunu gördüm. Onun arkasında el yordamıyla emniyet kemeriyle uğraşıp duran Cata, onun arkasında da vagonundan çıkmak için debelenen Sinclair vardı, ama panayırcı herif onu habire yerine geri ittiriyordu.

"Rüyanın bu bölümünde ne oluyor?" diye bağırdı Fergus.

Müzik gıcırtılı gıcırtılı çalmaya devam ediyordu, "Çılgın bir trende uçuyorum..."

Hoparlörleri işaret ettim. "Söylediği şey." Ve tren sarsılarak harekete geçti.

BÖLÜM 28

JAIME

DAMARLARIMA ÖYLE BİR ADRENALİN POMPALANIYORDU Kİ SESİMİ *sabit tutmak için* büyük bir savaş veriyordum. Resepsiyonistin gözlerine bakmaktan kaçınarak kalemi alıp giriş çizelgesine adımı yazmaya koyuldum.

"Tekrar mı giriyorsunuz?" diye sordu resepsiyonist.

Başımı öne salladım. "Yemek arasına çıkıp döndüm," dedim. Bunu uçarı ve geveze bir tonda söylemeye çalışmıştım ama adımı yazarken kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibiydi.

Resepsiyonist sessizdi. Burada olmamam gerektiğini biliyor muydu? Telefonu aldı, bir numara çevirdi ve ahizeyi kulağına koydu. Öbür uçta telefonun tekrar tekrar çaldığını duyuyordum. Sonunda gözlerimi kaldırıp ona bakma cesaretini gösterdim.

Bana bakmıyordu bile, sadece elini açmış ve uzatmıştı. "Merhaba, Pasithea kliniğinden arıyorum. Üç tane biberli-mantarlı pizza alabilir miyiz? Arka kapıya gelsin. Bizim hesaba yazın," dedi. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Telefon!" diye fısıldadı, eli hâlâ açık bekler şekilde.

"Ah, doğru" dedim, cebimden telefonumu çıkarıp kızın eline koyarak. Telefonu çekmeceye attı. Artık ne saatim ne de herhangi

bir iletişim aracım kalmıştı, ama içerideydim.

Aşağı inip koridorun sonundaki içecek makinesiyle duvarın arasına saklandım ve laboratuvar kapısının açıldığını görene kadar orada bekledim. Zhu ve Vesper paldır küldür dışarı fırlayıp Bay Osterman'ın ofisinin bulunduğu yöne doğru koşturmaya başladılar. "Kendisi bizim yanımıza gelmek yerine bizim oraya gitmemizde ısrar edecek kadar önemli ne olmuş olabilir anlamıyorum," dedi Zhu, endişeli endişeli.

"Ailelerle ilgili bir şey oldu herhâlde," diye cevap verdi Vesper. "Başka bir şey olsa beklerdi. Ya da belki meslektaşlarından birinden faydalı bir şeyler duydu. Bize değerli bir bilgi verecek."

"Telefonda da söyleyebilirdi," dedi Zhu.

Köşeden dönüp gözden kayboldular. Makinenin arkasından yavaşça çıkıp onların çıktığı kapıdan içeri girdim. Saniyeler içinde tekrar laboratuvardaydım işte.

Her şey acayip bir rüya gibi görünüyordu: loş oda, kollarından bazıları kesilmiş bir ahtapota benzeyen kulede uğursuz uğursuz yanıp sönen kırmızı ve yeşil ışıklar. Sadece dört yatak doluydu: Catalina, Antonia, Sinclair ve Fergus'unkiler. Geribildirimleriyse sabit ve yavaştı. Hesabıma göre hâlâ REM'deydiler. Çok az zamanım vardı. Hemen harekete geçmek zorundaydım.

Çantamı kapının yanına atıp koşar adım ilerlerken bir yandan da montumu çıkardım. Uyuyanların videolarını seyrederken kameraların hangi açıları yakaladığını fark etmiştim. Böylece görüntünün dışında kalacak şekilde Kuleye gidip her bir deneğin video kamerasını yöneten düğmeleri kurcalayabildim.

Planıma yirmi beş dakika vermiştim. Bunun on dakikası Zhu'yla Vesper'ın binanın içinde yürüdükten sonra avluyu geçip Osterman'ın ofisine varması demekti. Osterman'ın yerinde olmadığını anlamala-

rı birkaç dakika sürecekti. Ya da, eğer *oradaysa*, onlara gönderdiği ve doğruca ofisine gelmelerini istediği mesajın aslında kendisinden gelmediği anlaşılacak ve bu kafa karışıklığıyla da birkaç dakika geçecekti. Sonra geri dönüşleri de bir on dakika alacaktı. Laboratuvara girene kadar zaten birkaç dakikamı harcamıştım. Yani yaklaşık yirmi dakikam kalmıştı. Ve her bir saniyeye ihtiyacım olacaktı.

Kuleyi kapatıyordum. Sadece kalp ritmi düzenleyicileri ve solunum cihazlarını değil... bütün Kuleyi. Bunu her bir deneğin üzerinde tek tek denemeye vakit yoktu, ayrıca sadece bir tanesini hayata döndürdüğüm takdirde doktorların işlemimi diğerlerine de uygulayacağına güvenmiyordum. Bu işi etraflıca düşünmüştüm. Ya hep ya hiçti.

Zamanlamamın tekrar üzerinden geçtim. Kalp atmayı bıraktığı zaman, kan akışının kesilmesiyle beyin hücreleri yaklaşık dört ila altı dakika sonra ölmeye başlıyordu. On dakika sonraysa beyin hücreleri tamamen ölmüş oluyordu. Vaktim korkutucu derecede azdı.

Fergus'un gösterge çizelgelerine baktım. İlk uyandığı zaman beş dakika boyunca kalp krizinde, üç dakika boyunca da düz çizgide kalmıştı.

Dört deneğin fişini aynı anda çeksem bile, herkesin vücudu farklı reaksiyon gösterecekti. Hepsi birden ya da tek tek kalp krizi geçirebilirlerdi. Önemli olan onları o ayılma noktasına... ölümün eşiğine getirmek ve beyinlerinde herhangi bir hasar oluşmadan onları hayata döndürmekti.

İşte bu yüzden her şeyi tek başıma yapmak konusunda kendime güvenemezdim. Yardıma ihtiyacım olacaktı. Bu da tabii yakalanmam anlamına gelecekti ama dil dökerek işin içinden çıkmaktan başka çarem yoktu.

Saate baktım. Yarım saatten fazla süredir REM uykusundalardı.

Kuleyi bir kerede toptan kapatan bir açma-kapama düğmesi var mıydı bilmiyordum, ama plastik bir kılıfın altından ta duvara kadar giden bir kablo görmüştüm. Oraya doğru yürüdüm, yere çömeldim, elimi uzatıp duvardaki prize giren endüstriyel fişi tuttum. Ve çektim.

Kule ürkütücü bir şekilde iç çekişe benzer bir gürültüyle kapandı. Bu daha önce de duyduğum bir sesti: İkinci depremden sonra yani. Parıldayıp duran ışıkların hepsi birden kapanmadı. Daha ziyade yavaş yavaş solup, sonunda bütün aleti karanlığa gömdü.

Odada çıt çıkmıyordu. Geribildirimler yoktu. Monitörler kararmıştı. O andan itibaren otomatik olan herhangi bir şey kalmamıştı. Eski usul. Kanatsız uçuyorduk.

Bir ürpertiyle fark ettim ki bu yüksek bir yerden baş aşağı düşmekle aynı şeydi.

BÖLÜM 29

CATA

OZZY OSBOURNE'DAN NEFRET EDİYORDUM. ÖZELLİKLE DE "ÇILGIN Tren"den. Beni *roller coaster* vagonunun içinde zar zor tutan demire dayanmış göğsümün acısıyla ileri doğru savrulurken bunu düşünmeye pek vaktim olduğundan değildi tabii... ama aklıma gelmişti işte. Tren iki kez sarsıntıyla beş on santim ileri fırlayıp gacırtılarla durduktan sonra bir tünelin girişinde beklemeye başladı.

Elime ve oradan da bütün koluma lazer ışını gibi sancılar yayan kopuk parmağıma dikkat etmeye çalışarak yanımdaki boş koltuğun emniyet kemerini açtım ve kendiminkileri bir araya getirip bağlamak için kullandım. Kendimi hâlâ güvende hissetmiyordum, ama hiç yoktan iyiydi.

Sinclair arkada panayırcı adamla tartışıyordu ve tam dönüp baktığımda adamın çizmesinin Sinclair'ın kafasının yan tarafıyla buluştuğu anı gördüm... hem de nakavt edecek bir güçle. Sinclair tıpkı bir bez bebek gibi devrildi: Baygındı. "Ne yapıyorsun sen?" diye haykırdım adama, el yapımı emniyet kemerimden kurtulmaya çalışarak.

"Vagonlara girip çıkmak yok. Yönetmeliğe aykırı," dedi adam, alaycı alaycı dudağını bükerek. "Hem suratını hiç sevmedim," diye ekledi Sinclair'ı göstererek. Sonra karanlığın içinde birine seslen-

di, "Al bunları, Carl," ve tren ani bir sallantıyla ileri doğru yalpaladı.

"Sinclair bilinçsiz!" diye seslendim Ant ve Fergus'a. "Tutunamaz!"

Göz açıp kapayıncaya kadar Fergus ayağa kalktı, koltuğundan çıktı ve emekleyerek vagonunun arkasına tırmandı. Bir saniye kadar iki vagonu birbirine bağlayan kirişin üzerinde tünedikten sonra kendini benim ön tarafıma attı. Sürüne sürüne beni geçti ve tam tren tünele girerken arkama, Sinclair'a doğru atıldı.

Zifiri karanlığın içine daldık ve ne zaman ki bir dizi mavi floresan lambanın altından geçtik, ancak o zaman Fergus'un Sinclair'ın vagonuna geçip sıkış tepiş yanına oturduğunu, onu dik pozisyona getirdiğini ve kafasını sağa sola savrulmasın diye vagonun köşesine dayayıp tek eliyle tuttuğunu görmeme yetecek bir aydınlık oldu.

Sinclair'a zerre kadar güvenmiyordum, ama yine de onun cehennemden çıkma bu karnaval yolculuğunda ezilip paramparça olmasını istemiyordum.

Dikkatimi önümdeki iki vagona çevirdim, Ant'e dair görünen tek şey kulaklıkları rüzgârda deli gibi çırpınıp duran beresiydi. Öyle minik ve yalnız görünüyordu ki. Tren sarsıla sarsıla sola döndü ve bir sıra floresan lambanın daha altından geçtik. Hızımız artıyor gibiydi. Ve o sırada bir şey oldu.

Aynen ta o en baştaki ilk rüyada Derisi Yüzülmüş Adam'dan kaçarken atlayışımın ortasında donup kaldığım zamanki gibi her şey durdu. O zaman bir balonun içinde kalmıştım ve dışarıyı, tek tek herkesin bireysel rüyasını görebiliyordum.

Şimdi de aynısı olmuştu, ama bu kez balon dördümüzü birden içine almıştı. Zamanda asılı kalmıştık, *roller coaster* vagonlarının içine hapsedilmiş gibiydik ve balonun dışında görüntüler baş döndürücü bir hızla yanımızdan akıp geçiyordu.

Sonra yavaşlamaya başlamalarıyla birlikte bunların kendi yaşamımdan sahneler olduğunu fark ettim, araya da Fergus, Ant ve Sinclair'ın hayatlarından manzaralar serpiştirilmişti. Nihayet film şeridi gibi akmaları durdu. Ve karşımıza bulanık, puslu bir görüntü içinde, çığlık atan kız kardeşim geldi.

Ardından görüntü son derece netleşti: Julia'nın yüzü pancar gibiydi ve gözyaşları içindeydi. Yere yığıldı. Ben de işte oradaydım, suratım öfkeden buruş buruş olmuştu. Yüzümde o "canımı ne kadar acıtırsan acıt ağlamayacağım" ifademle dikiliyordum. Bunu sadece hatırlarken bile çenemi öyle bir sıkmıştım ki dişlerim acıyordu.

Ve tabii elinde berber kemeriyle babam da oradaydı ve kayışın bakır rengi metal tokası ışıkta parlıyordu. Kemeri havaya kaldırıp indirdi. "Ağladığını görene kadar durmayacağım. Senin bu dayanıklılığını kıracağım, Cata," diye ağzından salyalar sıçrata sıçrata gürleyerek deri kemeri çıplak tenime indirdi.

Tam vurma anında görüntü kırılıp milyon parçaya ayrılarak dağıldı ve balonun içinde hepimiz birden bir sıvıya bulanıp sırılsıklam olduk. Ağzım zaten dehşet içinde açık duruyordu ve şimdi bakırımsı kan tadıyla dolmuştu. Boğulacak gibi olup öksürdüm, tükürdüm, demir çubuğu bıraktım ve tişörtümü yukarı çekip gözlerimdeki, burnumdaki, ağzımın etrafındaki kanları sildim.

Babam ortadan kaybolduktan sonra, karmakarışık şekilde olan görüntüler yeniden başladı ve Ant'e gelip durdu. Ant şapkasızdı, eldivensizdi ve küçük kız çocukları için yapılan parti elbiselerine benzer kabarık etekli bir elbise içindeydi. Bir okulda eski tarz bir sınıfta oturuyordu. Ortalıkta bir öğretmen yoktu ama etrafında dikilen kalabalık bir öğrenci grubu vardı ve onu yuhalarak alaycı alaycı gülüyorlardı.

"Bütün sınavlardan yüz çeksen de fark etmez. hâlâ geri zekâlısın."

"Kızlar bilimle uğraşamazlar. Sen kesin cevapları ezberlemişsin."

"Kopya çekmiştir."

"Niye normal insanlar gibi konuşamıyorsun ki?"

"Çünkü o otistik. Geri zekâlı olmakla aynı şey yani."

Görüntüdeki Ant elleriyle bir şey yapıyordu. Bakınca parmaklarını sıraya vurmaya çalıştığını gördüm ama o kötü çocuklar kollarını tutup aşağı aşağı bastırıyor ve Ant onları hareket ettiremiyordu.

"Bu parmak vurma ne için? Uzaylı arkadaşlarına Mors alfabesiyle mesaj mı gönderiyorsun yoksa?" diye dalga geçen oğlan çocuğunun resmen gözeneklerinden nefret fışkırıyordu.

Mükemmel dalgalı upuzun saçlı bir kız da, "Ona sarılsanız ya!" diyerek kıkır kıkır güldü. "Antonia sarılmalara bayılır."

Erkek çocuklarından biri Ant'i kollarını da içine alacak şekilde kucaklayıp sımsıkı kendine yapıştırdı. O sırada Ant'in yüzü yakın çekime girdi. Korkmanın o kadar ötesine geçmişti ki gözbebekleri artık iğne ucu kadar kalmıştı. Sonra gözleri yukarı doğru yuvarlanıp kaymaya başladı.

"Ben onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum!" dedi o nefret dolu kız. "Antonia'ya şöyle güzel ıslak bir öpücük lazım!" Bu sefer aşırı yakın bir çekimde, Ant'in gözünün kenarından tek bir damla yaş aktı, sonra resim parazitlendi ve yok oldu.

Aman Tanrım. Bu gerçek miydi? Ant'in başına hakikaten böyle bir şey gelmiş miydi? Okula giderken bir parti elbisesi giymeyeceğinden neredeyse emindim, belki de bütün o senaryo en kötü korkularının bir araya gelmiş hâliydi. Hanım hanımcık kız çocukları gibi görünmek. Kısıtlanmak. Karşı koyma yetisi olmadan dokunulmak, ellenmek.

Ah, Ant. Emekleyerek iki vagon öne gidip yanında olmak istedim. Ona sarılmak değil elbette, ama sadece onunla olmak, birinin onun tarafında olduğunu bilmesini sağlamak.

Ama koltuğumda hareket edemiyordum, vücudum sanki bin kilo ağırlığındaydı ve sahneler tekrar kaymaya başladı. Bu kez Fergus'un görüntüsünde durdu. Bembeyaz tenli, kızıl saçlı, dev gibi bir adamla yüz yüzeydi. Adam sadece uzun değil, aynı zamanda iri yapılıydı da.

Bilgilendirme toplantısında Fergus'un yanında gördüğüm o güzel kadın da arka fonda dikilmiş yalvarıyordu, "Chip, onu rahat bırak. Elinde değil."

"Elinde," diye bağırdı adam. O sırada Fergus kocaman maun bir masanın arkasına geçerek korkudan sindi. "Her şey hepimizin elindedir. İyileşmek zihindedir."

Fergus'u tişörtünden yakaladı. "Hastalığın senin hayal ürünün," dedi.

"Baba, haksız olduğunu kanıtlayacak bin tane tıbbi değerlendirmem var," diyordu Fergus.

"Batı doktorlarının hiçbir şey bildiği yok. Sen kendi iradenle kendini özgürleştirmek zorundasın. Zihninin kontrolünü eline alacaksın. Kendini tedavi edeceksin. Ama sen bunları yapmak istemiyorsun, değil mi?"

"Bu iş öyle yürümüyor!" dedi Fergus yalvarırcasına ve kendini korumak için elini havaya kaldırdı ama çok geç kalmıştı. Babası geriye doğru çıkıp oğlunun çenesine bir yumruk attı. "Eziksin!" diye bağırıyordu adam, Fergus yavaş çekimde yere yığılırken. Annesi yardımına koşacak oldu ama babası tek eliyle kadını tuttu.

"İnsanlar benim konuşmalarımı duymak için bir servet ödüyorlar, benim kendi oğlum bedava tavsiyemi dinlemiyor bile. Tam bir başarısızlık örneği, daima da öyle olacak."

Görüntü Fergus'un yüzüne yaklaştı. Burnu kanıyordu. Ve gözleri yenilgi içinde yavaş yavaş kapandı.

Sahneler bir kez daha akmaya başladı. Fergus'u görebilmek için arkaya baktım, ama yüzü karanlıkta kalıyordu.

Öte yandan Sinclair'ın gözlerini yeniden açtığını görebiliyordum ve yüzündeki konsantre ifadeye bakarak şimdi balonun dışından bize bakan kızın onun için geldiğini anladım.

Onu hemen tanıdım. Tabuttaki kızdı. Odasına girdiğimiz kız. Faith'ti. Elinde tuttuğu My Little Pony saatini sanki el bombasıymış gibi sallıyordu.

"Bunu neden yaptın, Sinclair? Neden bana yalan söyledin? Gidersem her şeyin daha iyi olacağını söyledin, ama biliyor musun, asıl kalsaydım her şey daha iyi olacaktı. Öbür dünyada o kadar çok şey öğreniyorsun ki. Bunlardan bir tanesi de hakikati nasıl bileceğin. Sen muhtemelen bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun.

"Zengin çocuklarıyla dolu okulundaki yeni öğrenci olarak benimle arkadaşlık kurduğun ilk hafta da yapacağın şeyi biliyor muydun? Hakkımda yalanlar yayma, insanları benden nefret ettirme, beni kendimden nefret ettirme planın çoktan kafanda mıydı? Bana zehri bulduğun ve 'sonuna kadar yanımda olduğun' için çok teşekkürler. Senin gibi birinin gerçekten pişmanlık ya da vicdan azabı hisleri duyabileceğinden şüpheliyim. O yüzden de tek söyleyeceğim..."

Kız tam bunları söylerken, yüzü değişti ve tazecik genç kız yüzünden çürümüş cesetteki suratına dönüştü. "Sana çok kısa bir hayat diliyorum ve umuyorum ki ölürken bir anlık da olsa bir aydınlanma yaşarsın ve nasıl bir canavar olduğunu görürsün. Merak etme. Seni bekliyor olacağım. Aşırı yakın bir zamanda görüşmek dileğiyle."

Kızın cesedi elinde saatiyle orada öylece dururken, yanma açık kahverengi tenli, siyah kıvırcık saçlı, yakışıklı bir çocuk gelip dikil-

di. Çocuğun göğsünde bir bıçak saplıydı ve gömleği kan içindeydi. "Anne-babalarımızın partisini terk edip taksiye atlayarak gece yarısı Bronx'a 'mal' almaya gitmek harika fikirdi. Elinde olağanüstü mal olan birtakım adamlar tanıdığını söylemiştin. Aranın çok iyi olduğu 'sağlam' adamlar. Bahse girerim Arapları sevmediklerini gayet iyi biliyordun. Ve bu bıçağı o anda üzerinde bulundurman da gerçekten enteresandı." Göğsünü gösteriyordu.

"Ben yere yığıldıktan sonra senin gitmene öylece izin vermelerine bakınca, insan bunun bir kumpas olduğunu bile düşünüyor. Anlaşma neydi tam olarak? Onlara 'zengin piç kurusu' bir 'Ay-rab' getirdin diye sana bir şey mi verdiler? Çünkü kan kaybından can çekiştiğim sırada beni tekmelerken bana böyle diyorlardı. Yoksa bedava mı yaptın... sırf eğlencesine? Belki de sen ve annenle baban çok kıymetli sosyal kulübünüzde sizi gölgede bırakmamızdan hoşlanmadınız. Eminim bıçağı da saklamışsındır. Hatıra eşyaları seviyor gibi bir hâlin var hep."

Bir çocuk daha gelip yanlarına geçti. Bir deri bir kemik vaziyetteydi ve gözleri sanki dünyanın bütün acılarını taşıyormuş gibiydi. "Elinde boş bir deponun anahtarı olduğunu söylemiştin. İçkiyle otum da var demiştin. Oysa ben bunları istemiyordum bile. Sadece benimle takılmak istemene mutlu olmuştum. Beni kandırdın. Hiç geri gelmedin." Artık gayet iyi tanıdığım o anahtarları kaldırıp gösterdi. "Ben sana ne yaptım ki? Hiçbir şey. Asla hiçbir şey yapmadım."

Kız tamamen ufalanıp parçalara ayrılmaya başlamıştı. Arap çocuğun da yüzü içine doğru göçüp mezardan çıkmış gibi bir hâl aldı. Üçüncü çocuksa yere doğru alçaldı, kollarını dizlerinin etrafına sararak top gibi kıvrıldı ve hareketsizleşti. Öldüğü pozisyondaydı.

Ortadan kayboldular ve ardından arka arkaya hızlıca hemen tanıdığım iki manzara geçti.

İlki Remi'nin köyünde bombalanmış bir evin içiydi. Sinclair yerde BethAnn'in yanında oturuyordu. "Kız kardeşini öldürdüğünü diğerlerine söylemem," diyordu Sinclair, kız ağlarken.

"Aslında onu ben öldürmedim. Sadece birkaç dakika yalnız bıraktım," demeyi başardı BethAnn hıçkırıkları arasında.

"Aynı şey değil mi? Sonuçta kendi kız kardeşinin ölümünden sorumlusun. Eğer olaya böyle bakarsan, aslında yaşamayı hak etmiyorsun," dedi Sinclair. Ve sonra, bir jip içinde iki asker gelince, kızı terk edip kendini emniyete almak için koşarak uzaklaştı.

Ardından ormandaki gözetleme kulesinin tepesine geliverdik. Sinclair muhafızı daha yeni vurmuştu ve yukarı tırmanıp, korkudan ödü patlıyor gibi görünen Remi'nin yanına çıktı. "Herhâlde aileni terk ettiğin için şu anda kendini epey kötü hissediyorsun," –dedi Sinclair ona– "hepimizi onlarla aynı şekilde öleceğimiz bu rüyaya sürüklediğine göre. Başkalarının ölümünden sorumlu olmak gibisi hiçbir şeye benzemez."

"Ailemin ölümü benim suçum değildi," dedi Remi. Gözleri kocaman kocaman açıldı ve çabucak yaşlarla doldu.

"Hiç sanmıyorum," dedi Sinclair. "Bir tek sen yaşamışsın. Burada ve şimdi de, biliyorsun ki, olay o noktaya gelse, yine kendini kurtarıp geri kalanımızı harcarsın."

"Hayır!" dedi Remii başını sağa sola sallayarak. "Hayır!"

"O zaman kanıtla," dedi Sinclair gözlerini kısarak. Sonra da dönüp el sallayarak bizi çağırdı.

Görüntüler kayboldu ve balon patladı. Tren kaldığı yerden hızını alarak tekrar hareket etmeye başladı. Öyle hızlı gidiyorduk ki üç gümleme sesi neredeyse arka arkaya geldi; ilki bütün treni zangırdat-

tı, ikincisi vagonlarımızı birbirinden ayırdı ve üçüncüsü bizi havaya fırlattı. Havada uçan kurşunlar gibi, Tanrı bilir hangi yöne doğru, yan yana ve tekrar tekrar dönmeye başladık.

Rüzgâr bizi bütün gücüyle savururken o kaosun içinde bir ses yükseldi, kendinden emin ve sağlam bir ses. Bu Ant'in sesiydi, ama on kat daha kuvvetliydi sanki. "Bizi Duvar'dan geçir!" diye emretti. Ve karanlık bizi yuttu.

BÖLÜM 30

JAIME

HIZLI ADIMLARLA EN YAKINDAKİ DENEĞE –CATA'YA– GİDİP YAN tarafındaki masadan stetoskobu aldım. Göğsüne koydum ve ritim düzenleyici kontrolü kaybederken kalbinin de giderek daha hızlı attığını ve kalp atışlarının düzensizleşmeye başladığını duydum. Ama geçen sefer Fergus'a olduğu gibi çabucak hızlanmıyordu. Fergus'un da kalp atışları ivme kazanıyordu, ama onu uyandıracak bir tempoda değildi. Aynısı Sinclair için de geçerliydi, kalbi yavaş yavaş hızlanıyordu. Ve Ant'inki de öyleydi.

Tamam, Jaime, panik yapma.

Birdenbire ölüm moduna geçmelerindense, kalp krizine girmelerinin birkaç dakika alması muhtemelen daha iyiydi. Tek sorun bu durumun onları hayata döndürmeyi başaramadan doktorların geri gelme olasılığını artırıyor olmasıydı.

Telaştan ellerim ve yüzüm uyuşmuştu. Bu işe yaramak zorundaydı. Uyuyan çocuklara baktım, artık kendimi umursamıyordum bile. Hayatımın geri kalanını hapislerde geçirebilirdim. Ama en azından benim bir hayatım *olacaktı*. Ya *onlar?* Başarısız olursam hepsi ölecekti.

BÖLÜM 31

ANT

BOŞLUK'TAYDIK, AMA BU SANKİ BOŞLUK'UN DEĞİŞİK BİR VERSİYOnuydu. Koltuklar gitmişti. Işık da daha önceki gibi aydınlık değildi. Daha çok alacakaranlığın puslu havası gibiydi. Ama çevreme odaklanamıyordum. Tek düşünebildiğim önümde yere serilmiş yatan çocuktu; o sahte film yıldızı suratı mükemmel şekilde bronzlaşmış, en üst düğmesi açılmış sarı gömleğinin beli tasarım markalı kotunun içine sokulmuştu. Katil gibi görünmüyordu. *Ama zaten gerçek kendisi gibi bile görünmüyor ki,* diye hatırlattım kendime. *Her şeyi bir maskeden ibaret.*

"Sen bir katilsin." Kafasını kaldırıp bakmaya fırsatı bile olmadan çıkmıştı sözler ağzımdan.

Başını doğrultup bakışlarını üzerimde sabitledi ve sonra gülümsedi. "Ant, Ant, Ant... Sana kaç kere söyleyeceğim: Bunlar rüya. Gerçeklik değil."

Cata yerden güç alarak oturur pozisyona geçti. "Kâbusun bana ait olan kısmı gerçeklikti," dedi.

"Baban seni berber kemeriyle mi dövüyordu?" diye sordu Sinclair, kulaklarına inanamıyormuş gibi.

Cata derin bir nefes aldıktan sonra kollarını göğsünün üstünde

kavuşturdu. "Evet. Ve daha kötüleri de vardı," dedi.

"Evden ayrılmana şaşmamalı," dedim, ama Cata Sinclair'a öyle bir odaklanmıştı ki beni duymadı bile.

"Ve sanıyorum sen de gerçekten babanla boks maçları yaşadın?" dedi Sinclair Fergus'a. Hepimiz ayağa kalkıyorduk. Yarım daire şeklinde Sinclair'ın karşısına geçişimiz tıpkı eski çete filmlerinin sokak kavgası sahnelerini andırıyordu.

"Maç falan değildi. Ben asla ona vurmadım," dedi Fergus.

"Benimki de az çok gerçekti," dedim, "gerçi yaşadığım o sataşmalar size yansıdığı kadar kötü değildi. En azından ailem beni seviyordu." O sırada Sinclair'ın ayıplama ve şaşkınlıkla ağzını açarak açıktan bir sevinç içinde sergilediği yüz ifadesini görünce kelimelere sarıldım. "Öyle demek istemedim. Eminim sizin aileleriniz de sizi..." Sonra sustum. Şiddetin olduğu yerde sevgi olabilir miydi? Şimdi bunları düşünemezdim. Sadece, "Üzgünüm," demekle yetindim.

"Öyleyse, üçümüze ait bölümler de doğruyken seninki neden doğru olmasın?" diye sordu Cata.

Sinclair bir süre sustu. "Gerçekte o insanların hiçbirini ben öldürmedim," dedi sonunda. "Kendi ellerimle öldürmüş değilim." Yüzündeki ifade gurur ve kendini temize çıkarmak için savunma yapma arasında bir yerdeydi. Nihayet tanıyabildiğim ifadelerdi bunlar.

"Sen hasta, ama çok hasta bir insansın," diye mırıldandı Cata, kafasını iğrentiyle sağa sola sallayarak.

Sinclair sadece gülümsedi... sanki bunların hepsi kocaman bir şakaymış gibi.

Öfkem beni dermansızlaştırıyordu. Geriye doğru sendeleyip göğsümü tuttum. "Bir terslik var," dedim, tam o sırada diğerleri de benzer panik hareketleri yaparken.

Cata elini kalbine bastırarak yığılıp yere oturdu. Fergus da elle-

rini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi.

Sinclair'ınsa eli boğazındaydı ve bir solup bir netleşerek koyu sarı saçlı, çilli gerçek kendisiyle film yıldızı hâli arasında gidip geliyordu.

"Ne oluyor?" dedi Cata.

"Bu son rüyada donup kaldık ya," dedi Fergus, nefessizlikten sözcükler arasında duraklayarak, "ilk rüyalarımızdan sonra bu yere atıldığımız zaman da öyle olmuştu."

"Dış dünyada bir şeyler oluyor," dedim. "Bizi buradan çıkarmak için bir şeyler yapıyorlar."

"Yaptıkları şey önce bizi öldürmesin de," dedi Cata, takatsiz bir şekilde başını öne eğerek.

"Sonraki kâbusa ne kadar var?" diye sordu Fergus.

"Şimdi," dedim ve o sırada ilk vuruş sesi geldi. Kapının floresan ışıklı hatları belirip hemen yakınımızda, havada süzülmeye başladı. Fergus gidip Cata'nın ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra eliyle beni çağırdı.

"Ne, beni partiye davet etmiyor musunuz?" dedi Sinclair, ikinci gümleme de gelerek rüzgâr ortalığı kasıp kavurmaya başlarken. Sırt çantalarını alıp dağıtırken Sinclair'ınkini kendisi alsın diye yerde bıraktım. Son rüya boyunca hiç kullanmadığım hançerim hâlâ belime takılıydı. Üçümüz kol kola girdik ve dik durabilmek için birbirimize yaslandık.

"Kol kola tutunsak da tutunmasak da Rüya Kapanı bizi sonraki rüyaya beraber gönderecek," dedi Fergus Sinclair'a. "O konuda bir şey yapamam. Ama artık sana yardım etmeyi reddedebilirim."

Cata'yla benim sessizliğimiz de kendi adımıza konuşmuştu. Ama o sırada Cata dönüp, boğulacakmış gibi kesik kesik soluk almaya

başladı. "Nefes alamıyorum," dedi.

Benim de akciğerlerimde bir baskı vardı, sanki suyun altında nefesimi biraz fazla tutmuş gibiydim. "Yeterince oksijen yok," dedim. "Bayılacak gibiyim."

"Haydi!" dedi Fergus telaşla. Yüzü gitgide kırmızıya dönüyordu.

Üçüncü vuruş da gelince kollarımı tekrar Fergus ve Cata'nınkilere doladım. Sinclair sırt çantasını yerden alıp omuzlarından geçirdi. Çenesini öne çıkardı ve bunca zamandır o güzel yüzün altında mayalanmakta olduğunu tahmin ettiğim bir nefretle gözlerini dikip bize baktı. Ve patlamaya benzer büyük bir gümbürtüyle ayaklarımız yerden kesilip kapının içine çekildik.

BÖLÜM 32

CATA

BİR ŞEYLER YOLUNDA GİTMİYORDU. KAPIDAN İÇERİ EMİLMİŞ, ama hemen sonra Boşluk'a geri atılmıştık. Sinclair birkaç metre ötede sırtı bize dönük şekilde oturuyordu. Ardından ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi yanımıza geldi.

Kollarımızı bıraktık ve etrafta bir gariplik var mı diye bakınmak için daireler çize çize dolanmaya başladık. "Burası Boşluk mu?" diye sordum.

"Öyle görünüyor," dedi Sinclair, yere uzanıp dokunarak. "Verdiği his de o." Ona dik dik baktığımı gördü. "Ne? Fergus'un dediği gibi, Rüya Kapanı bizi bir arada olmaya zorluyor. Bari en iyi şekilde değerlendirelim."

Gerileyerek onunla arama güvenli bir mesafe koyduktan sonra Fergus ve Ant'e döndüm. "Farklı gelen bir şey var," dedim. Göğsüme bastırdım. "Artık ölüyormuş gibi de hissetmiyorum."

"Ne kadar zaman geçti?" diye sordu Fergus.

"Sadece otuz saniye," dedi Ant. Defterini çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladı. "Bu on üç numaralı rüya," diye devam etti. "Lunapark altmış dakika sürdü. Bunun da altmış bir dakika sürmesi lazım. Bu sefer kimin rüyasındayız derseniz, içimizden herhangi bi-

rinin olabilir. Hepimiz" –duraksadı– "yani hâlâ burada olan herkes ikişer rüya gördü."

"Pekâlâ, geçen seferki Ant'inkiyle başladı. Ama sonra o balon olayı olunca hepimizin rüyaları aynı alan içinde arka arkaya geldi," dedim.

"Ondan sonra bence artık hiçbir şeyin aynı olacağına güvenemeyiz," diye ekledi Fergus. "Hele de dış dünyada sağımızla solumuzla oynuyorlarsa."

"Şey... Sanırım bu gerçekten bir *kâbus*," dedi Sinclair, Boşluk'un renkleri koyu yeşil bir tona dönüşmeye başlarken. Bu renk bana tarihsel İngiliz televizyon dizilerinde erkeklerin toplanıp sigara içtiği odaları hatırlatıyordu. Yerden yukarı doğru duvarlar yükselmeye başladı ve oluşan odanın ortasında tıpkı filizlenir gibi kocaman masif bir masa ortaya çıktı. Her yerde raflar vardı, rafların içi de deri ciltli kitaplar ve önlerinde minik golfçü ya da el sıkışan takım elbiseli adam heykelleri bulunan altın rengi ödül kupalarıyla doluydu.

Roller coaster kâbusunda gördüğüm kızıl saçlı iri yarı adam masanın yanında belirdi; destek almak ister gibi tek elini masaya dayamış ve eğilmişti. Arka tarafındaysa Fergus'un annesi dikiliyordu. Kadın ellerini kaldırmış, gergin bir şekilde önünde tutuyordu ve bu hâliyle tıpkı korkmuş bir hakem gibi görünüyordu: Oyunu devam ettirmek zorunda olan, ama kimseyi sinirlendirmek istemeyen bir hakem.

"Seninle bir daha bu tartışmaya girmeyi reddediyorum," diye kükredi adam Fergus'a; ki Fergus o sırada aramızdan yok olup birdenbire babasının tam karşısında bitivermişti. Ant, Sinclair ve ben aradan çekilmek için geriye doğru adım attık, ama adam bizi fark ederek parmağıyla gösterdi.

"Kim bu... insanlar?" diye sordu.

Fergus belli ki babasının bizi görebilmesine şaşırarak etrafına bakındı. "Arkadaşlar," dedi.

"Arkadaşlar mı?" diye gürledi babası. "*Bunlar* senin arkadaşların mı?" Uyumsuz grubumuza baktı. "Daha önce hiç eve arkadaşlarını getirmemiştin."

"Neden acaba," diye mırıldandı Sinclair, ellerini ceplerine sokup yandaki bir golf kupasını inceliyormuş gibi yaparak.

"Merak etme, biz de zaten gidiyorduk," dedi Fergus topuklarının üzerinde dönüp oradaki bir kayar camlı kapıya doğru yönelerek. Kapının dışında yüzme havuzuna doğru açılan günlük güneşlik bir veranda vardı.

"Orada dur bakalım, genç adam. Tartışmamızı bitirmedik."

Fergus döndü. "Biraz önce tartıştığımız her neyse bunu bir daha tartışmayı reddettiğini söyledin, ben de bunu otomatik olarak 'tartışmanın sonu' olarak algıladım." Dövmesini ovuşturuyordu; anlıyordum ki sakin kalmaya çalışıyordu.

Fergus'un mantık teşebbüsünü yok sayan babası ileri doğru atıldı. "Okul yurtlarında yaşamanı reddediyorum. Sana ev tutmayı da reddediyorum, kıymetli doktorun Patterson tarafından şart koşulduğu gibi sağlığının sorumluluğunu üstelenecek bir başka 'yetişkinle' beraber yaşayacak olsan bile. Ki bu şart kendisiyle hemfikir olduğum nadir konulardan biri. Çünkü seni burada, benim otoritem altında, hastalığının sadece kafanda var olduğunu kabullenene kadar olman gereken yerde kalmaya mecbur bırakıyor."

"Yok artık, Chip," dedi kadın, "oğlumuzu olayları kendi bakış açından görmeye zorlayamazsın. Çünkü burada asıl konu bu. *Senin* bakış açın. Ve Fergus bunu kabul etmek zorunda değil."

"Bal gibi de zorunda!" diye bağırdı adam, masaya yumruğunu

vurarak. "Bu aileye ben bakıyorum. Okulunu ben ödüyorum. Absürt doktor faturalarını da. Benim bakış açım geçerliliği olan tek bakış açısı." Döndü ve öfke saçan alev alev gözleriyle Fergus'un annesine baktı. "Dırdırı kes, Amrita. Bu konu seni ilgilendirmiyor. Hem senin yapacağın çanak çömleğin falan yok mu? O atölyeyi bahçenin ortasına arkamdan sinsi sinsi dolaşıp otoritemin altını oy diye yaptırmadım."

"Aman Tanrım," dedi Ant ve sonra bunu gerçekten yüksek sesle söylediğine kendisi de inanmıyormuş gibi eliyle ağzına bastırdı.

"Söylemek istediğin bir şey mi var, ufak delikanlı?" dedi adam, hiddetini Ant'e çevirerek.

Ant bir an ağzı açık kalsa da, sonra ölümüne ciddi bir sesle, "Sadece, hayatta gerçekten sizin kadar misojinist ve... rencide edici derecede saldırgan insanlar olduğunu bilmiyordum!" dedi. "Yani... televizyondaki o kötü *realite* programlarının dışında da gerçekten var olduklarını sanmıyordum."

Sinclair'ın yüzünde birazdan kahkahalara boğulacakmış gibi bir ifade vardı. Fergus'un babası kıpkırmızı oldu ve ellerini Ant'i boğmak ister gibi uzatarak ona doğru yöneldi. Ant çabucak bir hamleyle bıçağını kınından çıkardı ve kendini korumak için önüne tuttu. Adam zınk diye durdu, suratı şaşkınlıktan donakalmıştı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" dedi boğuk bir sesle.

Fergus devasa babasını minicik cüssesiyle ve basit bıçağıyla alt etmeye hazır görünen Ant'e baktı ve sanki bir şey çıt diye yerine oturdu. "Dönen halt, benim gidiyor olmam," dedi.

Babası nahoş bir kahkaha attı. "Bak *bu* iyi espriydi! Ne yapacaksın? Geçinecek paran yok. Araba kullanamazsın. Seni McDonald's'ta bile işe almazlar, 'ataklarından' biri gelir de dükkânı yakarsın diye. Tamamen bana bağımlısın. Gidecek hiçbir yerin yok."

Fergus tereddüt etti, sonra omuzları aşağı düştü.

"Evet var."

Sözcükler ağzımdan doğru düzgün düşünüp tartmadan çıkmıştı. Fergus bana dönüp sanki kafamın yanından ikinci bir kafa çıkmış gibi baktı. "Cata, neden bahsediyorsun? Babam haklı. Bir yere kıpırdayamam."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Tabii ki de kıpırdayabilirsin. Annemin en iyi dostu, Barbara" –konuşurken aynı anda plan yapıyordum– "beni yanına aldı. Yasal vasim olmayı kabul etti. Ama senin vasiye bile ihtiyacın yok; on sekiz yaşındasın. Barbara'nın dev gibi bir evi var, köpekleri var, atları var. Onu tanıyorum, gelip bizimle kalmana ve evdeki işlere yardım etmene bayılır... İşini, okulunu bulana kadar, ihtiyacın olduğu sürece hem de."

Fergus öylece gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Ama... beni tanımıyorsun bile," dedi.

"Tanrı aşkına, Fergus, kafanın içine girip çıktım. Birini gerçekten tanımak için daha ne kadar yakın olman lazım?"

"Gerçekten mi? Barb... arkadaşın... böyle bir şeyi gerçekten..." Fergus konuşamıyordu, bir yabancının onun için iyi bir şey yapacak olması karşısında şoktaydı.

"Gerçekten," dedim, gidip elimi koluna koyarak.

"Ama annem," dedi Fergus, kocasının arkasında korkudan sinmiş olan kadına dönerek. "Seni *onunla* nasıl yalnız bırakırım?"

Babası tokat yemiş gibi görünüyordu, sonra hayretler içinde bir ifadeyle dönüp karısına baktı.

"Sen git," dedi kadın, sesinde daha önce var olmayan bir güçle. "Sen ihtiyacın olanlara sahip ol diye ben çok şeye katlandım. Senin güvende olduğunu bilirsem, ben başımın çaresine bakarım."

"Hop, dur bakalım!" diye bağırdı Fergus'un babası. Ve oğlunu omuzlarından yakalayıp tek kolunu geriye doğru çektiği sırada karısı koşup adamı çekiştirmeye başladı.

Fergus sadece ruhsuz bir şekilde babasını izledi.

"Durma. Vur bana," dedi. "Benden daha irisin, daha güçlüsün, beni tek yumrukta yere devirebilirsin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama bu sefer şahitlerim var. Ve nedense, halkın gözündeki imajını kendi oğlunu arkadaşlarının önünde yumruklayarak mahvetmeyecek kadar önemsiyorsun diye düşünüyorum."

Babası dönüp önce bana, sonra Ant'e ve Sinclair'a baktı. Kolunu indirdi ve sanki bunların hepsi boş tehditmiş gibi salladı.

"Pekâlâ, belli ki gitmene engel olamayacağım, evlat," dedi. Son sözcüğü söylerken gırtlağı tıkandı. Sanki Fergus'la bu kadar yakın bir ilişki iddiasında olmak sinirini bozuyormuş gibiydi.

"Doğru anlamışsın," dedi Fergus. Ve beni elimden tutup kapıya doğru götürdü. Kapıyı kaydırarak açtığında, dışarıdan taptaze bir esintiyle birlikte havuzdaki taşların üzerinden akan suyun sırıltıları geldi.

Ayağı eşikten atlarken, dönüp annesine son bir kez baktı. "Seni seviyorum, anne. Kendine dikkat et," dedi. Ve sonra sanki devasa bir silgi bütün manzarayı baştan aşağı silmiş gibi Boşluk'a geri dönüverdik.

"Vay vay, bu..." Ama Sinclair az evvel olanları tasvir edecek yeterince alaycı sözcükleri henüz bulamadan, yerden yukarı doğru devasa bej sıvalı duvarlar yükselmeye başladı, uzağımızdaydılar, ama dört bir yanımızı kaplıyorlardı ve amfi tiyatro şeklini alıyorlardı. Sıra sıra koltuklar belirdi, hepsi de daire şeklinde bir sahnenin etrafına dizilmişti ve yaklaşık elli sıra boyunca yükseliyorlardı. Bizse ince bir işçilikle yapılmış ve yerden bir buçuk metre kadar yükseltilmiş ahşap

sahneyle en ön sıranın arasında dikiliyorduk. Her iki yanda da sahneye çıkan merdivenler vardı.

"Kahretsin," dedi Ant.

"Neredeyiz ki?" diye sordum.

"Bir tür ödül töreni," dedi, beresini kulaklarına doğru çekerek. Sonra gidip koltuklardan birine sığıştı ve kolçak üzerinde Mors alfabesi-tarzı parmak vuruşlarını yapmaya başladı.

Gözümün önünde, koltuklar insanlarla dolmaya başladı, ama oldukları yerde öylece beliriveren insanlardı bunlar, çoktan yerlerine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bir beklenti atmosferi içinde birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Sahneden bir kürsü yükseldi ve arkasında da bir sıra oluşturacak şekilde yan yana dizilmiş sandalyeler bitiverdi.

Fergus'la ikimiz Ant'in iki tarafındaki koltuklar dolmadan gidip, resmen külçe gibi yığılarak yanına oturduk. Sinclair da tam önümüzdeki koltuğa geçti.

"Sorun ne, Ant?" dedi Fergus, çekine çekine elini tutarak. Ant Fergus'un parmaklarını kendi parmaklarına geçirmesine izin verdi.

"Ödüller kazanıyorum," dedi. "Yarışmaları seviyorum. Projeleri seviyorum. Ama kazanmayı sevmiyorum, çünkü o zaman insanların karşısında geçip dikilmek, hatta bazen bir şeyler söylemek zorunda kalıyorum."

"Burada ne kazanmıştın?" diye sordu Sinclair, muazzam salona ve hınca hınç doluşmuş insan kalabalığına doğru bakarak. "Nobel Barış Ödülü mü?"

Ant hıçkırdı gibi oldu. Kalbini tuttu, acı çekiyormuş gibi baktı, sonra nefesini bıraktı. "Hayır. Büyük bir bilim yarışması. Yetmiş bin dolar kazanmıştım. Ve konuşmamı istemişlerdi."

"Yetmiş bin dolar mı kazandın!" dedim, küçük dilimi yutacak gibi. "Ne yaparak?"

"Dikkat eksikliği bozukluğunda nörolojik faktörleri araştırarak," diye cevap verdi Ant, sanki böyle muazzam bir bilim ödülü kazanması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

"Neden hiç şaşırmadım?" dedi Fergus.

Ant incinmiş bir ifadeyle ona döndü. Kendisiyle dalga geçiyor sanmıştı, ama Fergus'un gözlerindeki gurur dolu bakışı görünce, gülümsedi.

Fergus kürsüyü gösterdi. "Bu bir gün muhtemelen Nobel Ödülü kürsüsü *olacak*... tıp ya da kimya alanında ya da dünyayı kurtaracak bir şeyde."

"Hâlâ komada olmazsa tabii," dedi Sinclair.

"Sakın," dedim ona kaşlarımı çatarak. Ellerini masumiyetle havaya kaldırdı. Artık onun hakkında her şeyi bildiğimiz hâlde nasıl hâlâ espriler yapabiliyordu? Gerçekten de hiç umurunda değil gibiydi.

Ant Sinclair'ı duymazdan geldi. "Ben bu ödülü almak için sahneye bile çıkamadım," dedi Fergus'a. "Benim yerime annem almak zorunda kaldı."

"Eh, on üç yaşında bu kadar insanın önüne çıkmak insanı gerer, normal," dedim.

"Yok," dedi Ant, "Ben çıkarım dedim, ama yedi şeyimin yanımda olması lazımdı ve annem de izin vermeyeceklerini söyledi."

"Ekstra şey neydi peki?" diye sordu Sinclair. "Eldiven, eldiven, şapka, kalem, defter ve George dışında yani."

"George'u zaten kimse göremiyordu," dedi Ant, "o yüzden o problem olmazdı da..."

"Sonuncu şey neydi?" diye üsteledim.

"Köpek."

"Sahneye köpeğinle mi çıkmak istedin?" diye sordum, inanamayarak.

"Evet, ama annem insanlar seni kör zanneder dedi. Şapkayla eldivenlere de bir anlam veremezler dedi. O yüzden ben de çıkmadım, benim yerime o çıktı."

"Ah, Ant," dedim, öbür elini de ben tutmamak için kendimi frenleyerek, çünkü bunun onu ne kadar rahatsız edeceğini biliyordum.

Sinclair gözlerini devirdi.

Fergus söze girdi, "Ant, ben biraz önce babama karşı geldim. O benim hayattaki en büyük korkumdur. O ya da bu biçimde sürekli kâbuslarımda ortaya çıkan bir korku hem de. Ve ona karşı durabildiğim zaman, hepimiz yolumuza devam ettik. Şimdi de senin sıran. İçimde öyle bir his var ki sen bir şey yapana kadar burada hapis kalacağız."

Sinclair dosdoğru Ant'e baktı. "Dostum, eğer senin sınavın sekiz basamakla sahneye çıkıp smokinli adamın birinden bir zarf almak ve mikrofona iki çift laf edip inmekse, o zaman derim ki... lanet şeyi YAP BİTSİN! Nesin sen, deli mi? Kendi hayatını ve daha tam çözemesek de bu işin nasıl yürüdüğüne bağlı olarak muhtemelen hepimizin hayatını kurtarmak için tikleri ve tuhaflıkları beş lanet olası dakika boyunca sineye çekiveremiyor musun? Uzun lafın kısası, acele et! Burada oturup kıymetli zamanımızı böyle mi geçireceğiz! 'Vah zavallı Ant. Karpuz kadar büyük bir beynin olması, üstelik bütün bu paraların ve övgülerin üstüne yağdırılması gerçekten çok zor olmalı. Seni çok iyi anlıyoruz.' Bırak bu saçmalıkları! Aklını başına topla ve yürü!"

Ant parmaklarını vurmayı bıraktı ve bütün tiradı boyunca

Sinclair'ın gözlerinin içine baktı. Sinirlenmiş bile gözükmüyordu. Hatta, dinliyor... gerçekten dinliyor... ve söylenenler üzerine düşünüyor gibiydi.

"Sen," diye tısladı Fergus. "Sen konuşmayı hak etmiyorsun."

Sinclair somurtarak kaşlarını çattı.

"Bu seçkin ve yürek ısıtan konuşmaya hiç ekleme yapmak istemezdim ama," dedim, "bence bir şeyi yanlış anlıyorsun. Geriye dönüp rüyaları düşününce, Ant bir sürü ürkütücü şeyle karşı karşıya kaldı. Bunların birçoğu kontrolle ilgiliydi. Ve korkuyla. Başlangıçta Ant beyindi, George da kas gücü. George onun kalkanıydı. Ama gitgide netleşen bir şey varsa o da, George gittikten sonra, Ant'in her geçen dakika George'a daha çok benziyor olduğudur."

Dosdoğru Ant'e hitap etmek üzere döndüm, "Cesur olmadığından değil. Ya da kendi deyişinle 'normal' iletişim kuramadığından da değil. Sadece benliğinin George *olan* o kısmıyla nasıl bağlantı kuracağını bilmiyorsun. Yani düşündüğünü söylemekten korkmayan ve *düşünmekten* çekinmeyen o müdanasız, gözü pek tarafınla."

Fergus lafa girerek benim düşünce akışımı sürdürdü. "Cata kesinlikle haklı. O son rüyada, bütün o çocuklar seninle dalga geçiyordu. Sana zorbalık yapıyorlardı. Onlardan saklanıyordun... tepki vermiyordun. Bu belli ki geçmişinde kalmış bir şeydi. Çünkü benim şu son bilmem kaç rüyadır tanıdığım sen, kendisine öyle muamele edilmesine asla izin vermez. İçinde aslında o kadar fazla George var ki. O gidince, sadece bu iki yarını birbirine bağlamayı öğrenmek zorunda kaldın."

Ant bir ona bir bana baktı. Sanki ruhunda bir kıvılcım yanmış ve alev alev gözlerinde parlamaya başlamıştı. "O benim içimde, değil mi?" diye fısıldadı.

"O *sensin*," dedim.

Ant ayağa kalktı ve hiç arkasına bakmadan sahneye doğru yürümeye başladı.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar etrafımızdaki her şey, koltuklar, insanlar, amfi tiyatro... hepsi yok oldu ve tekrar sözde-Boşluk'a geri döndük.

Orada iki saniye durduk durmadık, sonra birden bizim evin antresine geliverdik. Son rüyamda burası alevler içindeydi ve Derisi Yüzülmüş Adam sokak kapısından içeri girmeye çalışıyordu. Oysa şimdi ev sessizdi. Ve karşımda üç kişi *dikiliyordu*: ortada babam, *iki* yanında da onun ellerinden tutmuş olan kız kardeşimle erkek kardeşim.

"Cata!" dedi Julia. Üstüme atlayıp kollarını boynuma dolamak ister gibi bir hâli vardı ama babam aklına geldi ve bakışlarını yere indirdi.

"Kim bunlar?" dedi babam, diğerlerini şüpheli şüpheli süzerek.

"Arkadaşlarıyız," dedi Fergus.

"Sizinle daha önce hiç tanışmadım," dedi babam.

"Ah evet tanıştınız," diye cevabı yapıştırdı Sinclair. "Ama rahip kıyafetleri içindeydiniz ve gözlerinizden kan fışkırıyordu."

Babam duyduklarına inanamıyormuş gibi Sinclair'a baktı. "Yoksa bunlar senin isyankâr, madde bağımlısı tayfandan mı, Catalina? Hani şu seni yoldan çıkaranlar?"

"Kimse beni yoldan çıkarmadı, baba," dedim. "Bu yoldan ben kendim saptım. Tabii kanunların yaptırımı ve çocuk koruma hizmetlerinin yardımıyla."

"Yoksa sizi de yalanlarıyla mı kandırdı?" diye sordu babam, Fergus, Ant ve Sinclair'a bakarak. "Catalina kompülsif yalancıdır. Sahte anıları vardır. Tescilli terapiste bile yaptığını söylediği şeylerin... doğru olmadığını tasdik ettirdim."

Bayılacak gibi hissediyordum. Başım zonkluyordu, görüşüm dalgalanıyordu. Başka bir yerde –*buradan başka herhangi bir yerde*– olmak istiyordum. Kopmaya başladığımı fark ettim. Kız kardeşimin yüzüne bakarak içimden, *Üzgünüm,* dedim.

Ama sonra Fergus'un katedralde rahip kılığındaki babamı balkondan aşağı itişi aklıma geldi. Ve son birkaç yıldır Derisi Yüzülmüş Adam'ın hayatıma nasıl bir dehşet saçtığını, bana ne boyutlarda korku verdiğini fark ettim; hem de geceler boyunca. O an karar verdim, artık ondan kaçmayacaktım. Onunla kafa kafaya yüzleşecek kadar güçlüydüm.

Doğrulup dikleştim ve babama doğru bir adım attım. "Baba, o terapist değildi. Kilise rehberiydi. Üstelik o insanları kandırıp, beni hiç görmeden bana teşhis koymalarını sen sağladın. Benimle bir kez bile konuşmadan, yalancı olduğumu ya da sahte anılar yarattığımı... ya da bilmem ne yaptığımı nereden bilebilirler ki? İnsanlar sana güvendi. Sen de onları elinde oynattın. Julia ve Fred'i de sırf bu şekilde yanında tutabildin zaten."

"Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun peki?" dedi babam, kardeşlerimin ellerini daha da sıkarak. İkisi de sıkışan ellerinin acısından yüzlerini buruşturdu.

"Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Ama elimden gelen her şeyi yapacağım. Artık senden korkmuyorum çünkü nihayet güvendeyim. Ve *nihayet*, yaptıklarını insanlara anlattığım için suçluluk duymuyorum. Seni ele verdiğim için de öyle. Hâkim dışında hiç kimse bana inanmasa da, ben haklı olduğumu biliyordum."

Babam Julia ve Fred'i sertçe çekip arkasına aldı, sanki onları benden korur gibi bir hâli vardı.

Ona doğru bir adım daha attım, ürpertiyle geriye kaçındı. "Küçücük bir kız olduğum günlerden bu yana rüyalarımda canavarlar-

dan kaçıyorum. Ama hayatımda gördüğüm tek canavar sensin."

Kardeşlerimin gözlerinin içine baktım. "Sizi almak için geri geleceğim," dedim. Fergus kapıyı savurarak açtı ve hep beraber dışarı çıktık.

Daha önce benzeri görülmemiş bu cesaret gösterim karşısında tepki bile vermeye zamanım olmadan, pat diye sahte Boşluk'a geri dönüverdik. Fergus kollarını uzatıp beni sardı. "Muhteşemdin," dedi.

Ama onun bu şefkatinin tadını çıkarmaya vaktim olmadı, çünkü saniyeler geçmeden, bir cenaze salonunda dikiliyorduk. Beş tane açık tabut uç uca dizilmişti ve iki taraflarında da devasa çiçek buketleri vardı. Üç tanesinin önüne sandalyeler yerleştirilmişti ve her bir sandalyede de cenaze kıyafetleri giymiş çocuklar oturuyordu. Havada baygınlık verici tatlı bir koku vardı; yüz beyaz zambağın kokusu.

"Yine mi bunlar!" diye haykırdı Sinclair.

"Eh, başka kim olacaktı?" dedi Ant. "Onları sen öldürdün! Dolabında yüzleşmen gereken daha kötü iskeletler de var mı? Çünkü şimdi onları çıkarmanın tam zamanı. Buradaki kinaye de tamamen kasıtlı."

Fergus'la ikimiz birbirimize baktık ve Fergus dudak hareketiyle, *George*, dedi. Okulun ilk günündeki anneler gibi gurur duyarak gülümsedim.

"Onları gerçekte ben öldürmedim!" diye bağırdı Sinclair, cesetlerin üçü birden bakışlarını kaldırıp ona dikerken.

"Sizi ben öldürmedim!" diye bağırdı bu sefer ilginç bir şekilde onlarla arasındaki mesafeyi koruyordu. "Sizi öldüren kendi aptallığınızdı... kendi körü körüne inançlarınızdı... kabullenilme ihtiyacınızdı. Ben sadece kendi kendinizi yok etme yolunda size yardım etmek için oradaydım."

"Bu bir yalan," dedi kız.

"Biz senin fetihlerindik," dedi en genç çocuk. "Senin tek arzun ne kadar kudretin olduğunu görmekti. Bize neler yaptırabileceğini görmek istedin."

"Kurt ve kuzular," dedi üçüncü çocuk da.

"Benden ne istiyorsunuz bilmiyorum!" diye bağırdı Sinclair, yumruklarını cesetlere doğru sallayarak. "En içten taziyelerimi mi? Yürekten, samimi bir pişmanlık mı? Dizlerimin üzerine çöküp özür dilememi mi? Eğer öyleyse, bu lanet şeyleri yapmayacağım, çünkü umurumda değil!"

Sonra elini havaya kaldırdı ve aniden üç çocuk birden sandalyelerine defalarca dolanmış iplerle bağlanıverdiler. "Bu benim rüyam, ben ne dersem o olur," dedi Sinclair.

Dönüp parmağını Fergus'a, Ant'e ve bana doğrulttu. Ve birdenbire hareket edemez oldum. Aşağı doğru bakınca bir de ne göreyim, ölü çocuklarınkiyle aynı sandalyelerden bir tanesine de ben bağlıydım. Bacaklarımı kımıldatmaya çalıştım. Ama onlar da bağlıydı.

"Kaç dakika var?" diye sordu Sinclair Ant'e.

"İki," dedi Ant. O ve Fergus da aynen benim gibi bağlıydı. Ve Ant'in yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, gözlerinden ateş püskürtebilse Sinclair cayır cayır yanacaktı.

"Hepiniz birer ayak bağı oldunuz," dedi Sinclair. Bana doğru geldi, elini saçımda gezdirdi. Ürpertiyle delicesine çırpınarak bileğini ısırmaya çalıştım. "Seni yanımda tutmaya değebilir sanmıştım," dedi bana. "Ama sen de herkes gibisin. Kaybetmeye mahkûm bir eziksin. Ve bu oyunda, sadece kazananlar hayatta kalıyor."

"Buna hiç katılmıyorum," diyen bir ses geldi. Kafamı kaldırıp bakınca iki boş tabutun önünde dikilen iki siluet gördüm. Yüzleri gölgede kalıyordu. Bize doğru birer adım attılar ve Sinclair su-

ratlarını gördüğü anda irkilerek geri seğirtti. Bunlar BethAnn ve Remi'ydi.

"Siz nasıl burada olabilirsiniz?" dedi Sinclair, sesinde bir korku tınısıyla. "Rüya Kapanı'nda öldüğünüzde, gerçek hayatta da mı ölüyorsunuz?"

BethAnn'le Remi bıçaklarını tehditkâr bir şekilde sallaya sallaya yaklaştılar ve sonra yön değiştirip bize doğru geldiler. Tam o sırada ilk gümleme geldi ve salonu sallayarak içi çiçek dolu devasa ayaklı kupaları bağlı durdukları sütunlardan koparak yere devirdi.

"İyi misin?" diye sordu BethAnn, eğilip iplerimi kesmeye başlarken.

"BethAnn," dedim. "Sinclair'ın sana söylediklerini gördük. Kız kardeşinin ölümü senin suçun değildi. Sen ölmeyi falan hak etmedin."

BethAnn bacaklarımı çözdükten sonra başını kaldırıp bana baktı. "Bunu artık biliyorum," dedi, bana kederli kederli gülümseyerek.

"Peki bu gerçek dünyada hayatta olacağın anlamına mı geliyor?" diye sordum, umutlu umutlu.

Başını iki yana sallayarak arkama geçti ve seri tek bir hareketle ipleri kesti. "Hayır. Ama hatıralarınızda kalacağım. Burada olmamın tek sebebi bu."

Dönüp bakınca üç ceset çocuğun Sinclair'ın etrafını sardığını gördüm. Kaçmasına engel oluyorlardı.

İkinci gümleme öyle büyük bir kuvvetle geldi ki paldır küldür yere devrildim. Zar zor ayağa kalktığım sıradaysa Ant'in iplerini ceset kıza verdiğini gördüm. Remi de Fergus'un iplerini kesmeyi bitirmişti. Fergus ona dönüp, "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim," dedi.

"Affedildin," dedi Remi. Gözleri yaşlarla doluydu. "Yaptığım her

şeyde, seni bırakmamız gerektiğini söylerken bile... hep iyi niyetliydim," dedi.

"Biliyorum," dedi Fergus, onu çekip kucaklayarak. "Affedildin."

Kapkara duvar solumda ortaya çıkarak cenaze evini ikiye bölerken rüzgâr hepimizi birer adım geri savurdu. Sonunda, Sinclair çırpına çırpına, BethAnn'in altına ittirdiği sandalyeye çöktü. Ve, "Hey!" diye bağırdı.

Ceset kız bir tomar ipi Remi'ye, bir tomarı da BethAnn'e uzattı. Ve Sinclair'ın kurtulma mücadeleleri arasında onu bağlamaya koyuldular. Ceset oğlanlar da ileri atılıp onu aşağı doğru bastırmaya yardım ettiler.

"Ne yaptığınızı zannediyorsunuz?" diye bas bas bağırdı Sinclair. Şimdi artık yüzde yüz kendisi olmuştu; koyu sarı saçlar, çiller ve surat hatlarını çarpıtarak tam bir nefret maskesine dönüştüren hırçın bir yüz ifadesi.

"Seni burada tutuyoruz. Yanımızda," dedi ceset kız. Sinclair debelenmeye başladı, sandalyesini devirdi, yerde yan yatarken hâlâ mücadele ediyordu.

"Bunu yapamazsınız!" diye çığlık attı, kendini beyhude oradan oraya atarak.

"Gidin," dedi BethAnn bize, veda etmek için el sallayarak. Tıpkı eski hâli gibiydi: kocaman gözler, her şeyi kapatan bol gömlek ve pembe Converse'ler. Onu burada bırakmak istemiyordum.

Ama Fergus elimden tuttu ve Ant'le ikimizi iki yanına çekerek Duvar'a doğru koştu. Tam karanlığın içine gömüleceğimiz sırada, geçen Boşluk'ta göğsüme saplanan o acı bu kez iki katıyla geri geldi. Nefessiz kalarak kalbimi tuttum. Fergus da soluk almak için çabalıyordu ve gözleri kocaman kocaman açılmıştı. Ant de aynı şekilde yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle elini göğsüne bastırıyordu.

Rüzgâr beni alıp döndürünce, terk etmekte olduğumuz manzaraya yüzümü döndüm ve cenaze evine kısacık bir son bakış attım. Beş çocuk Sinclair'ın etrafına toplanmış ona sert sert bakıyorlardı. Sinclair'ın yüzündeyse katıksız bir dehşet ifadesi vardı. Tam karanlık bizi yutmadan önce, ceset kız kafasını çevirdi ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme filizlendi.

BÖLÜM 33

JAIME

KOŞTURUP DURUYORDUM, BİR GÖZÜM SAATTE, BİR GÖZÜM uyuyanlarda, elimde steteskop bir onun kalp atışlarını kontrol ediyordum bir ötekinin. Kalp atışları tehlikeli bir hıza doğru çıkıyordu. Beni en çok korkutan da, Antonia'nın boğulacak gibi kesik kesik nefes almaya çalışması ve Cata'nın da hırıltılı sesler çıkarmaya başlamış olmasıydı. Kuleyi henüz geri açamazdım. Kalp krizi noktasına gelmezlerse, ritim düzenleyiciler devreye girebilir ve uyanma şansları olmadan onları kurtarabilirdi. Cata daha da gürültülü bir şekilde hırıldadı ve bu kez ağzından sözcükler çıktı. *Nefes alamıyorum.*

İşte o an koşup fişi prize taktım. Kule pır pır sesler çıkarmaya başladı, ama güç yavaş yavaş gelip makineyi bölüm bölüm beslerken ışıklar soluk kalmaya devam ediyordu. Solunum cihazlarında hava akışı sesi duydum ve dört denek birden derin derin oksijen yuttular. Hırıltıları saniyeler içinde düzenli soluk alış verişlere döndü.

Vakit tamamdı. Çağrıyı yapacaktım.

Telefona koşup dokuzu aradım. "Birinci binadaki bodrum laboratuvarına derhâl ilk yardım ekibi gönderin," dedim.

Tekrar uyuyanlara koştum ve tam Ant gözlerini açarken yanına vardım. "Kalbim. Acıyor. Çok hızlı atıyor." Elleri hastane geceliğini

yırtmak ister gibi geceliğe yapıştı.

"Başardık mı?" dedi Fergus, dudakları neredeyse hiç kımıldamadan. Yüzü acı içindeydi.

Cata bağırmaya başladı, "Yardım edin! Biri yardım etsin!"

Sinclair'ın yanma koştum. Çenesi kilitlenmişti, gözleri açıktı ve tavana bakıyordu. Bu benim için yeterliydi.

Kapı uçarak açıldı ve içeri üç kişilik bir ilk yardım ekibi doluştu. Etrafa bakınıp doktorları ararken beni gördüler. Neyse ki bunlar daha öncekilerle aynıydı ve kim olduğumu açıklamak zorunda kalmadım.

"Bina dışındaydım," dedim, "geri geldiğimde elektrik kesilmişti. Daha birkaç saniye önce geldi."

"Doktorlar nerede?" diye sordular, hastalara koşarken.

"Bilmiyorum," dedim.

"Monitörler çalışmıyor," dedi biri, eliyle bir ekrana vurarak.

"Aman Tanrım, sanırım ayılmışlar!" dedi başka biri. Hepsi birer hastanın başına geçip telaş içinde steteskopları taktılar.

"Hayata döndürme prosedürünü biliyor musun?" diye sordu bir tanesi bana.

Başımı öne salladım.

"İki numarayı al," dedi kadın.

Fergus'un yanına geçip stetoskobumu göğsüne yerleştirdim. Kalbi deli gibi atıyordu. Kalp krizi geçiriyordu. Koluma yapıştı. "Sonunda çözümü buldunuz. İşe yaradı," diye hırıldadı.

"İlk kısmı işe yaradı," diye cevap verdim. "Şimdi hayatta kalmanız lazım."

"Kalp ritmi düzenleyiciler güç kesintisiyle kapanmış olmalı," dedi Ant'in ilkyardımcısı. "Benimki düz çizgiye girmeye başladı. Şok cihazıyla canlandırmaya geçiyorum."

"Bende de aynı," dedi Cata'nınki.

"Benimki çoktan düz çizgide," dedi Sinclair'ı takip eden adam da.

Fergus'un gözleri odağını kaybetti. Kulağım steteskopta dinlerken, kalbi durdu. Paletleri elime aldım ve geriye çekildim.

Her birimiz kendi hastamızı hayata döndürmeye çalışırken herkes kendi atışlarını sayıyordu. İlk yüklemeyi yaptım. Fergus tepki vermedi. Beni duyabileceği kadar yakınına eğildim. "Haydi, Fergus. Bugün zaten bir kez dirildin. Uğurlu sayımız iki olsun," dedim. Paletleri tekrar göğsüne uygulayıp yükleme düğmesine bastım.

Kapıda sanki bir patlama oldu ve Zhu'yla Vesper paldır küldür laboratuvara daldı. Karşılarındaki manzarayı algılarken, o kıpkırmızı suratlarından kan çekildi, kireç gibi oldular. "Tanrı aşkına burada neler oluyor?" diye bağırdı Vesper. Zhu'ysa şok içinde öylece dikiliyordu.

Fergus'a baktım, kafası yana dönmüştü. Kuleden bir çıt sesi geldi, bütün monitörler aynı anda açıldı ve işte Fergus'un kalp atışı oradaydı... güçleniyordu. İkinci tur şok işe yaramıştı.

Zhu yanıma geldi, bana saf nefretle dolu bir bakış fırlattı, sonra beni yana ittirip Fergus'un yaşamsal verilerini kontrol etmeye başladı.

Fergus yavaşça başını öne çevirdi, gözlerini açıp kırpıştırdı. "Hey, Doktor! Görünüşe bakılırsa geri döndük," dedi.

Zhu yarı ciyaklama yarı boğulma karışımı bir çığlık atarak ilkyardım ekibine döndü. Hepsi tek tek birer adım geri çıkarak başarıyla hayata döndürülmüş denekleri gösterdi.

Cata gözlerini kırparak elini dudaklarına götürdü. "Susadım," dedi.

Antonia da yarı açıkgöz kapaklarının altından onlara bakıyordu.

Gerçekten de cehenneme gidip geri gelmiş gibi bir hâli vardı. "Birisi annemle babamı çağırabilir mi?" dedi.

Sinclair da doktorlar yanına yaklaşırken başını çevirip baktı. "Hey, en sevdiğimiz uyku uzmanlarımız da buradaymış," dedi, törpülü bir sesle. "Sadece şunu söylemek isterim ki... insomnia tedavimizde harika iş çıkardınız." Sözleri yavaşlarken göz kapakları da düşmeye başladı. "Diğerlerine söyleyin... bu iş bitmedi." Gözleri geriye doğru yuvarlanırken kalp monitörü de gitgide yavaşlayıp sabit bir ritme oturdu.

"Kas gerilimi gevşedi, beyin dalgaları deltada," diye rapor verdi başındaki ilkyardım uzmanı. "Tekrar komaya girdi."

Zhu kendini deneklerden koparıp hızlı adımlarla yanıma geldi. "Açıkla," dedi. "Buraya sinsice dönmüş ne yapıyordun? Ne yaptın?" Vesper da gelip ona katıldı ve tehditkâr bir şekilde üstüme eğildi.

"Hiçbir şey yapmadım," dedim. "Ayrıca sinsice de dönmedim. Çıktım, yemeğe gittim. Yemeğim bitince de çantamı burada unuttuğumu fark edip geri geldim. Resepsiyoniste giriş kaydımı bile yaptırdım. Kontrol edebilirsiniz!"

Beklediler, dinliyorlardı, ben de devam ettim: "İçeri girdiğimde ortalık karanlıktı ve Kule kapalıydı. Ben de hemen ilkyardım ekibini aradım, daha önce bana yaptırdığınız gibi. Buraya geldiklerinde hayata döndürme işlemine yardım etmemi onlar istedi."

Zhu gözlerini kıstı. "Senin bu işle bir ilgin var. Besbelli," dedi.

Ellerimi havaya kaldırıp takınabildiğim en masum ifadeyi takınmaya çalıştım.

"Yaşıyorlar," diye hatırlattı Vesper Zhu'ya.

Zhu'nun omuzları düştü ve öyle derin bir iç çekti ki, sanki son dokuz saattir nefesini tutmuş gibiydi. "Yaşıyorlar, ama sağlıklılar mı? Hayati verileri izlemeye başlayalım ve onları sıcak tutup iyi besleye-

lim. Birisi derhâl ebeveynlere haber versin."

Birkaç adım uzaklaşmışlardı ki Vesper arkasına döndü. "Şu anda ayrılmayı aklından bile geçirme," dedi. Gözünün kenarında bir kas atıyordu. Bir şey bildiğini anlayabiliyordum, ama ne olduğunu kendisi bile bilmiyordu. "Defterin yanında mı?"

"Çantamda." Kapının kenarına attığım çantayı işaret ettim.

Vesper bana arkasını dönerken, "Arayı kapatmak için yapacak çok işin var, Jaime. Yazmaya başlasan iyi edersin," dedi.

SONSÖZ

JAIME

DENEYİN GERÇEKLEŞMESİNDEN BU YANA ALTI AY GEÇTİ VE duyduğunuza hiç şaşırmayacağınız gibi bu deney türünün son örneği olacak. Zhu'yla Vesper araştırmalarını sessiz sedasız sonlandırdılar ve şimdi ölümcül ailesel insomnianın karmaşık özelliklerini daha yakından incelemeye geçtiler. Gen dizilimini çoktan tespit ettiler ve hastalığı tamamen ortadan kaldıracak bir aşı bulmaya doğru giden yolda ilk adımları atmaktalar.

Bu arada haberiniz olsun diye söylüyorum, o gün gerçekten neler olduğunu bana hiçbir zaman sormadılar. Test sırasında ortak rüyalarla ilgili olarak ortaya attığım görüş onların kabul edemeyeceği kadar uç noktadaydı, dolayısıyla olan bitenlerle ilgili fikirlerim konusunda üstüme gelmediler. Bilmemek gerçekten de mutlu olmak anlamına geliyor galiba. Ya da en azından, insanın kendi akıl sağlığından şüphe etmesini engelliyor herhâlde.

Klinik BethAnn'le Remi'nin ölümleri için anlaşma sağladı ve olay mahkemeye konu olmadı. Brett'in ailesi de dava açmadı. Zaten bu deney onlar için son bir çabaydı ve aslında kimse gerçekten işe yarayacağını düşünmemişti. Üstelik, Zhu ve Vesper'ın dikkatlerini oğullarını ellerinden alan hastalığa çevirmiş olması da Brett'in

anne-babası için bir teselli olmuştu, ne de olsa Brett'in deneyimi tıp dünyasında bir aksiyonu tetiklemeye hizmet etmişti.

Uyananlar her şeyi bütün açıklığıyla anlattılar. Bütün soruları dürüstlükle cevapladılar, ama hiç kimse başlarına gelenlerin halüsinasyondan fazla bir şey olabileceğine inanmadı. Herkes bunları hayatta kalmak için savaşan zihinlerin yarattığı hezeyanlar ve sanrılar olarak gördü.

Osterman notlarımı mahkemede kullandı, ama bizzat şahitlik yapmayı reddettim, çünkü yalan söylemek zorunda kalacağımı biliyordum. Hazırlık sınıfını üstün bir başarıyla geçtim ve danışman hocamın yardımıyla tıp fakültesine girmemi sağlayacak bir bursu garantiledim. Hâlâ kamu sağlığı alanında uzmanlaşmakta kararlıyım. Bir arkadaşıma Detroit Ücretsiz Kliniği'nin mimari çizimlerini bile yaptırdım. Masamın üzerindeki duvarda asılı duruyor.

Antonia, ya da ara sıra görüştüğümüzde bana ısrarla dedirttiği gibi Ant, cesaretli bir karar vererek liseyi atladı ve bu ay üniversiteye başladı. Başvuruları için yazdığı ve nörolojik temelli davranışsal farklılıklar üzerine spektrum teorisini anlattığı makale üniversitelerin onu kapış kapış kapışmasına, hatta onun yüzünden birbirlerine girmelerine sebep oldu. Hiç kesilmeyecek bir bursu ve aldığı milyonlarca stajyerlik teklifi var. Deney sona erer ermez kukuletalı beresiyle eldivenlerini attı ve şimdi yurttaki yeni arkadaşları tarafından en fazla 'eksantrik' bulunuyor.

Cata mahkemeye başvurdu, kazandı ve babasını çocuk tacizinden mahkûm ettirdi. Kız kardeşiyle erkek kardeşini de Barbara yanına aldı. Barbara'yla birkaç kez karşılaştım. Başkalarına yardım ederek mutlu olan ve gelişen insanlardan biri, ki iyi ki de öyle, çünkü çoktan yanma taşınmış olan Fergus'la da beraber, evi dolup taştı.

Fergus'un evdeki durumları hâlletmesi iki haftadan kısa sürdü.

Sonra otobüse atlayıp, bavulunda bütün hayatıyla Tennessee'ye gitti. Barbara onu yerel bir sanatçıyla tanıştırdı ve şimdi –adını muhtemelen duymuş olduğunuz– bu sanatçı Fergus'a akıl hocalığı yaparak kendi stilini nasıl büyütüp geliştireceğini gösteriyor.

Cata da Barbara'nın evine yakın bir üniversiteye kaydoldu ve gazetecilik okuyor. Hedefi yazar olmak ve yukarı New York'ta, ağaçların içinde, kışları karın derin yağdığı ve çıtırdayan ateşin ışığında yazı yazabildiği bir kulübede yaşamak. Tuhaftır ki, bu plan Fergus için de mükemmel olacak gibi görünüyor, çünkü o da, New York sanat camiasına yakın olmak istiyor; ama çok fazla değil.

Hatta Fergus bana tablolarından birini gönderdi ki şu anda minicik dairemin başköşesinde asılı duruyor. Bu tablo bana imkânsızın imkânlı hâle geldiği ve her şeyime mal olabilecek bir riski aldığım günü hatırlatıyor. Ama aksine, o seçim beni her zaman hayalini kurduğum hayata giden yola soktu ve ömürlük üç dostum olacaklarını umduğum insanların hayatlarını kurtardı.

Sinclair deneyden kısa bir süre sonra vefat etti. Komadan asla çıkamayacağı konusunda doktorlar tarafından ikna edilen ebeveynleri yaşam destek ünitesinin fişini çektirdi. İsimsiz bir ihbar neticesinde, bağlantısı olan üç ölüm olayının üçü de hemen mahkemeye intikal etti ve Sinclair gıyabında hüküm giyerek ölenlerin ailelerinin huzur bulması sağlandı.

Birkaç hafta önce, hani öylesine aklınıza gelen ama asla gerçekleştireceğinizi düşünmediğiniz bir dürtüyle, Sinclair'ın mezarını ziyarete gittim.

Mezarlığın kıvrıla kıvrıla uzanan tepelerinden birinde, bir meşe ağacının altında, güzel bir konumda yatıyordu. Mezar taşının ön tarafında isim, doğum tarihi, ölüm tarihi gibi tipik bilgiler ve sevgili oğlumuz diye devam eden bir iki şey yazıyordu. Ama nedense ben

taşın arkasına geçmeye karar verdim. Ve orada, açıklanamaz bir şekilde, mermerin üzerine usta ellerle oyulmuş bir çalar saat, bir bıçak ve bir de anahtar vardı.

TEŞEKKÜR

HarperTeen'deki editörlerim Tara Weikum ve Christopher Hernandez'e gönül dolusu teşekkürler. Siz ÜÇ KOCA SERİ BOYUNCA beni hep doğru yöne iten nazik eller oldunuz. Her şeyi etraflıca düşünebilmem ve hikâyelere içimdekinin en iyisini katmam için ihtiyaç duyduğum soruları sordunuz. İkinize de şükran borçluyum.

Rüya Kapanı ve *Uyanmak Yok*'a HarperTeen'de yuva bulan sevgili Stacy Glick'e de teşekkürler.

Yine inanılmaz bir kapak yarattığı için Jenna Stempel'a teşekkürler. Rüya Kapanı ve Uyanmak Yok'u bir arada örüp tek bir güzel kâbusa dönüştürmen hakikaten muhteşem bir işti. Ayrıca Janet Robbins Rosenberg ve Alexandra Rakaczki'ye imla konusunda işlediğim suçlara karşı kendi sihirlerini konuşturdukları için müteşekkirim. Siz olağanüstü birer redaktörsünüz.

Hassasiyet okumalarımı yapan ve her iki kitabı da Asperger sendromlu bir gencin gözünden okuyarak bana fikirlerini sunan Jenna Gephart'a sonsuz teşekkürler. O ve sevgili annesi, yazar Tina Gephart'a beni dünyalarına davet ederek otizm spektrumu camiası içerisindeki muhteşem insanların ev sahipliğine gözlerimi

açtıkları için minnettarım. Ant'i sevdiğin için ve onu doğru yakaladığım konusunda bana moral ve güvence verdiğin için teşekkür ederim Jenna.

Bu kitabın üç tane harika Beta okuyucusu oldu: Lori Ann Stephens, Kayla Canfield ve Claudia Depkin, hepsi el birliğiyle bir ya da birden fazla taslağı benim için tehlikelerden arındırdılar. Fergus, Cata, Ant, Jaime, ekibin geri kalanı ve ben, hepimiz yorumlarınız ve amigoluğunuz için müteşekkiriz. Sevgili Laura Lam, Küçük Dünya sahnemin yeterince ürkünç olduğunu teyit ettiğin için teşekkürler. Bir başkasının daha o gülümseyen bebeklerden dehşete düştüğünü bilmek güzel.

Ortaokul ve lise yıllarım sırasında Alabama'daki o Antebellum döneminden kalma korkunç, köhne malikaneyi –Samford Üniversitesinin eski dekan evini– kiraladıkları için anneme ve babama teşekkür ederim. Yatak odama bağlanan tarihi banyo, evin altındaki yıkık dökük beton duş odacıkları ve yemyeşil tortularla ve farelerle dolu Olimpik yüzme havuzuyla her şey tastamam oldu. Bu kitabı genç kızlık yatağımda yatıp, evin çatırtılarını dinlerken, Derisi Yüzülmüş Adam'ı ve tavandan damlayan kanlı balçığı hayal ederken planladım. İnsan o evde yaşayıp da orayı nasıl yazmazdı?

Kim Lennert, Diana Canfield, Alex Goddard, Mags Harnett, Cassi Bryn-Michalik, Christi Daugherty, Jack Jewers, Gretchen Scoleri ve Celeste Rhoads başta olmak üzere bütün dostlarıma bu kitabın planlanma ve yazılma süreçleri boyunca beni yüreklendirdikleri ve yanımda oldukları için sonsuz teşekkür ederim. Sizin desteğiniz ve sevginiz benim için dünyalara bedel.

Kitabın sonunda Jamie'nin ihtiyaç duyduğu hayat kurtarma tekniklerini kullanma konusundaki tavsiyeleri için Dr. Lewis Foss'a çok teşekkürler. Gerçek hayat memat meseleleriyle uğraşmaya alı-

şıkken kurmaca tıbbi tavsiye verme zahmetin için teşekkür ederim, minnettarım.

Eğer farklı bir yol seçseydim genç kızlık hikâyemin gideceği yönü anlatan Cata'ya teşekkür ederim. Çocukluklarında istismara uğramış olan herkese şifalar diliyorum. Hâlâ istismarla yaşayanlara söyleyeceğimse... yaşadıklarınızı birilerine anlatmaktan korkmayın, size inanacaklarını düşünmeseniz bile. Yetkililere haber verin. Kendinizi koruyun. Cata size ilham versin, versin ki o adımı atın ve benim yaptığım gibi bu sorunla kendi kendinize başa çıkmak zorunda kalmayın.

Humphrey, Remi'ye ilham olduğun için sana teşekkür ederim. Huzur içinde uyu.

Fergus'un da benim de bir nefeste seyrettiğimiz *13. Cuma, Carrie, O, Mısır Çocukları, Cadılar Bayramı, Elm Sokağı Kâbusu, Yaşayan Ölülerin Gecesi, Ölülerin Şafağı, Teksas Testere Katliamı, Zombieland, Gir Kanıma, Rosemary'nin Bebeği, Cinnet, Dehşet Sokağı, Şeytan* ve daha birçok korku filminin arkasındaki vizyonerlere teşekkür ederim. Ayrıca Rüya Kapanı dünyasının inşasında ana etkenler olan Çizgi Ötesi ve Matriks'e sonsuz teşekkürler.

Olayları daha da korkunçlaştırmam için beni kışkırtan, özellikle de lunaparkı nasıl daha ürkünç hâle getireceğim konusunda benimle beyin fırtınası yapan çocuklarıma çok teşekkür ederim.

Ve hepsinin ötesinde, okuyucularıma *Rüya Kapanı*'na gösterdikleri coşkudan dolayı teşekkür ederim. Özellikle de normalde korku romanları okumadıklarını, ama *Rüya Kapanı*'nı ben yazdığım için okuduklarını ve sonunda karakterlere âşık olduklarını söyleyenlere müteşekkirim. Ne muhteşem bir iltifat! Ve bütün okurlarıma: sizi zihnimdeki hikâyelerle ve hayalimdeki insanlarla eğlendirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

ULUSLARARASI BESTSELLER

RÜYA KAPANI

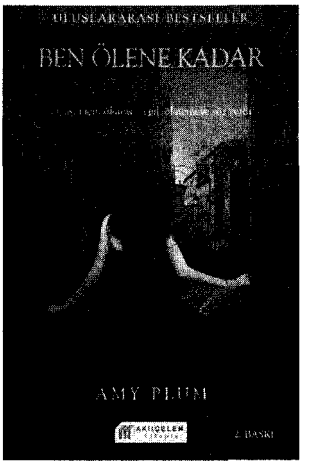

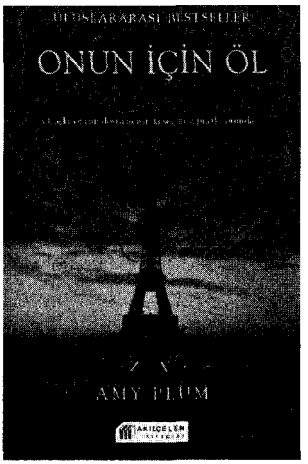
AMY PLUM

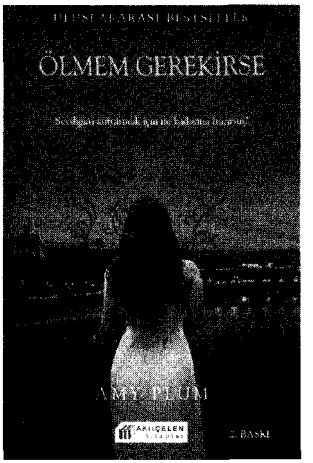
AKILÇELEN kitaplar

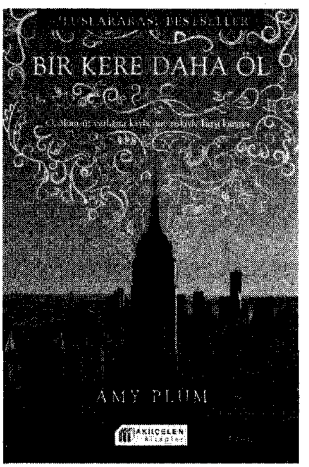
Roman

ULUSLARARASI BESTSELLER
BENİM İÇİN ÖL
AMY PLUM
AKILÇELEN
4. BASKI

ULUSLARARASI BESTSELLER
BEN ÖLENE KADAR
AMY PLUM
AKILÇELEN
2. BASKI

ULUSLARARASI BESTSELLER
ONUN İÇİN ÖL
AMY PLUM
AKILÇELEN

ULUSLARARASI BESTSELLER
ÖLMEM GEREKİRSE
AMY PLUM
AKILÇELEN
2. BASKI

ULUSLARARASI BESTSELLER
BİR KERE DAHA ÖL
AMY PLUM
AKILÇELEN

Kan göğsüme kadar çıkmış bir hâlde mücadele veriyordum…
Kan gölü korkunç bir şapırtı sesi çıkarıyordu; kuvvetle aşağı çekildiğimi hissediyordum.
Son bir derin nefes aldım ve yerin dibine doğru emilirken tuttum.

Pek çok insan için, ne kadar kötü olursa olsun, her kâbusun bir sonu vardır. Fakat Cata ve diğerleri için bu kâbustan kaçış olmayabilir.

Uyku bozukluğu hastalıklarını iyileştireceğini düşündükleri deneysel tedavinin ölümcül bir seyre girmesinin ardından, deneyin katılımcıları, en kötü kâbuslarının hayat bulduğu korkunç bir rüya dünyasına hapsolmuş hâlde.

Deneye katılan altı kişinin bu korkunç kâbustan uyanması mümkün olmayabilir. Üstüne üstlük orada ölürlerse, gerçek dünyada da ölmüş olacaklarının farkına varıyorlar. Şimdiden Rüya Kapanı'na hapsolmuş deneklerden bir tanesi öldü bile ve sıradaki, içlerinden herhangi birisi olabilir; tek kurtuluş, hayatta kalmak için birlikte hareket etmek.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, birbirleriyle ilgili gerçekleri öğrenmeye başladıkça, kâbuslarından bile daha tehlikeli bir kişiyle birlikte bu rüya dünyasında kapana kısılmış olduklarını keşfetmek üzereler… Ölümcül bir sırrı olan ve bu sırrı keşfedecek herkesi öldürmeyi göze almış biri…

Elm Sokağı'nda Kâbus ile *Başlangıç (Inception)* filmleri, uluslararası çok satan kitapların yazarı Amy Plum'ın bu psikolojik gerilim romanında buluşuyor.

Amy Plum'ın tüylerinizi diken diken edecek, aksiyon ve gerilim dolu *Rüya Kapanı* serisinin ikinci ve son kitabı olan *Uyanmak Yok*, her sayfada gittikçe artan temposu, nefes kesen sürprizlerle dolu öyküsü ve finaliyle sizi son sayfaya kadar koltuğunuza çivileyecek.

YERLİ ÜRETİM
/akilcelenkitaplar
/akilcelenkitaplar
www.akilcelenkitaplar.com
ISBN 978-605-2382-16-5
9 786052 382165
THG
0498361
NDC
₺ 34

